ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Αριθμός Αδείας 100
Τ.Θ. 8161 Ομόνοια 10010 Αθήνα
ΕΛΤΑ Hellenic Post

εργατική αλληλεγγύη

Βδομαδιάτικη Σοσιαλιστική Εργατική Εφημερίδα
κυκλοφορεί κάθε Τετάρτη
www.sek-ist.gr 30 Μάη 2007 Νο 769 τιμή 1,50 ευρώ τιμή ενίσχυσης 2,00 ευρώ

40 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΕΞΙ ΗΜΕΡΩΝ»

βλέπε σελίδες 8, 9

ΡΟΣΤΟΚ - Ενάντια στους G8

σελίδα 16

Κλιματική αλλαγή και κοινωνική αλλαγή

σελίδα 13

ΑΝΟΙΓΕΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η Ριζοσπαστική Αριστερά και οι εκλογές
Πανελλαδική Συνέλευση
Σάββατο 9 Ιούνη
Θέατρο Αλίκη 5μμ
Επιτροπή Πρωτοβουλίας

Το άλλο Σάββατο, 9 Ιούνη, συγκαλείται στην Αθήνα, στο Θέατρο Αλίκη στο Πεδίο Άρεως, πανελλαδική συνέλευση για να συζητήσει την παρουσία της ριζοσπαστικής Αριστεράς στις ερχόμενες εκλογές. Είναι το βήμα που περίμενε τόσο καιρό όλος ο κόσμος του κινήματος. Επιτέλους ανοίγει ο δρόμος για να "μιλήσουν" στις εκλογές οι αγώνες μας, οι καταλήψεις και οι απεργίες που συγκρούστηκαν με τις Μαριέτες, τους Πολύδωρες και τα άλλα "ακούνητα στρατιωτάκια" του Καραμανλή. Το κάλεσμα που δημοσιεύουμε στην συνέχεια συνυπογράφουν 26 αγωνιστές από ένα πλατύ φάσμα της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Συγκεκριμένα μας καλούν οι:

- **Αλεξάτος Γιώργος**, οικοδόμος
- **Αρβανίτης Βασίλης**, Πρόεδρος Συλλόγου Εκπαιδευτικών ΠΕ Κορυδαλλού-Αγίας Βαρβάρας
- **Αργύρη Νίκη**, φοιτήτρια Φιλοσοφικής, Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ
- **Γκαργκάνας Πάνος**, Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα
- **Διαβολάκης Θανάσης**, μέλος ΔΣ ΟΙΕΛΕ
- **Δρίτσας Σπύρος**, φοιτητής Ιατρικής ΕΑΑΚ
- **Ζορμπαλά Τίνα**, πανεπιστημιακός
- **Θανασούλας Τάκης**, τραπεζοϋπάλληλος
- **Θεοχάρης Γιάννης**, μέλος ΔΣ Σωματείου Εργαζομένων ΙΝΤΡΑΚΟΜ
- **Κουλούρης Σπύρος**, πρόεδρος Συλλόγου γονέων 29ου δημ. σχολείου Περιστερίου
- **Κωνσταντίνου Πέτρος**, συντονιστής Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ
- **Λιβιεράτος Δημήτρης**, συγγραφέας-ιστορικός
- **Λιερός Γιώργος**, κτηνίατρος Χαλάνδρι
- **Μιχαηλίδης Μάριος**, μέλος Συλλόγου Δασκάλων Νηπιαγωγών Λιβαδειάς
- **Παπαδάκης Κώστας**, δικηγόρος
- **Παπαχατζής Ηλίας**, εκπαιδευτικός
- **Πολυχρονιάδης Δημήτρης**, μέλος ΔΣ Συλλόγου Εκπαιδευτικών ΠΕ Αμαρουσίου
- **Πλώτας Δημήτρης**, φοιτητής ΕΜΠ ΕΑΑΚ
- **Σακελλαρόπουλος Σπύρος**, πανεπιστημιακός, Αριστερή Ανασύνθεση
- **Σαραφιανός Δημήτρης**, Αριστερή Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση
- **Σταυρίδης Θανάσης**, Γ.Σ. Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδος
- **Σηφακάκης Γιάννης**, συντονιστής Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο
- **Σωτήρης Παναγιώτης**, Αριστερή Ανασύνθεση
- **Φελέκης Γιάννης**, ΟΚΔΕ-Σπάρτακος
- **Χαλκιάς Γιώργος**, οικολόγος, αντιρρησίας συνείδησης
- **Χαμηλάκη Κατερίνα**, μέλος ΔΣ Πανελλήνιου Συλλόγου Εκτάκτων Υπαλλήλων ΥΠΠΟ

Η κυβέρνηση της ΝΔ, με την ανοιχτή συναίνεση του ΠΑΣΟΚ και στο πλαίσιο των αντιδραστικών κατευθύνσεων της Ε.Ε., προσπάθησε το προηγούμενο διάστημα να υλοποιήσει μια ιδιαίτερα επιθετική και αντιλαϊκή ατζέντα «μεταρρυθμίσεων», με έμφαση τη λιτότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, τον αυταρχισμό, την παραπέρα εμπλοκή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική τους τελευταίους μήνες ζήσαμε μια μεγάλη έξαρση αγώνων και κινημάτων που συγκρούστηκαν με τον πυρήνα της κυρίαρχης πολιτικής και τις επιλογές κυβέρνησης, κεφαλαίου και Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ήταν αγώνες με διάρκεια, κλιμάκωση, αποφασιστικότητα και ενεργό συμμετοχή της βάσης.

Η συνέχεια στη σελίδα 3

Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η συζήτηση ανάβει

Συνεχίζουμε σε αυτό το φύλλο την παρουσίαση της συζήτησης «Η Ριζοσπαστική Αριστερά και οι εκλογές» που έγινε στα πλαίσια του ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ 2007

ΣΥΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΟΛΩΝ

Γιώργος Λιερός, *Δημοτικός Σύβουλος Χαλάνδρι*

Οπως έλεγε κάποιος παλιός, υπάρχουν περιπτώσεις που πρέπει να σηκώσουμε ψηλά τη σημαία της διάσπασης. Μιλάω στα πλαίσια της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Μπορεί και είναι νόμιμο κάποια οργάνωση να νομίζει ότι έχει έναν τέτοιο λόγο που της επιτρέπει να απευθυνθεί στην κοινωνία, να σηκώσει τέτοια δυναμική μέσα στην κοινωνία που όλοι οι άλλοι να της είναι βαρίδια. Ποια είναι αυτή η οργάνωση που έχει αυτή την υπεροχή, στο πολιτικό, στο κοινωνικό, στο θεωρητικό, στο πολιτισμικό; Δε νομίζω ότι υπάρχει τέτοια οργάνωση.

Σίγουρα υπάρχουν προγράμματα καλύτερα ή χειρότερα. Ο καθένας μπορεί να φτιάξει ένα πρόγραμμα όσο καλό το θέλει. Δε νομίζω ότι είναι αυτό το πρόβλημά του. Αντιστοιχούν αυτά τα προγράμματα σε πραγματικές διαφορετικές πολιτικές και κοινωνικές πρακτικές; Δίνουν ένα στίγμα, αναγνωρίζονται στην κοινωνία ως διαφορετικό ή αλλιώς πρόκειται για καινή φρασεολογία, για κούφια λόγια; Ως που είναι αντικειμενικά, ως που είναι πραγματικά; Δεν πιστεύω με αυτή την έννοια ότι υπάρχουν αυτοί που θα έχουν ένα νόμιμο δικαίωμα να σηκώσουν ψηλά τη σημαία της διάσπασης.

Μιλάμε για την απόκλιση του πολιτικού από το κοινωνικό. Για την εμβέλεια των κινημάτων και νομίζουμε ότι αυτό εύκολα μπορεί να μεταφραστεί σε ένα πολιτικό κίνημα. Το έδειξε μια χαρά η εμπειρία της Ιταλίας, σε μία διαφορετική διάσταση. Κάτι τέτοιο είναι πάρα πολύ δύσκολο για πάρα πολλούς λόγους. Δεν έχουν να κάνουν με τον έξυπνο χειρισμό, με το άρπαγμα της ευκαιρίας. Εχουν να κάνουν με τον χαρακτήρα που έχουν αυτά τα κινήματα, με το χαρακτήρα που έχει η σημερινή, ας το πω χάριν συνεννόησης, «μεταμοντέρνα εποχή» ή σχέση της πολιτικής- διαφθοράς.

Τα κινήματα ξεσπάν, νικάν, χάνονται στο πουθενά. Το να μετατρέπεις αυτό το πουθενά σε ίχνη αναγνωρίσιμα είναι κάτι που θέλει μακροπρόθεσμο σχεδιασμό, δε γίνεται από τη μία μέρα στην άλλη. Και για αυτό χρειάζεται μία συστράτευση όλων των πολιτικών συνιστωσών της ριζοσπαστικής Αριστεράς, όλων των ανένταχτων σε μία τέτοια προσπάθεια που και μακροπρόθεσμη θα είναι και άμεσα αποτελέσματα δεν θα έχει στα γρήγορα και πολύ εύκολα.

Μιλάω για τον ανεξάρτητο κόσμο που σε αυτόν ανήκω και εγώ. Εκανα κάποιες συζητήσεις. Κακά τα ψέματα. Θα χρειαστεί μάχη για να κερδηθεί αυτός ο κόσμος. Δεν είμαστε σήμερα εκεί που ήμασταν πριν από 8 χρόνια όταν οι ανεξάρτητοι γέμιζαν το αμφιθέατρο του Γκίνη και δεν έπεφτε καρφίτσα και απαιτούσαν την ενότητα στη Ριζοσπαστική Αριστερά η οποία τους έγραψε εκεί που δεν παίρνει μελάνι. Και υπάρχουν ευθύνες σε αυτό και πρέπει να τις δούμε αυτές τις ευθύνες. Αυτοί που τα κάνανε τότε είναι έτοιμοι να τα ξανακάνουν.

Σύντροφοι έχουμε ευθύνες να καταλογίσουμε στην ΑΚΟΑ, στο ΝΑΡ, στο ΔΙΚΤΥΟ και πάει λέγοντας. Ομως εγώ πιστεύω ότι είναι ένα δυστύχημα, με ότι διαφωνίες έχω με αυτούς, που έχω πολλές, ότι αυτή τη στιγμή το ΔΙΚΤΥΟ, η ΑΚΟΑ, δεν θα μπορούνε να είναι μαζί μας. Και το ξέρουμε και πρέπει να προχωρήσουμε παρόλο που δεν θα είναι καλό για εμάς. Από αυτή τη σκοπιά όμως αν τα πράγματα είχαν γίνει σωστότερα θα μπορούσαμε να τους είχαμε τραβήξει, αν όχι όλους ένα κομμάτι τους. Υπάρχει μία πολιτική λαθεμένη, η οποία εδώ και μία 20ετία δεν έχει οδηγήσει πουθενά. Πρέπει να κάνουμε έναν απολογισμό που να συνδιάζει όλη την 20ετία που ακούνε ενότητα της ριζοσπαστικής αριστεράς και ενότητα δεν βλέπουνε.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Γιώργος Χαλκιάς, *Οικολόγος*

Οταν εμφανίστηκαν τα οικολογικά κινήματα, αυτά έθεσαν κάποια πράγματα που μέχρι τότε δεν ακουγόντουσαν από κανένα: Η προστασία του περιβάλλοντος και της υγείας από το χημικό τεχνητό πολιτισμό.

Ολα τα γεγονότα τα τελευταία χρόνια επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις των οικολόγων: Η περιβαλλοντική καταστροφή, η ατμοσφαιρική καταστροφή και οι κλιματικές αλλαγές, όχι μόνο είναι παραδεκτά από τους περισσότερους, αλλά όλο και πληθαίνουν οι επιστήμονες που λένε ότι δεν υπάρχει πισωγυρισμός. Οι συνέπειες από την πυρηνική ενέργεια. Τα αδιέξοδα της οικονομίας του πετρελαίου: Το τελείωμα του πετρελαίου οδηγεί σε πόλεμο, άνοδο της τιμής του, και επιστροφή στα περισσότερα πυρηνικά. Τα αδιέξοδα της συγκεντρωτικής οικονομίας των Σοβιετικών χωρών και η κατάρρευσή τους. Τα αδιέξοδα της παγκοσμιοποίησης, ο αφανισμός των μικρών ιδιοκτητών, η αύξηση της ανεργίας, η περιθωριοποίηση του πρωτογενούς τομέα της οικονομίας, η πτώση των χρηματιστηρίων. Η απελευθέρωση του εμπορίου, οι συμφωνίες του ΠΟΕ. Τα διατροφικά σκάνδαλα λόγω της βιομηχανικής-χημικής γεωργίας, τα μεταλλαγμένα, ο αφανισμός των μικρών αγροτών, των τοπικών πολιτισμών και κοινοτήτων. Ο πόλεμος, η βία, η στρατιωτικοποίηση, η υποχρεωτική στράτευση, τα πυρηνικά όπλα και τα όπλα μαζικής καταστροφής. Όλα αυτά είναι προνομιακό πεδίο δράσης των οικολόγων, ωστόσο η οικολογία δεν «καρπώθηκε» δεν ενισχύθηκε από όλα αυτά, ενώ θα έπρεπε να πρωτοστατεί.

Η συμμετοχή στις κυβερνήσεις μετέτρεψε την οικολογία από ριζοσπαστικό κίνημα που όχι μόνο αμφισβητούσε τον καπιταλισμό, αλλά και το ίδιο το μοντέλο της ανάπτυξης, σε μεταρρυθμιστή, σε διαχειριστή του καπιταλισμού. Πλέον μιλάμε για πράσινο καπιταλισμό, πράσινες μεταρρυθμίσεις, πρασίνισμα του καπιταλισμού. Το αίτημα για κατάργηση των πυρηνικών έγινε αίτημα για ενίσχυση των ΑΠΕ, και μάλιστα όχι ΑΠΕ σε κάθε σπίτι και κοινότητα με ενεργειακή αυτάρκεια, αλλά ΑΠΕ συγκεντρωμένες από μεγάλες εταιρίες. Το αίτημα για κατάργηση της χημικής γεωργίας, έγινε αίτημα για να αυξηθεί η βιοκαλλιέργεια από 2 στο 5%. Το κίνημα για βιολογική γεωργία έγινε οργανισμοί πιστοποίησης επιχειρήσεις και βιολογικά προϊόντα προνόμιο αυτών που έχουν χρήματα. Το αίτημα για κατάργηση των μεταλλαγμένων έγινε αίτημα για ζώνες χωρίς μεταλλαγμένα και για αναγραφή στο προϊόν αν είναι μεταλλαγμένο ή όχι. Το αίτημα για κατάργηση των πολέμων μετατράπηκε σε υποστήριξη του πολέμου στην Σερβία και το Αφγανιστάν. Τα τελευταία χρόνια στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης, είχαμε συμμετοχή οικολόγων στις κεντροαριστερές κυβερνήσεις, ενώ τελευταία γίνονται και συνεργασίες με την κεντροδεξιά.

Οι στόχοι του οικολογικού χώρου δεν μπορούν να γίνουν από τους καπιταλιστές. Ο καπιταλισμός έχει σαν βασική του αρχή το κέρδος πάνω από όλα, άρα δεν προστατεύει το περιβάλλον, χρησιμοποιεί τον πόλεμο τον αυταρχισμό και την βία, εξοντώνει τις μειονότητες, και βασική του αρχή είναι η συνεχής ανάπτυξη, ο αφανισμός του μικρού μεγέθους. Σήμερα είναι αναγκαίο: 1) Να συνειδητοποιήσουμε ότι η οικολογία έχει στόχους για μια άλλη κοινωνία πέρα από τον καπιταλισμό, να ξανακάνουμε την οικολογία κίνημα. 2) Να αντιπαλέψουμε τον νεοφιλελευθερισμό προβάλλοντας τις εναλλακτικές λύσεις της οικολογίας, την αποκέντρωση, την στήριξη στο μικρό μέγεθος, την άμεση δημοκρατία. 3) Να αντικρούσουμε την επάνοδο των φασιστικών ιδεών, που όλο και δυναμώνει τα τελευταία χρόνια, ύστερα από την κατάρρευση των σοβιετικών χωρών, και την έλλειψη εναλλακτικής πρότασης. 4) Να ενισχύσουμε το αντιπολεμικό κίνημα. Να απορρίψουμε κάθε βία και πόλεμο, να αγωνιστούμε για την κατάργηση της υποχρεωτικής θητείας και τον τερματισμό των όπλων μαζικής καταστροφής. 5) Να αγωνιστούμε για μια άλλη Ευρώπη, της ειρήνης, της οικολογίας, και της δημοκρατίας και για ενωμένα Βαλκάνια μέσα στην Ευρώπη: Για αφοπλισμό των Βαλκανίων.

Χρειάζεται σήμερα να βάλουμε πρώτο στόχο την ενίσχυση των κινημάτων. Να αντικρούσουμε την δεξιά του Καραμανλή, με τις επιλογές υπέρ του νεοφιλελευθερισμού, του εθνικισμού, της υποχρεωτικής στράτευσης, το ρατσισμό, τα αντιοικολογικά μέτρα, την εισβολή των μεταλλαγμένων, τον αφανισμό των μικρών αγροτών με την βιομηχανική γεωργία με τα διατροφικά σκάνδαλα, την απόκρουση της άκρας δεξιάς. Χρειάζεται στις βουλευτικές εκλογές να δεχτούν πλήγμα οι νεοφιλελεύθεροι και η δεξιά. Ακόμα και να βγει η δεξιά, ή το ΠΑΣΟΚ, να βγουν με χαμηλό ποσοστό.

Χρειάζεται η δημιουργία ενός εναλλακτικού μετώπου, της οικολογίας και των κινημάτων, και για αυτό χρειάζεται να ενισχυθούν όλες οι πρωτοβουλίες προς αυτή την κατεύθυνση.

ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ

Μάριος Μιχαηλίδης, *Δάσκαλος*

Θεωρώ ότι το κίνημα που αναπτύχθηκε, οι εκλογές στη Γαλλία και οι ερχόμενες εκλογές, έχουν επιταχύνει τις διαδικασίες για τη συγκρότηση της συσπείρωσης ή του μετώπου, της Αριστεράς όπως εμείς την καταλαβαίνουμε και νομίζω ότι δεν χρειάζονται επίθετα.

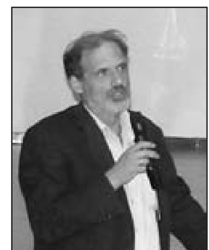
Σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες της βαριάς ήττας του κινήματος, της μεγάλης επίθεσης του συστήματος, της μεγάλης απάτης από τους πολιτικούς της αστικής τάξης, ΝΔ- ΠΑΣΟΚ και όποια άλλη ουρά βρεθεί, νομίζω ότι είμαστε υποχρεωμένοι με όλο το ρίσκο της επιτάχυνσης να πάρουμε θέση. Φάνηκε από τις τοποθετήσεις στο πάνελ ότι οι οργανώσεις είναι πάρα πολύ κοντά. Και έχω και εγώ την ίδια εκτίμηση ότι χιλιάδες χιλιάδων προς το παρόν ανένταχτοι, εκεί βρισκόμαστε. Επομένως πρέπει να δώσουμε τη μάχη η οποία έχει διπλό χαρακτήρα. Σύγκρουση με τον καπιταλισμό όπως αυτός σήμερα εκφράζεται κοινωνικά και πολιτικά και ταυτόχρονα μάχη για τη φυσιογνωμία της Αριστεράς. Αναγκαστικά μπαίνει το ζήτημα. Η θα έχουμε την φωτοτυπία της Σοβιετίας συνέχεια ή θα έχουμε την ενσωματωμένη διαχείριση, ή θα έχουμε τον επαναστατικό δρόμο.

Αρα η συγκεκριμένη πρόταση είναι να προχωρήσουμε, να κατέβουμε στις εκλογές. Θα βρούμε με ποιες οργανωτικές μορφές θα το προετοιμάσουμε αυτό, σαφώς με συνδιασκέψεις γρήγορες τοπικές και πανελλαδικές. Το κυριότερο να μην κλείσουμε το μαγαζί την επόμενη μέρα των εκλογών, να συνεχίσουμε στην κατεύθυνση ενός ριζοσπαστικού μετώπου ή συσπείρωσης που πρώτον θα έχει μεγάλο βάθος και θα δώσει τη μάχη από καλύτερες θέσεις.

ΦΥΛΑΤΤΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΞΙΕΣ

Θεοδόσης Χίτζογλου, *ΚΕ ΔΗΚΚΙ*

Χαιρετίζουμε και εμείς αυτή την εκδήλωση, στο τριήμερο κάλεσμα του Μαρξισμού, γιατί τι το καλύτερο μπορεί να γίνει σε αυτό τον τόπο. Μάλιστα αυτό γίνεται στο «ναό» της διακήρυξης του χρήματος, στην ΑΣΟΕΕ, της συγχρονης οικονομίας, της άγριας καταναλωτικής ζωής, που δε σέβεται τίποτα και που οι αριστερές, αν θέλετε οι προοδευτικές δυνάμεις, αγωνίζονται πραγματικά για να φυλάττουν τα ιερά και όσια που έχουν απομείνει. Οι ανεκτίμητες αξίες, οι υπέρτατες αξίες έχουν γίνει της δεκάρας και δεν ασχολείται κανένας πλέον μαζί τους.

Το ΔΗΚΚΙ δεν το παίζουν στα κανάλια, μόνο αυτές τις μέρες ασχολούνται με το αν θα πάει ο Τσοβόλας στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ. Πριν από λίγες μέρες έγινε το συνέδριο του ΔΗΚΚΙ, όπου ήρθε και εκπρόσωπος τους ΣΕΚ, και ο μόνος φορέας ο οποίος δεν εκπροσωπήθηκε σε αυτό το συνέδριο ήταν το ΠΑΣΟΚ και ο Τσοβόλας. Τη Δευτέρα θα καταγγελθεί η ολιγαρχική πλευρά διαχείρησης κομμάτων και αξιών, στον Αρειο Πάγο, για το εάν μπορεί να συνεχίσει να υπάρχει το ΔΗΚΚΙ ή όχι, για το αν ο πρόεδρός του μπορεί να αποφασίζει ότι το διαλύει. Είμαστε πάντοτε μέσα στους αγώνες και συμμετέχουμε στις εξελίξεις.

Να ανοίξει η συζήτηση για την ενωτική παρέμβαση της ριζοσπαστικής αριστεράς στις βουλευτικές εκλογές!

Συνέχεια από σελίδα 1

Πρωτοπόρο ρόλο είχε ένα πολιτικό και κοινωνικό δυναμικό που αναζητά δρόμους και τρόπους ριζοσπαστικής αγωνιστικής παρέμβασης και δεν χωρά στα όρια του επίσημου πολιτικού σκηνικού. Πάνω από όλα ήταν κινήματα που έδειξαν, μετά από πολλά χρόνια, ότι οι αγώνες μπορούν να νικήσουν, ότι πολιτικές μπορούν να ανατρέπονται! Και αυτό το μήνυμα ελπίδας το έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι που είναι σήμερα στο στόχαστρο της επίθεσης του κεφαλαίου και αναζητούν δρόμους αντίστασης και ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής.

Αυτό το μήνυμα ελπίδας θα πρέπει να εκφραστεί και στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές. Οι βουλευτικές εκλογές μπορούν να αποτελέσουν τη συνέχεια των συγκρούσεων που δόθηκαν το προηγούμενο διάστημα ενάντια στην αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική, τον αυταρχισμό και τον πόλεμο. Μπορούν να βοηθήσουν στη διαμόρφωση ενός διαφορετικού ρεύματος της αντικαπιταλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς.

- Ενάντια στην επέλαση της αγοράς και τις καπιταλιστικές «μεταρρυθμίσεις» στην παιδεία, την υγεία, την κοινωνική ασφάλιση.
- Ενάντια στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, τη λιτότητα και τα σκανδαλώδη μέτρα υπέρ του κεφαλαίου.
- Ενάντια στη συνταγματική αναθεώρηση, που ανάγει τα συμφέροντα του κεφαλαίου σε υπέρτατο θεσμικό κανόνα.
- Ενάντια στις επιθέσεις της ΕΕ σε βάρος των εργαζομένων και των λαών με την εμπλοκή της στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, στις νεοφιλελεύθερες επιδρομές με το ευρωσύνταγμα, τις ιδιωτικοποιήσεις, το ρατσισμό.
- Ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο και στην συμμετοχή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και στην κατοχή του Ιράκ και του Αφγανιστάν.
- Ενάντια στον αυταρχισμό και την απειλή στις δημοκρατικές ελευθερίες και τα δικαιώματα, με τις απαγωγές, τις υποκλοπές και τους «πραίτορες.»
- Ενάντια στην πολιτική που καταστρέφει το περιβάλλον για χάρη των μεγαλοεργολάβων και των συμφερόντων των εταιριών.

Απέναντι στην πολιτική της ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ όχι μόνο δεν αποτελεί εναλλακτική λύση αλλά συγκλίνει στρατηγικά με τις κυρίαρχες επιλογές. Η στάση του ΠΑΣΟΚ κάθε φορά που ξεδιπλώνονταν η δυναμική των αγώνων έδινε σωσίβιο στην αντιδραστική πολιτική και συναίνεση στους υπουργούς της ΝΔ για να επιβάλουν τα μέτρα τους και να χτυπήσουν πισώπλατα τους αγώνες. Ούτε μπορούμε να ξεχάσουμε τις αντιλαϊκές πολιτικές που εφάρμοσε όταν ήταν κυβέρνηση. Το πρόγραμμά του αναπαράγει τον πυρήνα του νεοφιλελευθερισμού και της κυρίαρχης πολιτικής. Ο Γ. Παπανδρέου υπερασπίστηκε την αναθεώρηση του άρθρου 16 και τα ιδιωτικά ΑΕΙ και εξαναγκάστηκε να μην ψηφίσει στη Βουλή κάτω από την πίεση του κινήματος των καταλήψεων. Ο Θ. Πάγκαλος πρωταγωνιστεί υπέρ της κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου. Το ΠΑΣΟΚ στήριξε τις αλλαγές στα ασφαλιστικά ταμεία των Τραπεζών παρά την απεργία διαρκείας των τραπεζοϋπαλλήλων. Στη ΓΣΕΕ η ΠΑΣΚΕ σε αγαστή συνεργασία με τη ΔΑΚΕ υπέγραψε διετή εργασιακή ειρήνη, προσπάθησε να ιδρύσει «μη-κρατικό» ΑΕΙ, αρνήθηκε κάθε αλληλεγγύη στο κίνημα των φοιτητικών καταλήψεων, συνέβαλε στο να κυριαρχεί μια λογική υποταγμένου συνδικαλισμού.

Όμως, ούτε τα κοινοβουλευτικά κόμματα της αριστεράς μπόρεσαν να αποτελέσουν εναλλακτική λύση. Το ΚΚΕ επέμεινε στην κατεύθυνση του απομονωτισμού και της άρνησης της κοινής αγωνιστικής δράσης. Αντί για τη ρήξη με τον καπιταλισμό επιμένει σε γενικολογίες περί της «λαϊκής οικονομίας». Ήταν επιφυλακτικό έως και εχθρικό απέναντι στα κινήματα της εκπαίδευσης και της νεολαίας. Δεν πιστεύει στη δυνατότητα των αγώνων να κερδίζουν και τους βλέπει μόνο ως τρόπους να αυξάνει την εκλογική καταγραφή του. Ο Συνασπισμός (ΣΥΡΙΖΑ) μπορεί να κάνει διακηρύξεις κατά της κυρίαρχης πολιτικής, αλλά πολλά προβεβλημένα στελέχη του έχουν ως ιδεολογία τους τον «προοδευτικό» εκσυγχρονισμό του καπιταλισμού, ενώ ποτέ δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο κυβερνητικής συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ. Συνεργάζεται ανοιχτά με την ΠΑΣΚΕ στο συνδικαλιστικό κίνημα, ενώ πανεπιστημιακοί μέλη του στήριξαν ανοιχτά τη Γιαννάκου. Συνολικά προσπαθεί να καπηλευτεί τη δυναμική των αγώνων, χωρίς να προσυπογράφει το ριζοσπαστικό τους περιεχόμενο, υποτάσσοντάς τους σε μια λογική συνδιαχείρισης.

Συνολικά η επίσημη αριστερά δεν μπορεί να δώσει διέξοδο στην αναζήτηση ευρύτερων κομματιών εργαζομένων και νέων για ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική. Δεν μπορεί να σπάσει την κυριαρχία του δικομματισμού. Δεν μπορεί να δρομολογήσει δρόμους αμφισβήτησης του καπιταλισμού.

Η ΕΛΠΙΔΑ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Τα κινήματα του τελευταίου διαστήματος έδωσαν ελπίδες στους εργαζόμενους και τη νεολαία και άνοιξαν δρόμους για μια άλλη εναλλακτική προοπτική σύγκρουσης και αμφισβήτησης του συστήματος.

- Υπερασπίζουμε το κίνημα της παιδείας που με τις καταλήψεις, τις απεργίες και τις μαζικές διαδηλώσεις φρέναρε την αλλαγή του άρθρου 16 και την «εκπαιδευτική μεταρρύθμιση» φέρνοντας στο προσκήνιο την δυνατότητα να νικάνε οι αγώνες. Ο δρόμος των καταλήψεων εμπνέει και ανοίγει προοπτικές για μεγαλύτερους αγώνες, ανοίγει η προοπτική να περάσει η σκυτάλη στους εργατικούς αγώνες. Για μαζικούς αγώνες ενάντια στη λιτότητα, την ελαστική εργασία, τις ιδιωτικοποιήσεις, την αντιασφαλιστική λαίλαπα.
- Υπερασπίζουμε την αντίσταση στην εμπλοκή της Ελλάδας στις ματοβαμένες εκστρατείες στο Ιράκ, το Αφγανιστάν, στο Λίβανο. Μαζί με το παγκόσμιο αντιιμπεριαλιστικό κίνημα αγωνιζόμαστε ενάντια στον ιμπεριαλισμό, παλεύουμε στο πλευρό της αντίστασης στην κατοχή του Ιράκ, του Αφγανιστάν, της Παλαιστίνης, για την απόσυρση της παρουσίας ελληνικού στρατού, για το κλείσιμο των βάσεων στην Ελλάδα.
- Υπερασπίζουμε τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα ατομικά δικαιώματα που βρίσκονται στο στόχαστρο στα πλαίσια του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» του Μπους και των προθύμων συμμάχων του στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ, με την ισλαμοφοβία, τις απαγωγές Πακιστανών, τις υποκλοπές, τις μυστικές πτήσεις της CIA, την τρομοϋστερία, τους τρομονόμους και τις κάμερες. Δεν κάνουμε βήμα πίσω από τις κατακτήσεις στο πανεπιστημιακό άσυλο και το δικαίωμα στην διαδήλωση.
- Υπερασπίζουμε τους αγώνες ενάντια στην ΕΕ του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού. Είμαστε στο πλευρό των αντιπολεμικών κινημάτων, του κινήματος του «Όχι» στο Ευρωσύνταγμα, των μεγάλων εργατικών και νεολαιΐστικων κινητοποιήσεων. Αρνούμαστε ότι η Ε.Ε. αποτελεί μονόδρομο και αναζητούμε δρόμους αντικαπιταλιστικής ρήξης – αποδέσμευσης από αυτή.
- Υπερασπίζουμε τους αγώνες ενάντια στην καταστροφή του περιβάλλοντος. Η κλιματική αλλαγή είναι μια ωρολογιακή βόμβα που την πυροδοτεί η απληστία του κεφαλαίου. Από την μάχη ενάντια στους αγωγούς πετρελαίου της Αλεξανδρούπολης μέχρι τους αγώνες για την υπεράσπιση των δασών καθώς και των ελεύθερων χώρων στις πόλεις και τις γειτονιές υποστηρίζουμε τον κόσμο που αντιστέκεται στους μεγαλοεργολάβους, στις πολυεθνικές του πετρελαίου και του αυτοκινήτου.

ΕΠΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΗ ΡΗΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Η πραγματική εναλλακτική λύση που δικαιώνει τέτοιους αγώνες δεν είναι η διαχείριση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος, που αναβλύζει καταπίεση και εκμετάλλευση από όλους τους πόρους του, αλλά η προοπτική μιας άλλης κοινωνίας, η προοπτική της απαλλαγής από τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς πολέμους, ρατσισμό και διακρίσεις. Μιας κοινωνίας όπου προτεραιότητα έχουν οι ανάγκες των πολλών και όχι των λίγων του πλούτου και του κέρδους, όπου ο δημοκρατικός έλεγχος των ίδιων των εργαζόμενων υπάρχει σε όλη την κοινωνία και ο εργατικός έλεγχος στην παραγωγή.

Αρνούμαστε να δεχτούμε ότι οι επαναστάσεις αποτελούν ξεπερασμένες ιστορικές ανορθογραφίες. Αντίθετα, επιμένουμε ότι ο δρόμος της ελπίδας παραμένει ο δρόμος της επαναστατικής ρήξης με το σύστημα. Μας εμπνέουν οι μεγάλες επαναστάσεις του 19ου και 20ου αιώνα, αλλά και στεκόμαστε κριτικά απέναντι στην εκμεταλλευτική και καταπιεστική μετάλλαξη και την ήττα του «υπαρκτού σοσιαλισμού», επιδιώκοντας να ψηλαφήσουμε νέους δρόμους για την επαναστατική ανατροπή!

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ!

Εκτιμούμε ότι ήρθε η ώρα όλο το δυναμικό που αναζητά τη δυνατότητα μιας αριστεράς αντικαπιταλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής, όλοι οι αγωνιστές αλλά και οι πολιτικές δυνάμεις που είχαν πρωτοπόρο ρόλο στο κίνημα και στήριξαν τη νίκη των αγώνων, να βρεθούν και να συζητήσουν δρόμους και τρόπους ενωτικής πολιτικής παρέμβασης. Οι βουλευτικές εκλογές προσφέρουν ένα πρώτο ορόσημο για τη διαμόρφωση τέτοιων όρων ενωτικής παρέμβασης και γι' αυτό παίρνουμε την πρωτοβουλία να ανοίξει η δημόσια συζήτηση για μια τέτοια παρέμβαση.

Μια παρέμβαση που δεν θα έχει τέλος με την εκλογική καταγραφή, ούτε κυρίως θα αναφέρεται σε αυτήν, αλλά πρωτίστως θα επιδιώκει, με πρωτοβουλία πάνω από όλα των ίδιων των αγωνιστών του κινήματος, να διαμορφώσει εκείνο το ενωτικό πολιτικό όχημα που θα κατοχυρώνει την κεντρική πολιτική παρουσία όλου αυτού του ρεύματος:

- Για να εκφραστεί και στις εκλογές όλος αυτός ο κόσμος που έδωσε τις μεγάλες μάχες το προηγούμενο διάστημα και για να προβληθεί η κατεύθυνση συνέχισης – κλιμάκωσης των αγώνων.
- Για να είναι πιο αποτελεσματική η παρέμβαση στις μεγάλες μάχες που είναι μπροστά μας.
- Για να ακουστούν και να προβληθούν στόχοι και αιτήματα που εκφράζουν τις σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων και των νέων σε ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική.
- Για να ανοίξει η συζήτηση για την αντικαπιταλιστική – αντιιμπεριαλιστική αριστερά της εποχής μας. Μια άλλη αριστερά που είναι αναγκαία για να βρουν οι αγώνες στήριγμα και την προοπτική που τους αξίζει.

Γι' αυτό και αγωνιστές της ριζοσπαστικής αριστεράς που βρεθήκαμε μαζί στους αγώνες παίρνουμε την πρωτοβουλία για μια ανοιχτή και δημοκρατική δημόσια συζήτηση για τη δυνατότητα παρέμβασης στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές και καλούμε κάθε αγωνιστή και κάθε πολιτική συλλογικότητα που συμφωνεί με αυτή την αναγκαιότητα να συμμετέχει σε αυτή τη συζήτηση.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

Από το νηπιαγωγείο μέχρι τα μεταπτυχιακά

24ωρη απεργία πραγματοποίησαν την Πέμπτη 24 Μάη οι δάσκαλοι και οι νηπιαγωγοί όλης της χώρας ύστερα από απόφαση της ΔΟΕ. Την ίδια μέρα και παρά την καταρρακτώδη βροχή, εκατοντάδες εκπαιδευτικοί συγκεντρώθηκαν έξω από τα γραφεία της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας, βάδισαν στη Βουλή και από εκεί στο Μέγαρο Μαξίμου φωνάζοντας συνθήματα για δημόσια και δωρεάν σχολεία και νηπιαγωγεία.

Η απεργιακή κινητοποίηση έγινε ενάντια στην απόφαση της Γιαννάκου να ψηφίσει εσπευσμένα στη Βουλή νομοσχέδιο για τα ευρωπαϊκά προγράμματα το οποίο περιλάμβανε άρθρο που επιτρέπει στους ιδιωτικούς παιδικούς σταθμούς και στους παιδικούς σταθμούς των Δήμων να ιδρύουν τμήματα νηπιαγωγείων. *"Πρόκειται για χτύπημα στα δημόσια νηπιαγωγεία που αντί να τα ενισχύσει για να δεχτούν παιδιά, τα διαλύει για το χατίρι των ιδιωτών"*, μας είπε ο **Σωτήρης Καρλής**, από το Σύλλογο Δασκάλων Καμίνια-Ρέντη, *"Οι δήμοι δεν μπορούν να συντηρήσουν τους παιδικούς σταθμούς που έχουν ήδη στη δύναμή τους, πόσο μάλλον αν ανοίξουν νηπιαγωγεία που απαιτούν αυξημένες δαπάνες, υλικοτεχνική υποδομή και επιστημονικό προσωπικό.*

Πρόκειται για πολιτική συρρίκνωσης και διάλυσης της δημόσιας προσχολικής αγωγής, που θα διώξει παιδιά και θα τα στείλει στους ιδιώτες. Η υποχρεωτική προσχολική αγωγή καθιερώθηκε κάτω από την πίεση του κινήματος των δασκάλων το φθινόπωρο και αντί η Γιαννάκου να το κάνει υπέρ της δημόσιας παιδείας, το αντιστρέφει και αυτό. Ολα αυτά, όμως, συσσωρεύουν αγανάκτηση στη βάση των δασκάλων και είναι σίγουρο ότι με τη νέα χρονιά θα επανέλθουμε σε όλα τα ζητήματα".

Η ψήφιση της ρύθμισης είναι ένα ακόμα μεγάλο σκάνδαλο της κυβέρνησης Καραμανλή, που αντί να προχωρά σε προσλήψεις νηπιαγωγών και αύξηση της χρηματοδότησης για τα νηπιαγωγεία, με τη συγκεκριμένη ρύθμιση μεταθέτει μέρος της φροντίδας των νηπιαγωγείων από το υπουργείο Παιδείας στους δήμους και παράλληλα μεγαλώνει την πελατεία των ιδιωτικών παιδικών σταθμών.

"Οι ηλικίες που έχουμε, παιδιά από 4 έως 6 ετών, έχουν στόχους δικούς τους, στόχους ανάπτυξης", μας είπε η **Κρυσταλία Χατζηλάμπρου Σωτηροπούλου**, από το 101 ολοήμερο νηπιαγωγείο Αμπελοκήπων, *"Παρόλο που δεν συμφωνώ με τον όρο προσχολική αγωγή γιατί δεν θέλω να είμαι η προετοιμασία για κάτι που έρχεται, ακριβώς επειδή η ηλικία αυτή του παιδιού έχει πάρα πολλές ανάγκες και πάρα πολλές ιδιαιτερότητες, θα ήθελα να μην είναι το νηπιαγωγείο, ειδικά το ολοήμερο που εργάζομαι, ένας τόπος ακουμπήσματος και φυλάγματος των παιδιών.*

Μετανάστες

Η πλειοψηφία της τάξης μας στους Αμπελόκηπους δεν μιλάει λέξη ελληνικά. Οταν λοιπόν αφήνουν 20 και 25 μαθητές σε κάθε δασκάλα, ούτε τα παιδιά του Πανεπιστημίου δε μπορούν να μάθουν σε τμήματα 25 ατόμων, όχι του νηπιαγωγείου που πρέπει μια δασκάλα να τους μάθει να πηγαίνουν στην τουαλέτα, να σκουπίζουν τη μύτη τους, να τρώνε, να μην κλαίνε, να βάζουν να βγάζουν παπούτσια και από κει και πέρα να μάθουν να ζουν με άλλα χρώματα, με άλλες μυρωδιές, με άλλες εθνικότητες.

Οταν ζητάνε όλα αυτά τα πράγματα πριν ακόμα μπουν στη μέση η γλώσσα, η γραφή, η ανάγνωση, νομίζω ότι ένας άνθρωπος πρέπει να είναι τουλάχιστον μάγος ή απατεώνας. Μάγος για να τα κάνει όλα αυτά και απατεώνας για να παριστάνει ότι τα κάνει. Πιστεύω ότι η κυβέρνηση πρέπει να σκύψει στις πραγματικές ανάγκες, να ρωτήσει εμάς τις νηπιαγωγούς τι χρειαζόμαστε. Δεν θέλουμε να μας απαλλάξει από τη δουλειά μας, θέλουμε τη δουλειά που σπουδάσαμε και την εμπειρία που έχουμε να τη βάλουμε σε χρήση, να δώσουμε τις γνώσεις και τις δυνάμεις μας για να βγάλουμε μαθητές.

Πολλά σχολεία χρειάζονται υλικοτεχνική υποδομή, αυτό που χρειαζόμαστε περισσότερο όμως είναι άνθρωποι. Δεν φτάνει μια δασκάλα σε μια τάξη, όσο καλή και να είναι. Κι όταν μια δασκάλα είναι καλή, υποφέρει ακόμα περισσότερο. Για να σεβαστούμε τις κουλτούρες που μας έρχονται, για να μάθουμε στα παιδάκια ότι ζούμε δίπλα σε άλλους ανθρώπους, χρειαζόμαστε χρόνο, υπομονή, ηρεμία και επαφή με τα παιδιά. Πιστεύω ότι η κυβέρνηση μεταφέρει τις ευθύνες της από το ένα μέρος στο άλλο".

Παρά το χαστούκι που έφαγε από την απεργία των έξι εβδομάδων και τις φοιτητικές καταλήψεις, η Γιαννάκου προσπαθεί να περάσει τις επιθέσεις της στη δημόσια Παιδεία από την πίσω πόρτα με ξεκομμένες ρυθμίσεις και άρθρα. Οι δάσκαλοι και οι νηπιαγωγοί δεν πρέπει να την αφήσουν. Στο συνέδριο της ΔΟΕ στις 21-24 Ιούνη, χρειάζεται να αποφασιστεί η έβδομη βδομάδα απεργίας που αυτό το Σεπτέμβρη θα στείλει την κυβέρνηση Καραμανλή σπίτι της.

Το Πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ και η Εθνική Τράπεζα

Μία από τις υποσχέσεις που δίνει ο Γιώργος Παπανδρέου μέσα από το «νέο» πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ είναι ο διπλασιασμός των Παιδικών Σταθμών την επόμενη τετραετία. Οχι βέβαια με την αύξηση των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού για την ανέγερση νέων δημόσιων παιδικών σταθμών αλλά με την ενθάρρυνση της «εταιρικής κοινωνικής ευθύνης». Στην ουσία το ΠΑΣΟΚ υπόσχεται κίνητρα φοροαπαλλαγών προς τις επιχειρήσεις για να δημιουργήσουν παιδικούς σταθμούς, προφανώς ιδιωτικούς.

Ομως οι εταιρείες δεν περιμένουν το ΠΑΣΟΚ. Σε μία πρόσφατη διαφήμιση της Εθνικής Τράπεζας σε γνωστό περιοδικό, διαβάζουμε ότι τα σχέδια επί χάρτου που κάνει το ΠΑΣΟΚ έχουν ήδη αρχίσει να πραγματοποιούνται . Η διαφήμιση έχει τίτλο «μία μεγάλη αγκαλιά για τους μικρούς Σπαρτιάτες» και αναφέρει: «Η Εθνική Τράπεζα στο πλαίσιο του Προγράμματος Εταιρικής Κοινωνικής Δράσης «Ευθύνη», έχει αναλάβει το κόστος ανέγερσης του βρεφονηπιακού σταθμού στη ζώνη των εργατικών κατοικιών της Σπάρτης, αποδεικνύοντας έμπρακτα το ενδιαφέρον της και την αμέριστη συμπαράστασή της στις οικογένειες της ελληνικής επαρχίας».

Βέβαια η ΝΔ δεν έμεινε μόνο εκεί. Ενώ από τη μία μοιράζει φοροαπαλλαγές στην Εθνική Τράπεζα για την ανέγερση παιδικών σταθμών, φροντίζει να στρέψει όλο και περισσότερες οικογένειες σε αυτούς τους σταθμούς, μέσα από την ψήφιση της σχετικής τροπολογίας που δίνει δικαίωμα στους ιδιωτικούς παιδικούς σταθμούς να ιδρύσουν νηπιαγωγεία. Ετσι οι επιχειρήσεις και κερδίζουν από τις φοροαπαλλαγές και παρουσιάζουν ένα «ευαίσθητο κοινωνικό προφίλ» και εξασφαλίζουν πολύ περισσότερα κέρδη στο μέλλον από την οικονομική εκμετάλλευση των μικρών μαθητών τους.

Ετσι η ΝΔ ενισχύει την εταιρική κοινωνική ευθύνη, «εδώ και τώρα», για να παραφράσουμε και ένα παλιότερο σύνθημα του ΠΑΣΟΚ. Αυτό το μικρό παράδειγμα που σίγουρα δεν είναι το μοναδικό, κάνει φανερό ότι δεν κατανάλωσαν και πολλή σκέψη οι υπεύθυνοι για τη σύνταξη του προγράμματος.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΔΟΕ

«Να ετοιμάσουμε την έβδομη βδομάδα της απεργίας μας»

Αυτές τις ημέρες γίνονται εκλογές στους κατά τόπους συλλόγους δασκάλων και νηπιαγωγών, για την ανάδειξη αντιπροσώπων για την 76η Γενική Συνέλευση της Δ.Ο.Ε. . Η φετινή συνέλευση είναι ένα κρίσιμο ραντεβού του κλάδου. Είναι η πρώτη ευκαιρία για να συζητήσουμε τα συμπεράσματα από την μεγάλη απεργία του περασμένου φθινοπώρου και το κίνημα ενάντια στην κατάργηση του άρθρου 16. Να συζητήσουμε τις νίκες, τις παρακαταθήκες, τις παραλείψεις ή ακόμη και τα λάθη του κινήματος.

Βρισκόμαστε μπροστά σε νέες επιθέσεις της κυβέρνησης. Η κυνική χρησιμοποίηση από την πλευρά της, της κατάκτησης της υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής, προκειμένου να παραδώσει το Δημόσιο Νηπιαγωγείο στους ιδιώτες και η μετατροπή χιλιάδων νηπίων σε πελάτες, δείχνει ξεκάθαρα τις προθέσεις τους. Ετοιμάζονται να πάρουν τη ρεβάνς, κλιμακώνοντας τις επιθέσεις τους ενάντια στη Δημόσια Παιδεία.

Η απάντηση μας πρέπει να είναι η ίδια και ακόμη μεγαλύτερη από αυτή που δώσαμε την προηγούμενη χρονιά. Να οργανώσουμε την έβδομη εβδομάδα της απεργίας μας. Μαζί με τους καθηγητές και τους φοιτητές να σταθούμε εμπόδιο στα σχέδιά τους.

Η 76η Γενική Συνέλευση πρέπει να είναι μια συνέλευση μάχης. Για αυτό το λόγο στις εκλογές των συλλόγων τα ψηφοδέλτια της ριζοσπαστικής αριστεράς, με όποια μορφή και αν έχουν, χρειάζεται να βγουν ενισχυμένα. Ο χώρος που πρωταγωνίστησε στους αγώνες όλη την προηγούμενη χρονιά να βγει δυνατότερος.

Μαυρίζουμε τη Δ.Α.Κ.Ε.. Την παράταξη της οργανωμένης απεργοσπασίας. Την παράταξη που στήριξε την κυβέρνηση για το άρθρο 16, παίρνοντας ανοιχτά θέση ενάντια στον κλάδο. Όσο παραμένουν υπολογίσιμη δύναμη μέσα στο κλάδο σημαίνει ότι θα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τέτοιες πισώπλατες μαχαιριές σε κάθε προσπάθειά μας να υπερασπίσουμε την Παιδεία τους μισθούς, τις συντάξεις μας, τα εργασιακά μας δικαιώματα.

Τακτική

Αγωνιστήκαμε μαζί με τους συναδέλφους της ΠΑ.Σ.Κ. τόσο κατά τη διάρκεια της απεργίας, όσο και κατά τη διάρκεια του κινήματος για το άρθρο 16. Όμως η τακτική που ακολούθησαν, παίζοντας να κλείσει η απεργία τον Οκτώβρη αλλά και το ότι αγνόησαν οποιαδήποτε μορφή οργάνωσης της βάσης, κατά τη διάρκειά της, δεν αποτελούν εχέγγυα του ότι μια νέα απεργία μας θα είναι πετυχημένη.

Νομίζουμε ότι οι συνάδελφοι πρέπει να ξεκαθαρίσουν. Ο Γιώργος Παπανδρέου στην ομιλία του στο συνέδριο του ΠΑ.ΣΟ.Κ. μιλώντας για τη παιδεία πουθενά δεν ανέφερε τις λέξεις «δημόσιο» και «δωρεάν». Κάλεσε τους δάσκαλους να παλέψουν μαζί του για να φτιάξουμε από κοινού την παιδεία, την ίδια ώρα που μιλούσε για αξιολόγηση και σύνδεση της χρηματοδότησης με αυτή. Τα διάφορα στελέχη (Τσοχατζόπουλος) δεν παραλείπουν να δηλώνουν πως το νηπιαγωγείο δεν έχει καμιά δουλειά με το κράτος. Δεν υπάρχει καλή και κακή ιδιωτικοποίηση. Δεν μπορούμε την ίδια ώρα που παλεύουμε ενάντια στην παιδεία των χορηγών να τους κλείνουμε πονηρά το μάτι, πρακτική που υιοθέτησε η ΠΑ.Σ.Κ. Χανίων χρησιμοποιώντας χορηγούς για έντυπα του ίδιου του συλλόγου.

Οποιαδήποτε νέα απεργιακή μας απόπειρα για να κερδίσει τους συναδέλφους πρέπει να είναι ξεκάθαρη και απόλυτη. Παλεύουμε για ένα και μοναδικό χρηματοδότη για την παιδεία. Τον κρατικό προϋπολογισμό με γενναία αύξηση των δαπανών για τις ανάγκες της.

Το φοιτητικό κίνημα μας έδειξε το δρόμο για το πώς οι αγώνες μας μπορούν να νικήσουν. Ανυποχώρητη διάθεση για σύγκρουση με την κυβερνητική πολιτική από τη μια και μορφές δράσης και οργάνωσης της βάσης από την άλλη με γενικές συνελεύσεις και πανελλαδικό συντονισμό από τα κάτω. Το ότι μπορούμε να βαδίσουμε στον ίδιο δρόμο το έχουμε ήδη αποδείξει. Στην επόμενη μάχη μας να το κάνουμε και πράξη.

Στο σύλλογο Χανίων, παράλληλα με τις εκλογές για ανάδειξη αντιπροσώπων έχουμε και εκλογές για το νέο διοικητικό συμβούλιο. Ο σύλλογος μας ήταν ο σύλλογος με τη μεγαλύτερη συμμετοχή στην απεργία, που έφτασε το 98%. Οι δάσκαλοι της Πρωτοβουλίας Γένοβα στηρίζουμε και συμμετέχουμε στο ψηφοδέλτιο της Ενωτικής Αγωνιστικής Κίνησης. Ο στόχος που έχουμε θέσει στην Ε.Α.Κ. είναι να περάσει το τιμόνι του συλλόγου στη ριζοσπαστική αριστερά ως απάντηση τόσο στην απεργοσπασία και το ρουσφέτι της Δ.Α.Κ.Ε. όσο και ενάντια στις παλινδρομήσεις της ΠΑ.Σ.Κ..

***Σεραφείμ Ρίζος**, σύλλογος δασκάλων Χανίων*

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΣΗΕΑ

Οι δημοσιογράφοι δίνουν μάχη μέσα στην καρδιά των ΜΜΕ

Σε εκλογές προχωράει η ΕΣΗΕΑ στις 6 και 7 Ιουνίου, σε μια ιδιαίτερα κρίσιμη στιγμή για τους εργαζόμενους στα ΜΜΕ. Είναι χαρακτηριστικό ότι λίγες μέρες πρίν τις εκλογές, η απεργία που είχε ανακοινωθεί για την Τρίτη 29 Μάη στο ραδιόφωνο του ΑΛΦΑ, για να μην απολυθούν πέντε συμβασιούχοι δημοσιογράφοι και για να εφαρμόζεται η εργατική νομοθεσία (υπερωρίες, κυριακάτικα, κλπ), βγήκε παράνομη από το Μονομελές Πρωτοδικείο, δείχνοντας πόσο εγκληματική ήταν η απαξίωση από την ΕΣΗΕΑ της προσπάθειας όλων των κλαδικών σωματείων των ΜΜΕ για ίδρυση Συνδικάτου Τύπου, αλλά και πόσο πίσω ήταν απο τις εξελίξεις επιλέγοντας να μην κάνει καμμία κόντρα, ενάντια σε κυβέρνηση και εργοδότες.

Να σημειώσουμε ότι απο το φθινόπωρο του 2005, η επόμενη απόφαση για απεργία ήταν το Μάη του 2007, κάτω απο την πίεση της ληστείας στα ταμεία με την υπόθεση των ομολόγων. Και φυσικά μιλάμε για απεργίες που έγιναν ξεπερνώντας τις απόπειρες να μην γίνει απεργιακή συγκέντρωση, αλλά και να κάνουμε πορεία από το πεζοδρόμια, όπως μας προέτεπε ο νυν πρόεδρος Πάνος Σόμπολος, εκλεκτός της Ρηγίλλης και ψηφισμένος στο προεδρικό αξίωμα, με τις ψήφους των συνδυασμών που στηρίζουν το ΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ στην ΕΣΗΕΑ, όταν συγκροτήθηκε το Δ.Σ σε σώμα.

Στις εκλογές αυτές η συνεχής δράση και η συνέπεια των Financial Crimes, οδήγησε στη διεύρυνση του ψηφοδελτίου με κόσμο που εκτίμησε αυτή την πορεία, με την αντανάκλαση και στην επωνυμία του, αφού το ψηφοδέλτιο που κατατέθηκε έχει τον τίτλο «Ενωτικός συνδυασμός- Financial Crimes» και από πέντε υποψήφιους στις εκλογές του 2005, ήδη έφτασε στους δέκα, με πιθανότητες να αυξηθεί ο αριθμός, μέχρι την μέρα που τελειώνουν οι προθεσμίες.

Όπως αναφέρει μεταξύ άλλων η εκλογική διακήρυξη: «Γνωριστήκαμε στις γαλέρες που μέναμε απλήρωτοι και «ελαστικοποιημένοι», στα δημόσια ΜΜΕ που έκοβαν τους συμβασιούχους και έχουν χαμηλότερες ΣΣΕ από τον ιδιωτικό τομέα για τους εργαζόμενους, αλλά προκλητικά bonus για τους κάθε λογής παρατρεχάμενους και εργολάβους. Γνωριστήκαμε στα πάλαι ποτέ «καλά και ασφαλή ΜΜΕ», που σήμερα μπήκαν στην τρικυμιώδη θάλασσα της ανασφάλειας.

Όλοι εμείς οι δημοσιογράφοι οι παλαιοί και έμπειροι, οι νέοι με τις προσδοκίες για ασφαλισμένο και αξιοπρεπές επάγγελμα στο χώρο του Τύπου (έντυπου και ηλεκτρονικού), οι άνεργοι λόγω απολύσεων και οι «παγωμένοι» λόγω μετέωρων και αδιευκρίνιστων εργασιακών σχέσεων. Οι συνταξιούχοι των Μ. Μ. Ε, οι εργάτες της Δημοσιογραφίας από τον πιο μικρό έως τον πιο μεγάλο σε εφημερίδες, τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς, τα περιοδικά, τις διαδικτυακές πύλες και τα γραφεία Τύπου. Οι εργαζόμενοι σε άθλιες συνθήκες απαξιωμένοι άδικα και προπηλακιζόμενοι αθλητικοί συντάκτες, από τους μπράβους των ιδιωτικών στρατών των νονών που επέκτειναν τις μπίζνες και στον αθλητικό χώρο.... Όλοι εργαζόμαστε στον κλάδο, περιμένοντας και κυνηγώντας τις πληροφορίες, τις ειδήσεις, τα στοιχεία, ώστε ο κόσμος ολόκληρος να μάθει τώρα τι θα συμβεί αύριο, να καταλάβει σήμερα, τι του έκρυψαν χτες και για ποιους λόγους. Επειδή επιλέξαμε το δρόμο ενός κατ' εξοχήν κοινωνικού επαγγέλματος, θέλοντας να είμαστε παρόντες σε μια διαρκή αναμέτρηση δυνάμεων με κάθε μορφή διαφθοράς και διεφθαρμένης εξουσίας απ' όπου και αν προέρχεται με σκοπό να καταλύσει προς όφελός της τις δημοκρατικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής όλων των πολιτών, αλλά ιδιαιτέρως των αδύναμων και των μη προνομιούχων».

Πανό των Financial Crimes στην πορεία της Πανεργατικής Απεργίας στις 15 Μάη

Είναι απόλυτα ρεαλιστικό το εκλογικό μας αποτέλεσμα να αλλάξει εντελώς τους συσχετισμούς στην ΕΣΗΕΑ, αφού αν κερδηθεί μία έδρα, αυτή θα προέλθει (λόγω του εκλογικού συστήματος και των υπολοίπων) όχι απο τις αριστερές παρατάξεις, αλλά από τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού και των συντεχνιακών αντιλήψεων, δίνοντας τη δυνατότητα στην αριστερά να πάρει την πλειοψηφία στο νέο Δ.Σ.

Στις περιοδείες μας, συναντάμε αρκετό κόσμο που έχει αγανακτήσει με την συνειδητή αδράνεια της απερχόμενης διοίκησης, αλλά και την ατολμία της αριστεράς να σπρώξει καταστάσεις, οχυρωμένη πίσω από το άλλοθι του εσωτερικού της εμφύλιου.

Κατεβαίνουμε στις εκλογές διεκδικώντας την επιτάχυνση των διαδικασιών για το Συνδικάτο Τύπου. Χρεώνουμε την κύρια ευθύνη για τα προβλήματά μας στην κυβέρνηση που αποκάλυπτα κάνει πλάτες στους εργοδότες. Ληστεύοντας τα ασφαλιστικά ταμεία όλων των εργαζόμενων. Νομοθετώντας (πχ οι 96 δόσεις για τα χρέη των εργοδοτών στο ΤΣΠΕΑΘ, πριμοδότηση στην ουσία της εισφοροδιαφυγής). Καλύπτοντας την εργασιακή αθλιότητα της μαύρης δουλειάς, της καθυστέρησης πληρωμών και της μη τήρησης ωραρίων, στις γαλέρες με το να μην πραγματοποιεί ελέγχους, αλλά και να ανέχεται την μη εφαρμογή καταδικαστικών αποφάσεων σε βάρος των εργοδοτών (πχ Planet).

ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ:

- **Ισχυρό και ανεξάρτητο ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΤΥΠΟΥ** με όλους τους εργαζόμενους, όλων των ειδικοτήτων στα ΜΜΕ, να δίνει την μάχη ενωτικά και με σχεδιασμό, κομμάτι του εργατικού κινήματος.
- **Ένα κλάδο όπου όλοι θα αμείβονται** με ικανοποιητικές ΣΣΕ, με συμβάσεις εργασίας και όχι "μπλοκάκια", να μην χρειάζεται να γινόμαστε κομμάτια για δεύτερες δουλειές, αλλά να ζούμε με αξιοπρέπεια και εργασιακή ασφάλεια από μια δουλειά. Ωράρια που θα τηρούνται, με πληρωμές στην ώρα τους, κατοχύρωση θέσεων εργασίας.
- **Να μπει μαχαίρι στο μεγάλο φαγοπότι** των πάσης φύσεως εργολάβων σε βάρος της Ε. Ρ. Τ, προστασία των εργασιακών συνθηκών, μισθών και επιδομάτων, είτε στη Δημόσια Τηλεόραση, είτε στα ιδιωτικά έντυπα και ηλεκτρονικά Μ. Μ. Ε, επιστροφή των κομμένων συμβασιούχων στην ΕΡΤ και κατάργηση παρόμοιων εργασιακών σχέσεων ομηρίας.
- **Ποιότητα στην δημοσιογραφική ενημέρωση**, βελτίωση του επιπέδου επιμόρφωσης των συναδέλφων, κατοχύρωση του δημοσιογραφικού επαγγέλματος, διασφάλιση κανόνων άσκησης του επαγγέλματος ή διαγραφής από τα μητρώα με σαφείς και ουσιαστικές κυρώσεις.
- **Για την υπεράσπιση και διεύρυνση** των ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων απέναντι στις επιταγές της αγοράς. Επιστροφή όλων των κλεμμένων από τα ταμεία μας. Διαφάνεια και εργατικός έλεγχος στη διαχείριση των Ταμείων μας, βαριές κυρώσεις σε όσους παίζουν με τα χρήματά μας.
- **Την αλλαγή του απαρχαιωμένου καταστατικού** που θα ανοίγει τις πόρτες του σωματείου στους συναδέλφους που είναι τώρα έξω απο αυτό.
- **Ποιότητα εργασίας** που θα αναδεικνύει τον κοινωνικό ρόλο της δημοσιογραφίας, αντί για την "δημοσιογραφία"- κλειδαρότρυπας και των ριάλιτι, που δυστυχώς κυριαρχεί στα ιδιωτικά ραδιοτηλεοπτικά ΜΜΕ.
- **Να είναι ο κλάδος και το σωματείο μας** αναπόσπαστο τμήμα του κινήματος ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στον ρατσισμό, για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων όλων.
- **Μια ΕΣΗΕΑ που θα επιδιώκει σύνθεση** απόψεων στην μάχη και όχι στην αδράνεια και τον συμβιβασμό.

Νάσος Μπράτσος

Υποψήφιοι για το Δ.Σ. με τον «Ενωτικό συνδυασμό- Financial Crimes»
1)Γκολέμης Νάσος-ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
2)Ζούντα Αντιγόνη-ΒΡΑΔΥΝΗ
3)Καλοστύπη Μιρέλλα-ΝΕΤ
4)Λίτσης Μωυσής-ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
5)Μαυρίδης Νίκανδρος-ΗΜΕΡΗΣΙΑ
6)Μοσχονά Λήδα-συνταξιούχος
7)Μπράτσος Νάσος-ΕRΤ on line
8)Τσιόφφι Γκουίντο-άνεργος
9)Τσώλη Μαρία-ΤΟ ΒΗΜΑ
10)ΧατζηγεωργίουΤάσος-ΕΡΑ

Στις εκλογές για τα πειθαρχικά συμβούλια στηρίζουμε:
Ελένη Ανδριανού, Γιάννη Κουτζουράδη, Μιμή Τουφεξή

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ή ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΑ;

Ενα "απλουστευτικό" δίλημμα;

Είναι κοινή παραδοχή η επιστροφή της πολιτικής στα κινήματα. Τα τελευταία χρόνια διάφορα κινήματα έχουν κάνει μαζική εμφάνιση και έχουν καταφέρει νίκες, αλλά όλοι βλέπουν πως τίποτα δεν είναι δεδομένο αν δεν δοθεί και πολιτική απάντηση. Οι περιπτώσεις της Ιταλίας και της Γαλλίας και τα πολιτικά διλήμματα που τέθηκαν αποτελούν προκλήσεις για την Αριστερά όλης της Ευρώπης. Ομως σε ζητήματα που είναι ζωής και θανάτου, κάποιοι έχουν να προσφέρουν μόνο παλιές απαντήσεις υποστηρίζοντας ότι η Αριστερά πρέπει, όποτε μπορεί, να μπαίνει σε κυβερνήσεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ ανήκει σ' αυτήν την κατηγορία. Στην Εποχή της Κυριακής δύο άρθρα κάνουν ολοφάνερη την αδυναμία.

Το πιο χαρακτηριστικό άρθρο είναι του στελέχους του ΣΥΝ, Χριστόφορου Παπαδόπουλου. Κατηγορεί όσους επιμένουν να διαχωρίζουν την Αριστερά από την Κεντροαριστερά: "Αρκετοί προτείνουν στο πεδίο των συμμαχιών, ακόμα και των στοιχειωδών πολιτικών συνεργασιών, τη διαχωριστική Αριστερά-Κεντροαριστερά, θεωρώντας ότι ο "κυβερνητισμός" είναι το σύμπτωμα και η διάγνωση της ιδεολογικής και πολιτικής κρίσης της Αριστεράς. Κρίση που κάνει περιττή τη διαχωριστική του νεοφιλελευθερισμού."

Τονίζει ότι ένας τέτοιος διαχωρισμός "για τις συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ είναι απλούστευση που καταλήγει σε μόνιμη επιφύλαξη, αν όχι σε κυνήγι μαγισσών." Υποστηρίζει μάλιστα ότι όσοι διαχωρίζουν Αριστερά/Κεντροαριστερά δεν "μπορούν να κατανοήσουν πως ένα κόμμα φτιαγμένο με τα πιο στέρεα (και εξελιγμένα) υλικά της κομουνιστικής παράδοσης, η Επανίδρυση λόγου χάρη, να συντάσσεται με την κεντροαριστερά για να αντιμετωπίσει το βαρύ (ιδιαίτερα πολιτικό) δίλημμα Μπερλουσκόνι ή Πρόντι."

Πρόκειται για σκεπτικό πολιτικής διολίσθησης: τι να κάνουμε; Τέθηκε το πολιτικό δίλημμα "Πρόντι ή Μπερλουσκόνι;" και η Επανίδρυση μπήκε στην κυβέρνηση Πρόντι.

Η αντίθεση στην κεντροαριστερά δεν είναι ιδεολογικό κόλλημα. Η κυβέρνηση Πρόντι έχει ήδη βάψει τα χέρια της με αίμα. Στηρίζει με ιταλικά στρατεύματα την κατοχή του Αφγανιστάν και συνεργάζεται με τον πόλεμο του Μπους σε όλα τα επίπεδα. Δεν είναι μόνο ότι αφήνει την αμερικάνικη βάση της Βιτσέντζα να επεκτείνεται. Πέρσι το καλοκαίρι έστειλε πρώτο πρώτο τον ιταλικό στρατό να σταθεροποιήσει το Λίβανο μετά την ήττα της ισραηλινής επίθεσης. Η κυβέρνηση Σινιόρα που σώθηκε και χάρη στον στρατό που έστειλε ο Πρόντι τώρα σφάζει παλαιστινιακούς καταυλισμούς. Η θέση της Αριστεράς είναι να διαδηλώνει ενάντια σ' αυτά τα εγκλήματα, να προσπαθεί να εμποδίσει και να ρίξει τις κυβερνήσεις που τα εκτελούν, όχι να είναι συνένοχη σαν την Κομμουνιστική Επανίδρυση.

Αν αυτό το μεγάλο έγκλημα διαφεύγει από τον Παπαδόπουλο, στο επίπεδο της οικονομίας τι μπορεί να πει; Μήπως η κυβέρνηση Πρόντι στη διαχωριστική γραμμή νεοφιλελευθερισμός-αντινεοφιλελευθερισμός βρίσκεται με τη δική μας μεριά; Την άγρια πολιτική του Μπερλουσκόνι συνεχίζει και όσον αφορά τις ιδιωτικοποιήσεις στην παιδεία και την υγεία και όσον αφορά τη λιτότητα. Αρα ο Παπαδόπουλος πριν βιαστεί να κατηγορήσει όσους είναι ενάντια στον κυβερνητισμό ότι «μιλάνε γενικά», θα έπρεπε να απαντήσει συγκεκριμένα για ποιες κυβερνήσεις εννοεί ότι πρέπει να συμμετέχει η αριστερά.

Μάλλον όμως δεν έχει δισταγμούς. Φαίνεται από την ανάλυσή του για τη Γαλλία, την άλλη περίπτωση που το δίλημμα τέθηκε έντονα. Το σκεπτικό του Παπαδόπουλου είναι ότι η Αριστερά έχασε εκλογικά στη Γαλλία επειδή δεν είχε κυβερνητική προοπτική. Φαίνεται ότι δεν πρόσεξε πως το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας που είχε ανοιχτή θέση υπέρ της συγκυβέρνησης χαντακώθηκε ενώ αντίθετα η Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα κράτησε τα ποσοστά της.

Κατοχή

Η Κομμουνιστική Επανίδρυση και το ΚΚ Γαλλίας είναι αδελφά κόμματα του Συνασπισμού. Συμμετέχουν μαζί στο Ευρωπαϊκό Κόμμα της Αριστεράς. Ο ΣΥΝ ποτέ δεν ψέλλισε ούτε μια κουβέντα ενάντια στην υποστήριξη της κατοχής του Αφγανιστάν από την Επανίδρυση. Ούτε καταδίκασε τη διαγραφή του γερουσιαστή Φράνκο Τουριλιάτο που τόλμησε να ψηφίσει ενάντια στην επίσημη θέση. Αρα οι φοβίες για τον "κυβερνητισμό" δεν είναι μόνο απομεινάρι του 1989, όπως θέλει να μας πείσει ο Παπαδόπουλος. Είναι πραγματικός φόβος των αγωνιστών που δεν θέλουν να δουν τις ψήφους τους και τις ελπίδες τους να μετατρέπονται σε υπουργικές καρέκλες που θα συνεχίσουν την πολιτική Καραμανλή με αριστερό προφίλ.

Γι' αυτό και το άρθρο του Τάσου Κουράκη δεν βοηθάει τη συζήτηση. Υποστηρίζει ότι το ερώτημα για συμμετοχή σε κυβερνήσεις δεν είναι τόσο σημαντικό, γιατί το ζήτημα είναι τι το κάνει η Αριστερά είτε είναι σε κυβέρνηση είτε όχι: "Το ζητούμενο δεν είναι η συμμετοχή ή όχι στην κυβέρνηση, αλλά αν με τις πράξεις και τις ενέργειές μας φέρουμε πιο κοντά το όραμα του σοσιαλισμού". Αυτή η "χιλιαστική" τοποθέτηση δεν απαντάει σε κανένα ερώτημα. Υπάρχει περίπτωση μια κεντροαριστερή κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Πρόντι ή την Σεγκολέν Ρουαγιάλ να φέρουν πιο κοντά το όραμα του σοσιαλισμού; Το μόνο που κάνουν είναι να τραβήξουν την αριστερά στο βούρκο του νεοφιλελευθερισμού και του πολέμου.

Τα ερωτήματα δεν είναι ακαδημαϊκά. Χρειάζονται καθαρές απαντήσεις σ' αυτούς που λένε ότι τα κινήματα μπορούν να δώσουν λευκή επιταγή σε οποιαδήποτε κυβέρνηση να εφαρμόσει "κεντροαριστερό" πρόγραμμα.

Νίκος Λούντος

ΙΡΑΚ: Οι εργάτες πετρελαίου στο προσκήνιο

Η απειλή απεργίας από την Ομοσπονδία Συνδικάτων Πετρελαίου του Ιράκ ανάγκασε την κατοχική κυβέρνηση του Μάλικι να παγώσει προς το παρόν το νομοσχέδιο για την ιδιωτικοποίηση του ιρακινού πετρελαίου. Η Ομοσπονδία αντιπροσωπεύει 26 χιλιάδες εργάτες στις τέσσερις νότιες επαρχίες Βασόρα, Δι Καρ, Μεϊσάν και Μουθανά. Οταν απειλησαν με απεργία στις 14 Μάη η κυβέρνηση πάγωσε. Μια τέτοια απεργία θα αφαιρούσε 1,6 εκατομμύρια βαρέλια πετρέλαιο την ημέρα από την παγκόσμια αγορά, τη στιγμή που το βαρέλι κινείται πάνω από τα 70 δολάρια.

Η Ομοσπονδία έχει δείξει τη δύναμή της, με τρεις πολύ πετυχημένες απεργίες από το 2003 που παρέλυσαν την πετρελαϊκή βιομηχανία και σταμάτησαν τις εξαγωγές πετρελαίου. Το νομοσχέδιο που βρίσκεται για συζήτηση στο κοινοβούλιο της Βαγδάτης επιτρέπει στις πολυεθνικές να βγάζουν τεράστια κέρδη από το πετρέλαιο, επιτρέποντας τη σύναψη συμβολαίων μέχρι και για 30 χρόνια εκμετάλλευση σε αναξιοποίητες μέχρι τώρα πετρελαιοπηγές.

Μέσα στο 2006 η Ομοσπονδία έκανε δύο συνέδρια στη Βασόρα ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης για ξεπούλημα του πετρελαίου. Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Χασάν Τζούμα Αουάντ δήλωσε πως "Ο νόμος για το πετρέλαιο δεν εκφράζει τις προσδοκίες του ιρακινού λαού. Επιτρέπει στις ξένες εταιρίες να μπουν στον τομέα πετρελαίου και ενεργοποιεί την ιδιωτικοποίηση με τις λεγόμενες συμφωνίες μοιράσματος της παραγωγής. Ζητάμε συμπαράσταση από το διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα ενάντια στον νόμο." Σε ανακοίνωσή της η Ομοσπονδία:"καλεί όλα τα συνδικάτα στον κόσμο να υποστηρίξουν τα αιτήματά μας και να πιέσουν τις κυβερνήσεις και τις πετρελαϊκές εταιρίες να μην μπουν στα ιρακινά κοιτάσματα". Και άλλα εργατικά συνδικάτα του Ιράκ αλλά και πολιτικά κόμματα και ειδικοί στα ζητήματα πετρελαίου έχουν μπει μπροστά ενάντια στο νομοσχέδιο.

Τα αιτήματα των εργατών κατατέθηκαν στις 5 Μάη με επιστολή στον Μάλικι. Ανάμεσά τους ήταν να ξαναδοθεί το νομοσχέδιο στην ομοσπονδία για να προτείνει τις αλλαγές που θέλει. Ζητάνε επίσης αυξήσεις στους μισθούς και καλύτερες συνθήκες εργασίας μέτρα ενάντια στον πληθωρισμό, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για τους εργάτες στο πετρέλαιο, ιδιαίτερα στις περιοχές που έχουν πληγεί από τη χρήση όπλων με Απεμπλουτισμένο Ουράνιο, τα οποία προκαλούν καρκίνο. Η πιο πρόσφατη ανακοίνωση της Ομοσπονδίας λέει ότι ο Μάλικι υποχώρησε στα αιτήματά τους και υποσχέθηκε νέες συναντήσεις ανάμεσα στην κυβέρνηση, την πετρελαϊκή εταιρεία και την ομοσπονδία. Προς το παρόν η συνάντηση δεν έχει γίνει, αλλά ούτε και το νομοσχέδιο έχει προχωρήσει. Γι' αυτό οι εργάτες λένε πως θα κάνουν λίγη ακόμη υπομονή μέχρι να ξανακηρύξουν απεργία.

Η απεργία δεν έχει τρομάξει μόνο την κυβέρνηση Μάλικι. Ο Σαάντ Ραχίμ από την PFC Energy, ένα από τα μεγαλύτερα δίκτυα συμβούλων κυβερνήσεων σε θέματα ενέργειας λέει πως "Η απειλή απεργίας αποτελεί σημαντικό κίνδυνο και για την παγκόσμια αγορά πετρελαίου και για την εσωτερική πολιτική του Ιράκ. Ακόμα και αν ο συνολικός όγκος πετρελαίου που θα μπλοκαριστεί δεν είναι τελικά πολύ σημαντικός, νομίζω ότι θα οξύνει ακόμα περισσότερο τη σημερινή ένταση στην αγορά και σίγουρα θα έχει απειλητικές επιπτώσεις στις τιμές. Τώρα υπάρχει και άλλος πόλος στο Ιράκ, ένα καινούργιο άλογο στην κούρσα και μπερδεύονται τα πράγματα. Πέρα από τις αντιρρήσεις Σουνιτών, Σιιτών και Κούρδων για το νομοσχέδιο, μπαίνουν και τα συνδικάτα στο παιχνίδι προσθέτοντας καινούργιο σύνολο απαιτήσεων σε ένα ήδη ετερόκλητο σύνολο. Νομίζω ότι το να προσπαθήσει κανείς να τα συμβιβάσει θα είναι πολύ πολύ δύσκολο".

Το νομοσχέδιο για το πετρέλαιο είναι ένα ακόμη μεγάλο πρόβλημα που έχει να αντιμετωπίσει η κατοχή στο Ιράκ. Εν τω μεταξύ, ο Απρίλης και ο Μάης που διανύουμε είναι οι πρώτοι μήνες στην ιστορία της κατοχής που δύο συνεχόμενοι μήνες έχουν πάνω από 100 αμερικάνους νεκρούς φαντάρους. Ο Μοκτάντα αλ-Σαντρ, επέστρεψε στο Ιράκ, μετά από ένα διάστημα που φημολογούνταν ότι είναι στο Ιράν και έκανε μια ομιλία με ακόμη πιο έντονα τα εθνικά, αντικατοχικά χαρακτηριστικά, καλώντας τους Ιρακινούς Σουνίτες, Σιίτες και Χριστιανούς να παλέψουν όλοι μαζί ενάντια στους Αμερικάνους. Ο Μπους συνεχίζει να μην έχει δει καμιά θετική επίπτωση από την αύξηση των αμερικανικών στρατευμάτων κατοχής.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες θα συναντήσει τρεις φορές το αντιπολεμικό κίνημα στην Ευρώπη. Η μεγαλύτερη σίγουρα θα είναι συμμετέχοντας στη συνάντηση των G8 στη Γερμανία. Ομως στις 4 Ιούνη θα επισκεφτεί την Τσεχία όπου του ετοιμάζουν διαδήλωση στην Πράγα, ενώ και στις 9 Ιούνη το αντιπολεμικό κίνημα της Ιταλίας, τα συνδικάτα και η Αριστερά θα "υποδεχθεί" τον Μπους στη Ρώμη, όπου θα συναντηθεί με τον Πρόντι. Τα συνδικάτα COBAS και η Κριτική Αριστερά που αντιπολιτεύονται την υποστήριξη της Αριστεράς στην κυβέρνηση Πρόντι, βάζουν στο κέντρο της διαδήλωσης τα συνθήματα ενάντια στην κυβέρνηση Πρόντι και τη συμμετοχή της στην κατοχή του Αφγανιστάν. "9 Ιούνη, Μέρα ενάντια στον Μπους και τον πόλεμο, ενάντια στον διαρκή παγκόσμιο πόλεμο του Μπους, ενάντια στις στρατιωτικές επεμβάσεις της κυβέρνησης Πρόντι".

ΓΑΖΑ ΚΑΙ ΛΙΒΑΝΟΣ

Σταματήστε τις σφαγές των Παλαιστινίων

Περισσότεροι από σαράντα Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί από τους ισραηλινούς βομβαρδισμούς τις τελευταίες μέρες στη Λωρίδα της Γάζας και στη Δυτική Οχθη. Βρίσκεται σε εξέλιξη μια εγκληματική κλιμάκωση που "θάβεται" από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Ο ισραηλινός πρωθυπουργός, Εχούντ Ολμέρτ, έδωσε εντολή να χτυπηθεί η Χαμάς χωρίς όρια. Αποτέλεσμα ήταν ότι τα ισραηλινά βομβαρδιστικά χτύπησαν τα σπίτια στελεχών της Χαμάς, βουλευτών και υπουργών, σκοτώνοντας ολόκληρες οικογένειες και περαστικούς. Βομβαρδισμό δέχτηκε μέχρι και κτίριο, δίπλα στο σπίτι του παλαιστίνιου πρωθυπουργού, Ισμαήλ Χανίγια. Οι στρατηγοί είπαν ότι θέλουν να προκαλέσουν "σοκ και δέος".

Την ίδια στιγμή που τα στελέχη της Χαμάς στη Γάζα δέχονταν βομβαρδισμούς, στη Δυτική Οχθη οι ισραηλινοί έμπαιναν στα σπίτια τους και τους άρπαζαν χωρίς λόγο. Μέσα σε μια μέρα έγιναν 33 συλλήψεις στελεχών της Χαμάς, ανάμεσά τους δύο υπουργοί και πολλοί βουλευτές, δήμαρχοι και άλλοι αξιωματούχοι. Πλέον στα χέρια του Ισραήλ βρίσκονται 40 εκλεγμένοι βουλευτές των Παλαιστινίων. Αν αυτή είναι η μοίρα των αξιωματούχων, μπορεί να καταλάβει κανείς το "έλεος" που δείχνουν οι ισραηλινοί στους απλούς Παλαιστίνιους. Ανεξέλεγκτα χτυπήματα έγιναν όλες τις τελευταίες μέρες, ακόμη και από πολεμικά πλοία εναντίον ψαράδων.

Μοιάζει σχεδόν απίστευτο, ότι ενώ τα στελέχη μιας εκλεγμένης κυβέρνησης δέχονται βομβαρδισμούς στα σπίτια τους, ούτε μια κυβέρνηση της Δύσης δεν έχει βγάλει μια ανακοίνωση συμπαράστασης στους Παλαιστίνιους και καταδίκης του Ισραήλ. Οι πύραυλοι που εκτοξεύουν οι Παλαιστίνιοι από τη Λωρίδα της Γάζας προς τους ισραηλινούς εποικισμούς δεν μπορούν να συγκριθούν με τις ισραηλινές επιθέσεις. Μερικές εκατοντάδες αυτοσχέδιοι πύραυλοι Κασάμ κατάφεραν να σκοτώσουν μόνο δύο Ισραηλινούς κατά τύχη. Το Ισραήλ δημοσιεύει λίστες θυμάτων με εκατοντάδες ονόματα. Αυτό που τους κατατάσσει στα θύματα είναι ότι υπέστησαν "σοκ". Το ενάμισυ εκατομμύριο Παλαιστίνιοι που προσπαθούν να επιβιώσουν στη Λωρίδα της Γάζας ζουν υπό διαρκές σοκ, κάτω από την απειλή των βομβαρδιστικών.

Η Λωρίδα της Γάζας εδώ και ενάμισυ χρόνο, από τότε που οι Παλαιστίνιοι εξέλεξαν την Χαμάς στην κυβέρνηση βρίσκεται σε αποκλεισμό. Το ηλεκτρικό λειτουργεί λίγες ώρες τη μέρα και μόνο σε ορισμένες περιοχές, οι εγκαταστάσεις της αποχέτευσης έχουν αχρηστευθεί, οι περισσότεροι δημόσιοι υπάλληλοι πληρώνονται όποτε τύχει. Ανθρωπιστικές οργανώσεις καταγγέλλουν ότι οικογένειες έφτασαν να καίνε τα έπιπλα για να ζεσταθούν και για να μαγειρέψουν.

Συγκρούσεις

Ενώ διεξαγόταν αυτό το έγκλημα, κάποιοι ανακάλυψαν τον "παλαιστινιακό εμφύλιο" επειδή είχαν ξεσπάσει κάποιες συγκρούσεις στη Γάζα, πριν από δυο βδομάδες. Αυτό που παρουσιαζόταν ως "εμφύλιος" ήταν μια προμελετημένη πρόκληση των ΗΠΑ, της Ευρωπαϊκής Ενωσης και του Ισραήλ.

Στην προσπάθειά τους να απομονώσουν την κυβέρνηση της Χαμάς, οι χώρες της Δύσης διοχέτευαν χρήματα στον παλαιστίνιο πρόεδρο και μέλος της Φατάχ, Μαχμούντ Αμπάς. Ηθελαν να προκαλέσουν διχόνοια ανάμεσα στον κόσμο της Χαμάς που βυθιζόταν στη φτώχεια και στα στελέχη της Φατάχ που είχαν τις προσβάσεις. Παράλληλα προσπαθούσαν να ενισχύσουν την εθνοφρουρά του Μαχμούντ Αμπάς για να μπορέσει να ανατρέψει την κυβέρνηση της Χαμάς. Η ισραηλινή εφημερίδα Χάαρετζ δημοσίευσε πληροφορίες ότι δυτικές κυβερνήσεις και ιδιαίτερα οι ΗΠΑ ζητούσαν από το Ισραήλ να ενισχύσει τις δυνάμεις του Μαχμούντ Αμπάς με κάθε τρόπο, φέρνοντας σαν παράδειγμα το ρόλο που έπαιξε ο αιθιοπικός στρατός για να ανατραπεί η κυβέρνηση της Σομαλίας.

Σύμμαχος σε όλη αυτήν την προσπάθεια ήταν και ο δικτάτορας της Αιγύπτου, Χόσνι Μουμπάρακ. Η Αίγυπτος άνοιξε τα σύνορά της προς τη Γάζα, σύνορα που είναι κλειστά όταν πρόκειται για τρόφιμα και για φάρμακα, για να περάσουν 500 ένοπλοι φρουροί του Μαχμούντ Αμπάς, εκπαιδευμένοι από την Αίγυπτο και εξοπλισμένοι από το Ισραήλ. Ο απλός κόσμος στη Γάζα ξέσπασε ενάντια στους ενόπλους της Φατάχ, εξοργισμένος που έρχονταν να διχάσουν τους Παλαιστίνιους. Πυροδότης ήταν και ο βομβαρδισμός από τους Ισραηλινούς του σπιτιού του δημοφιλή βουλευτή Χαλίλ αλ-Χαγιά. Ο ίδιος γλίτωσε από τον βομβαρδισμό αλλά σκοτώθηκαν οχτώ μέλη της οικογένειάς του, ανάμεσά τους παιδιά και ηλικιωμένοι. Αυτός ήταν ο περίφημος "παλαιστινιακός εμφύλιος", ο οποίος έτσι κι αλλιώς έχει σταματήσει, καθώς όλοι οι Παλαιστίνιοι έχουν να αντιμετωπίσουν τους βομβαρδισμούς. Ενώ από στιγμή σε στιγμή δεν αποκλείεται να ξεκινήσει και μια χερσαία επέμβαση του ισραηλινού στρατού στη Γάζα, μια κίνηση που χωρίς αμφιβολία θα πολλαπλασιάσει τον αριθμό των θυμάτων.

Το Ισραήλ προσπαθεί να πετύχει τώρα με το σφυροκόπημα της Γάζας, ό,τι δεν πέτυχε με την εισβολή το περασμένο καλοκαίρι στο Λίβανο. Ο πόλεμος του καλοκαιριού ξεκίνησε με στόχο να συντριβεί η Χεζμπολάχ και έτσι το Ισραήλ να ενισχύσει και το συνολικό του κύρος, κάνοντας την ανατροπή της κυβέρνησης Χαμάς, μια εύκολη συνέχεια. Ομως η κατάσταση γύρισε μπούμερανγκ. Το Ισραήλ ηττήθηκε και η Χεζμπολάχ βγήκε ενισχυμένη μέσα στο Λίβανο. Η κρίση μεταφέρθηκε στο εσωτερικό του Ισραήλ και στο εσωτερικό του Λιβάνου. Η κυβέρνηση Ολμέρτ στο Ισραήλ θεωρείται χρεοκοπημένη και ανίκανη να ξεκινήσει έναν νέο πόλεμο, βρισκόμενη σε παράλυση εδώ και εννιά μήνες. Η κυβέρνηση του Σινιόρα στο Λίβανο προσπαθεί με νύχια και με δόντια να αντισταθεί στην απαίτηση για πολιτική αλλαγή, απέναντι στον κόσμο που ξέρει πως η κυβέρνηση αυτή βρέθηκε στο πλευρό των Ισραηλινών και των Αμερικάνων την ώρα που η χώρα βομβαρδιζόταν.

Τώρα και οι δύο αυτές κυβερνήσεις βρίσκονται ξανά στο ίδιο στρατόπεδο, χτυπώντας ταυτόχρονα Παλαιστίνιους. Ο Ολμέρτ χτυπάει τη Γάζα και ο Σινιόρα τον παλαιστινιακό καταυλισμό Ναχρ αλ-Μπάρεντ στον Βόρειο Λίβανο. Η επίθεση στο Ναχρ αλ-Μπάρεντ προβάλλεται ως μάχη κατά της τρομοκρατίας, με τον ισχυρισμό ότι ο λιβανέζικος στρατός χτυπάει την ένοπλη οργάνωση Φατάχ αλ-Ισλάμ που θεωρείται παρακλάδι της αλ-Κάιντα. Στην πραγματικότητα, ο στρατός χτυπάει κυρίως άμαχους που δεν έχουν καμιά σχέση με τη Φατάχ αλ-Ισλάμ.

Η ανθρωπιστική οργάνωση που έχει αναλάβει να βοηθήσει τον κόσμο στον καταυλισμό καταγγέλλει πως όχι μόνο χτυπιούνται άμαχοι, αλλά δεν επιτρέπεται η παροχή βοήθειας. Σε δελτίο τύπου καλούσαν σε κινητοποίηση: "Παρά τα όσα λένε τα ΜΜΕ, ο λιβανέζικος στρατός αρνείται να επιτρέψει την είσοδο βοήθειας μέσα στον καταυλισμό. Παρακαλούμε πάρτε μέρος μαζί με τους εργαζόμενους στη βοήθεια στη δράση έξω από το Ναχρ αλ-Μπάρεντ την Τρίτη 29 Μάη για να πιέσουμε το στρατό να επιτρέψει τη βοήθεια προς τους παλαιστίνιους πρόσφυγες που μένουν ακόμη στο Ναχρ αλ-Μπάρεντ. Η διαδήλωση θα γίνει από τις 12 το μεσημέρι ως τις 2"

Στον καταυλισμό Ναχρ αλ-Μπάρεντ ζούσαν περίπου 30 χιλιάδες πρόσφυγες. Πρόκειται για Παλαιστίνιους που ξεριζώθηκαν από τη γη και από τα σπίτια τους όταν δημιουργήθηκε το Ισραήλ το 1948. Είναι οι ίδιοι και οι απόγονοί τους που εδώ και εξήντα χρόνια, ζουν στο Ναχρ αλ-Μπάρεντ όπως και σε άλλους καταυλισμούς. Οι Παλαιστίνιοι στο Λίβανο είχαν να αντιμετωπίσουν ένα άγριο ρατσιστικό καθεστώς. Ζούσαν απομονωμένοι μέσα στους καταυλισμούς, σε παραγκουπόλεις, ο ένας πάνω στον άλλο, σε συνθήκες φτώχειας, πείνας, απειλής από τις ασθένειες. Οι περισσότεροι Παλαιστίνιοι του Λιβάνου δεν έχουν διαβατήριο, δεν έχουν καμία υπηκοότητα και μέχρι πρόσφατα δεν μπορούσαν να πάρουν ούτε άδεια εργασίας με αποτέλεσμα να γίνονται τα πιο εύκολα θύματα εκμετάλλευσης.

Κέντρα

Οι παλαιστινιακοί καταυλισμοί όμως ήταν πάντα κέντρα έντονης πολιτικοποίησης και δράσης, γι' αυτό θεωρούνταν παράγοντας αποσταθεροποίησης για τις κυβερνήσεις του Λιβάνου. Από το 1969 και μετά ο λιβανέζικος στρατός δεν είχε το δικαίωμα να μπαίνει μέσα στους καταυλισμούς. Στη διάρκεια του εμφύλιου, στη δεκαετία του '70 και του '80, πολιτοφυλακές κάθε λογής ανέλαβαν να σφάξουν τους Παλαιστίνιους, συνήθως με τη βοήθεια του Ισραήλ. Πιο γνωστή περίπτωση είναι η σφαγή στη Σάμπρα και τη Σατίλα το 1982.

Ο λιβανέζικος στρατός, για να τηρήσει τη συμφωνία μη εισόδου στον καταυλισμό, εφάρμοσε μια άγρια πολιορκία ενώ ταυτόχρονα βομβάρδιζε. Η κυβέρνηση που δεν αντιστάθηκε ούτε ένα λεπτό στην ισραηλινή εισβολή, τώρα κάνει τον "νταή" απέναντι στους πρόσφυγες. Εκοψε το ρεύμα και το νερό ενώ πτώματα και τραυματίες συνεχίζουν να βρίσκονται μέσα στα σοκάκια και στα χαλάσματα. Τουλάχιστον δύο χιλιάδες πρόσφυγες, κυρίως γυναίκες με μικρά παιδιά, κατάφεραν να φύγουν και να κατευθυνθούν προς άλλο κοντινό προσφυγικό καταυλισμό. Τα παιδιά εκεί σταμάτησαν το σχολείο, γιατί οι αίθουσες έγιναν χώροι υποδοχής των νέων προσφύγων.

Οι Αμερικάνοι έχουν στείλει τρία αεροσκάφη με στρατιωτική βοήθεια προς την κυβέρνηση του Σινιόρα για να συνεχίσει ανενόχλητος το μακελειό. Παλαιστίνιοι στη Γάζα και στο Λίβανο δέχονται παράλληλους βομβαρδισμούς με την υποστήριξη των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και των Αμερικάνων. Το αντιπολεμικό κίνημα χρειάζεται να δείξει τη συμπαράστασή του για να σταματήσουμε αυτό το έγκλημα. Δε θα αφήσουμε τα αδιέξοδα των ΗΠΑ και του Ισραήλ να τα πληρώσουν οι πιο χτυπημένοι απ' όλους, οι Παλαιστίνιοι που υφίστανται την ισραηλινή κατοχή εδώ και 60 χρόνια.

Νίκος Λούντος

40 χρόνια από τον “πόλεμο των 6 ημερών”

ΙΣΡΑΗΛ, το επεκτατικό μαντρόσκυλο του ιμπεριαλισμού

Στις 5 Ιούνη του 1967, στις 7.00 πμ, 160 ισραηλινά πολεμικά αεροσκάφη, σχεδόν το σύνολο της ισραηλινής αεροπορίας, απογειώθηκαν από τα αεροδρόμιά τους και κατευθύνθηκαν στα ανατολικά, στην χερσόνησο του Σινά και στην Ανω Αίγυπτο, εξαπολύοντας ένα «προληπτικό πλήγμα» στην αιγυπτιακή αεροπορία. Μέχρι το τέλος εκείνης της ημέρας, το 90% των αιγυπτιακών πολεμικών αεροπλάνων είχαν καταστραφεί. Τα περισσότερα αιγυπτιακά αεροσκάφη δεν πρόφτασαν καν να απογειωθούν. Ηταν η εφαρμογή της «Επιχείρησης Εστίαση» που σχεδιαζόταν από το ισραηλινό Γενικό Επιτελείο ήδη από το 1963. Η προετοιμασία ήταν τόσο λεπτομερής που τίποτα δεν είχε αφεθεί στην τύχη, ακόμα και η ώρα της επίθεσης: ήταν η ώρα που οι Αιγύπτιοι πιλότοι έπαιρναν το πρωινό τους.

Τις επόμενες μέρες, η ισραηλινή αεροπορία και στρατός εφάρμοσαν το ίδιο σχέδιο σε μεγαλύτερη κλίμακα. Μέχρι τις 10 Ιούνη, όταν τερματίστηκαν οι εχθροπραξίες, οι στρατοί όχι μόνο της Αιγύπτου, αλλά και της Ιορδανίας, της Συρίας και του Ιράκ (ο Λίβανος δέχτηκε επίσης επίθεση) είχαν υποστεί μια ταπεινωτική ήττα τεραστίων διαστάσεων. Με τον «Πόλεμο των Εξι Ημερών» το Ισραήλ κατέκτησε την Χερσόνησο του Σινά και τη Λωρίδα της Γάζας από την Αίγυπτο, τη Δυτική Οχθη μαζί με την Ανατολική Ιερουσαλήμ από την Ιορδανία και τα Υψίπεδα του Γκολάν από την Συρία.

Με την εξαίρεση του Σινά, τον οποίο επέστρεψε στην Αίγυπτο το 1977, το Ισραήλ συνεχίζει την κατοχή αυτών των εδαφών παρόλες τις αποφάσεις του ΟΗΕ. Περίπου 360.000 Παλαιστίνιοι έγιναν για δεύτερη φορά πρόσφυγες, διωγμένοι από την Δυτική Οχθη κατευθύνθηκαν στην Ιορδανία, στον Λίβανο. Οι υπόλοιποι έμειναν κάτω από την ισραηλινή κατοχή, βλέποντας τους ισραηλινούς οικισμούς των εποίκων να κλέβουν τη γη και το νερό τους και την καταστολή σε βάρος τους να παίρνει απίστευτες διαστάσεις.

Ηδη από τότε η επίσημη ιστορία του Ισραήλ, επιμένει ότι επρόκειτο για έναν αμυντικό πόλεμο, έναν ακόμα «πόλεμο ύπαρξης». Ο τότε ισραηλινός υπουργός Εξωτερικών, Αμπα Εμπάν, για παράδειγμα, έχει γράψει ότι το Ισραήλ «διεξήγαγε έναν αμυντικό αγώνα με δυο σκοπούς: την ασφάλεια και την ειρήνη.» Υποτίθεται ότι η Αίγυπτος –σε συμφωνία με τα άλλα αραβικά κράτη- ετοιμαζόταν να επιτεθεί και το Ισραήλ την «πρόλαβε». Οι αποδείξεις για αυτόν τον ισχυρισμό είναι η κινητοποίηση του αιγυπτιακού στρατού από τον πρόεδρο Νάσερ από τα μέσα του Μάη, η εκδίωξη των «κυανόκρανων» του ΟΗΕ από το Σινά στο τέλος του ίδιου μήνα, και πάνω από όλα ο ναυτικός αποκλεισμός των Στενών του Τιράν από την Αίγυπτο.

Η αλήθεια είναι ότι το κράτος του Ισραήλ θεμελιώθηκε με την εθνοκάθαρση του 1948, όταν εκατοντάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι διώχτηκαν από τα σπίτια και τα χωριά τους και έγιναν πρόσφυγες. Το Ισραήλ γεννήθηκε σαν ένα κράτος αποίκων και μπορούσε να επιβιώσει με την επέκταση και τον πόλεμο. Γι’ αυτό χρειαζόταν «προστάτες» τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που ήθελαν ένα μαντρόσκυλο στη Μέση Ανατολή. Στον πόλεμο του 1956 το Ισραήλ έπαιξε αυτό το ρόλο στο πλευρό της Αγγλίας και της Γαλλίας που ήθελαν να ανακτήσουν τον έλεγχο της Διώρυγας του Σουέζ και να ανατρέψουν το καθεστώς του Νάσερ στην Αίγυπτο. Αργότερα, ήταν η σειρά των ΗΠΑ να στηρίξουν το Ισραήλ, σαν ένα σταθερό προπύργιό τους στη στρατηγικής σημασίας περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Η ισραηλινή επίθεση του 1967 δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία, είχε προηγηθεί μια ολόκληρη σειρά από «μικρότερες» επιθέσεις και προκλήσεις. Το 1966 για παράδειγμα, στο «Επεισόδιο του Σαμούν» μια ισραηλινή ταξιαρχία κατέλαβε το ομώνυμο χωριό στη Δυτική Οχθη σε αντίποινα για τη δράση Παλαιστινίων ανταρτών. Ανατίναξε 125 σπίτια και σκότωσε 18 ιορδανούς στρατιώτες. Τον Απρίλη του 1967 η ισραηλινή αεροπορία κατέρριψε 6 συριακά αεροσκάφη και ο τότε αρχηγός του Γενικού Επιτελείου, ο Γιτζχάκ Ράμπιν δήλωνε από το ραδιοσταθμό των ενόπλων δυνάμεων ότι «Ερχεται η στιγμή που θα βαδίσουμε στη Δαμασκό για να ανατρέψουμε την συριακή κυβέρνηση.»

Συμφέροντα

Επίσης, η απόφαση για το «προληπτικό χτύπημα» είχε περισσότερο να κάνει με τη γνώση ότι η Αίγυπτος δεν ήταν έτοιμη για πόλεμο, παρά με το αντίθετο. Για παράδειγμα ο επικεφαλής της Μοσάντ, της ισραηλινής κατασκοπίας, εκείνη την περίοδο, ο Μέιτ Αμιτ δήλωσε αργότερα ότι «Η Αίγυπτος δεν ήταν έτοιμη για πόλεμο. Και ο Νάσερ δεν ήθελε πόλεμο.» Αλλωστε, το Ισραήλ εξαπέλυσε το «προληπτικό πλήγμα» δυο μόλις μέρες πριν την κανονισμένη επίσκεψη του αιγύπτιου προέδρου στην Ουάσιγκτον για συνομιλίες σχετικά με το καθεστώς των Στενών του Τιράν. Δεν ήταν η ειρήνη και η ασφάλεια αυτό που προστάτευε το Ισραήλ το 1967 αλλά τα συμφέροντα τα δικά του και της Δύσης.

Αυτό φάνηκε και από την συνεργασία που είχε σε αυτή την σύγκρουση με τις ΗΠΑ. Οι αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες είχαν στενή συνεργασία με αυτές του Ισραήλ πολύ καιρό πριν ξεσπάσει ο πόλεμος του 1967. Η CIA είχε εκτιμήσει από την αρχή της κρίσης ότι σε περίπτωση σύγκρουσης το Ισραήλ θα μπορούσε να «κάνει αγνώριστους από το ξύλο» -σύμφωνα με τα λόγια του προέδρου Τζόνσον- και τους τρεις αραβικούς στρατούς μαζί. Οι αναφορές των ισραηλινών πιλότων που πραγματοποιούσαν τις επιθέσεις μεταδίδονταν σχεδόν αμέσως στο αμερικάνικο Πεντάγωνο και ο Γιουτζήν Ρόστοου, υφυπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ σχολίαζε με αγαλλίαση το «κυνήγι γαλοπούλας» δηλαδή τον στρατιωτικό περίπατο του Ισραήλ.

Ο Πόλεμος των Εξι Ημερών ήταν για τις ΗΠΑ η τελική απόδειξη ότι το Ισραήλ είναι το αναντικατάστατο στήριγμά τους στην Μέση Ανατολή. Το Ισραήλ έπαιρνε βοήθεια από τις ΗΠΑ και πριν τον πόλεμο του 1967, αλλά μετά από αυτόν, αυτή η «βοήθεια» πήρε πελώριες διαστάσεις. Για παράδειγμα, το 1968 και το 1969, η αμερικάνικη βοήθεια ήταν συνολικά 140 εκατομμύρια δολάρια. Το 1974 μόνο, η βοήθεια ήταν 2.570 εκατομμύρια δολάρια. Αυτή η συμμαχία συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Γιατί ηττήθηκαν τα Αραβικά καθεστώτα

Η ήττα στον Πόλεμο των Εξι Ημερών σημάδεψε το τέλος της «χρυσής περιόδου» του αραβικού εθνικισμού. Ο πρόεδρος Νάσερ της Αιγύπτου συμβόλιζε για εκατομμύρια Αραβες την σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό και την παλιά τάξη πραγμάτων στην Μέση Ανατολή. Μετά τον πόλεμο το κύρος του καταβαραθρώθηκε. Ο ίδιος παραιτήθηκε, για να επανέλθει μετά στη θέση του, αλλά τίποτα πια δεν ήταν όπως πριν.

Το 1956 ο Νάσερ είχε εθνικοποιήσει τη Διώρυγα του Σουέζ και είχε αντισταθεί με επιτυχία στην επίθεση της Γαλλίας, της Βρετανίας και του Ισραήλ, στηριζόμενος σε ένα μαζικό κίνημα αντίστασης. Τα επόμενα χρόνια το καθεστώς ριζοσπαστικοποιήθηκε, διακηρύσσοντας ότι χτίζει τον «αραβικό σοσιαλισμό» και ότι σκοπεύει να ενώσει όλους τους Αραβες, «από τον Ατλαντικό μέχρι τον Κόλπο». Ανάμεσα στο 1960 και το 1964 προχώρησε σε μια μεγάλη αγροτική μεταρρύθμιση, εθνικοποίησε τράπεζες και μεγάλες επιχειρήσεις και ξεκίνησε ένα πρόγραμμα οικονομικής ανάπτυξης με κέντρο το κρατικό τομέα της οικονομίας. Στην εξωτερική του πολιτική δυνάμωνε τους δεσμούς με τη Ρωσία που τον ενίσχυε με συμβούλους και στρατιωτικό εξοπλισμό, όπως τανκς και αεροπλάνα –αυτά που καταστράφηκαν τόσο άδοξα στο έδαφος στις 5 Ιούνη του 1967.

Ομως, το καθεστώς του Νάσερ, όπως και αυτό του κόμματος Μπάαθ της Συρίας που ακολουθούσε μια παρόμοια πολιτική, έπασχαν από μια πολύ σοβαρή αδυναμία. Η κοινωνική τους βάση ήταν στρώματα της μεσαίας τάξης που ασφυκτιούσαν μεν από την πίεση του ιμπεριαλισμού και των παλιών γαιοκτημόνων που κυριαρχούσαν σε αυτές τις χώρες πριν, αλλά που παράλληλα ήθελαν να δυναμώσουν τα προνόμιά τους σε βάρος των εργατών και των αγροτών. Η ταξική φύση αυτών των καθεστώτων τα έκανε ανίκανα να συγκρουστούν με επιτυχία με τον ιμπεριαλισμό και το μαντρόσκυλό του στην περιοχή, το Ισραήλ. Για να το κάνουν αυτό χρειαζόταν πραγματικός συντονισμός και εμπιστοσύνη στην επαναστατική δράση των «από κάτω» -των εργατών και των αγροτών.

Ομως, αυτά ακριβώς δεν μπορούσαν να κάνουν αυτά τα καθεστώτα, γιατί οι προτεραιότητές τους, παρόλη τη φρασεολογία τους, ήταν διαφορετικές. Ο Νάσερ μπορεί να μιλούσε για «σοσιαλισμό» αλλά έριχνε στη φυλακή τους αριστερούς και απαγόρευε τις απεργίες, για σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό αλλά αγκαλιαζόταν με τους σεΐχηδες της Σ. Αραβίας ή την βασιλική οικογένεια της Ιορδανίας, που ήταν πιστοί σύμμαχοι της Δύσης. Και τα εθνικιστικά καθεστώτα της Αιγύπτου ή της Συρίας μιλούσαν για «παναραβική ενότητα» αλλά αλληλοτρώγονταν σε κάθε ευκαιρία.

Χάσμα

Ο στρατός της Αιγύπτου έκφραζε με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο αυτή την αδυναμία. Ενα τεράστιο χάσμα χώριζε το σώμα των αξιωματικών από τους απλούς φαντάρους. Οι αξιωματικοί προέρχονταν από τα ίδια προνομιούχα στρώματα και τάξεις που αποτελούσαν τη βάση του καθεστώτος του Νάσερ –και κουβαλούσαν όλα τα χαρακτηριστικά τους: διαφθορά, νεποτισμός, αναποφασιστικότητα την στιγμή της σύγκρουσης. Ο Αμπντ αλ Χακίμ Αμέρ, ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου, ήταν μπλεγμένος σε κάθε είδους σκάνδαλο, προήγαγε αξιωματικούς με βάση τους φιλικούς και οικογενειακούς δεσμούς, είχε αποδειχτεί ανίκανος σε μια σειρά στρατιωτικές επιχειρήσεις στο παρελθόν. Και όταν ξέσπασε ο πόλεμος εξέδιδε διαταγές που η μια ακύρωνε την προηγούμενη, αγνόησε κάθε είδους σχέδιο που είχαν καταστρώσει οι επιτελείς του τα προηγούμενα χρόνια. Και αυτά τα φαινόμενα επικρατούσαν σε όλη την κλίμακα της ιεραρχίας του αιγυπτιακού στρατού.

Ο Νάσερ πίστευε ότι την νίκη μπορούν να την φέρουν τα υπερσύγχρονα ρώσικα όπλα που είχε συσσωρεύσει. Ομως, αυτά τα όπλα έπρεπε να τα χειριστούν οι απλοί φαντάροι, δηλαδή εργάτες και αγρότες με στολή. Αυτοί, όμως, ούτε την κατάλληλη εκπαίδευση είχαν και, το σημαντικότερο, το «ηθικό» δηλαδή το κίνητρο να πολεμήσουν μέχρι τέλους και με πίστη ότι θα νικήσουν.

Η ήττα του 1967 λειτούργησε σαν ένα τεράστιο σοκ για εκατομμύρια Αραβες και ιδιαίτερα για τους Παλαιστίνιους. Μέχρι τότε, το παλαιστινιακό κίνημα, η «Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης» ήταν περισσότερο ένα εξάρτημα της εξωτερικής πολιτικής του Νάσερ. Το 1967 το άλλαξε αυτό. Οι Παλαιστίνιοι, μπροστά στην χρεοκοπία των αραβικών καθεστώτων, στράφηκαν μαζικά στις αντάρτικες οργανώσεις που είχαν ξεκινήσει τη δράση τους, όπως την Φατάχ του Γιασέρ Αραφάτ. Τον Μάρτη του 1968, εννιά μόλις μήνες μετά την ταπείνωση στον πόλεμο, ο ισραηλινός στρατός επιτέθηκε στο ιορδανικό χωριό Καραμέχ όπου ο Αραφάτ είχε εγκαταστήσει το αρχηγείο του. Οι διακόσιοι Παλαιστίνιοι αντάρτες αντιστάθηκαν επιτυχημένα επί ώρες, προκαλώντας βαριές απώλειες στους Ισραηλινούς –και αναγκάζοντας έτσι τον ιορδανικό στρατό που μέχρι τότε σφύριζε αδιάφορα να μπει στη μάχη. Η «Μάχη του Καραμέχ» εκτόξευσε στα ύψη το κύρος του Αραφάτ και της Φατάχ, και όλων των αντάρτικων παλαιστινιακών οργανώσεων. Τα επόμενα χρόνια το παλαιστινιακό κίνημα έγινε ο φάρος για εκατομμύρια ανθρώπους στη Μ. Ανατολή.

Ομως, η πολιτική της ηγεσίας της ΟΑΠ ήταν η «μη-ανάμιξη στα εσωτερικά» των αραβικών χωρών. Αυτό σήμαινε άρνηση να ξεσηκώσουν τη μοναδική δύναμη που μπορεί να παλέψει νικηφόρα ενάντια στο Ισραήλ και τις ΗΠΑ, τα εκατομμύρια των εργατών και των καταπιεσμένων στη Μέση Ανατολή. Αυτή είναι η αιτία για τις επανειλημμένες τραγικές ήττες του παλαιστινιακού κινήματος και για τους συμβιβασμούς της σημερινής του ηγεσίας.

Λέανδρος Μπόλαρης

Αιγυπτιακά αεροσκάφη βομβαδίστηκαν από το Ισραήλ πριν καν απογειωθούν

Η Χούντα στο πλευρό ΗΠΑ - Ισραήλ

Οταν ξέσπασε ο πόλεμος τον Ιούνη, στην Ελλάδα η χούντα είχε συμπληρώσει δυο μήνες. Η χούντα έπαιξε σημαντικό ρόλο σε αυτόν τον πόλεμο –στο πλευρό των ΗΠΑ και του Ισραήλ.

Ο Αλ. Παπαχελάς στο βιβλίο του «Ο Βιασμός της Ελληνικής Δημοκρατίας» δίνει τις εξής εικόνες: *«Τον Ιούνιο του 1967 η διεθνής συγκυρία βοήθησε καθοριστικά τις σχέσεις της Χούντας με την Ουάσιγκτον. Ο πόλεμος ανάμεσα στο Ισραήλ και τις αραβικές χώρες δημιούργησε σημαντικές ανάγκες για το αμερικάνικο Πεντάγωνο, μεταξύ άλλων για τη χρησιμοποίηση των βάσεων στην Ελλάδα, την μεταφορά αμερικάνων πολιτών και συγγενών διπλωματικών υπαλλήλων σε ουδέτερη χώρα, καθώς και την πτήση αεροσκαφών στον ελληνικό εναέριο χώρο.*

Ο Ντην Ρασκ, Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ εισηγήθηκε στον Λίντον Τζόνσον να ενισχύσουν τα εξοπλιστικά προγράμματα της Χούντας επειδή ‘έχουμε εγκαταστάσεις στην Ελλάδα οι οποίες είναι σημαντικές για την Αεροπορία, το Ναυτικό, τη CIA και την USIA και η αξία των οποίων έχει αυξηθεί μετά τον αραβοϊσραηλινό πόλεμο.’ Ο πόλεμος αυτός υπογράμμισε την σημασία της Ελλάδας (μαζί με την Τουρκία και το Ιράν) για τα αμερικάνικα συμφέροντα.»

Η άρχουσα τάξη της Ελλάδας είχε συμφέροντα στην Μέση Ανατολή. Οπως και σήμερα, έτσι και στη δεκαετία του ’60, τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής μεταφέρονταν στη Δύση κατά κανόνα από τα τάνκερ των ελλήνων εφοπλιστών και ένα κομμάτι από τα κέρδη τους γινόταν επενδύσεις σε αυτές τις χώρες. Ο έλεγχος της Μ. Ανατολής από τη Δύση, ήταν ο αναγκαίος όρος για να συνεχίσουν να το κάνουν. Γι’ αυτό από την αρχή ήταν ενάντια στα αραβικά κινήματα που απειλούσαν αυτόν τον έλεγχο.

Η Κύπρος, λόγω της θέσης της, ήταν και παραμένει ένα στρατηγικό σημείο για τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής. Η ελληνική άρχουσα τάξη ήθελε την Κύπρο για λογαριασμό της για να μπορέσει να παίξει σε αυτό το παιχνίδι. Δεν την ήθελε, όμως, μόνο αυτή: για τους ίδιους λόγους την ήθελε και η τουρκική άρχουσα τάξη. Οι δυο άρχουσες τάξεις συγκρούστηκαν πάνω στην Κύπρο, για το ποια θα την εξασφαλίσει για την Δύση, για το ποια θα κρατάει το «κλειδί» μιας από τις πύλες της Μέσης Ανατολής.

Σαράντα χρόνια έχουν περάσει από τον πόλεμο του 1967 και την υποστήριξη που πρόσφερε η ελληνική άρχουσα τάξη και το κράτος της στο Ισραήλ και τις ΗΠΑ. Αυτή η στήριξη συνεχίζεται και σήμερα, εξυπηρετώντας τα ίδια συμφέροντα.

USA VS JOHN LENNON

Το αντιπολεμικό κίνημα την προηγούμενη φορά

Ηταν μια μοναδική στιγμή: Νοέμβρης 1969. Ο πόλεμος του Βιετνάμ βρίσκεται στο απόγειό του. Ο Νίξον, ο πρόεδρος των ΗΠΑ που έχει κερδίσει πριν από ένα χρόνο τις εκλογές υποσχόμενος κάποιο σχέδιο για τον τερματισμό του πολέμου, κλιμακώνει την αμερικανική εμπλοκή. Στην Ουάσιγκτον ένα εκατομμύριο αντιπολεμικοί διαδηλωτές συγκεντρώνονται μπροστά από τον Λευκό Οίκο για να πάρουν μέρος στην δεύτερη Μέρα Δράσης για το Βιετνάμ.

Στο βήμα βρίσκεται ο Πιτ Σίγκερ, ένας διάσημος τραγουδιστής της αμερικανικής φολκ μουσικής. "All we are saying... is give peace a chance". "Το μόνο που λέμε... δώστε στην ειρήνη μια ευκαιρία". Ολόκληρη η συγκέντρωση τραγουδάει μαζί του. "Ακούς Νίξον;" φωνάζει κάθε τόσο ο Σίγκερ. "Ακούς Αγκνιου;" (Ο Αγκνιου ήταν ο αντιπρόεδρος του Νίξον).

Το "Give Peace A Chance" είχε ηχογραφηθεί μόλις πριν από μερικούς μήνες στο Μόντρεαλ του Καναδά. Οι συνθέτες του ήταν ο Τζον Λένον και η Γιόκο Ονο. Ο Λένον ήταν ήδη παγκόσμια διάσημος την εποχή εκείνη: ήταν ο ιδρυτής (μαζί με τον Πολ Μακάρτνεϊ) των Beatles. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό: από τον Μάη του 1968, που γνωρίστηκαν, ο Λένον και η Ονο άρχισαν να "σπαταλάνε" όλο και πιο πολύ τον χρόνο τους σε συγκεντρώσεις ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ.

Σήμερα πολλοί καλλιτέχνες και στην Ευρώπη και στην Αμερική στρέφονται ανοιχτά και δημόσια ενάντια στους πολέμους του Μπους. Την δεκαετία του 1960 το φαινόμενο αυτό ήταν σχετικά σπάνιο. Η Τζοάν Μπάεζ και ο Μπομπ Ντύλαν αποτελούσαν, ουσιαστικά, εξαιρέσεις. Ο Τζον Λένον και η Γιόκο Ονο δεν τάχθηκαν απλά ενάντια στον πόλεμο: προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν την δημοσιότητά τους για να τον σταματήσουν -και να αλλάξουν τον κόσμο- με τον τρόπο που οι ίδιοι πίστευαν.

Μετέτρεψαν τον Ιούνη του 1969 τον μήνα του μέλιτος σε "προσωπική" διαμαρτυρία: εγκαταστάθηκαν σε ένα ξενοδοχείο στο Αμστερνταμ, ανακοίνωσαν ότι, σε ένδειξη διαμαρτυρίας ενάντια στον πόλεμο δεν θα έβγαιναν από το κρεβάτι για μια βδομάδα, κρέμασαν από πάνω μια ταμπέλα που έγραφε "Ειρήνη" και κάλεσαν τους δημοσιογράφους για συνέντευξη τύπου. Στην δεύτερη διαμαρτυρία "στο κρεβάτι" στο Μόντρεαλ του Καναδά συνέθεσε ο Λένον το "Give Peace A Chance".

Το καλοκαίρι του 1971 ο Λένον και η Ονο μετακόμισαν στην Νέα Υόρκη και το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν να έρθουν σε επικοινωνία με τους ηγέτες του κινήματος: τον Τζέρι Ρούμπιν, τον Αμπι Χόφμαν και τον Μπόμπι Σιλ.

Καταστολή

Ο Μπόμπι Σιλ ήταν ένας από τους ιδρυτές του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων. Το 1968 συμμετείχε μαζί με τον Ρούμπιν, τον Χόφμαν και μια σειρά άλλους ακτιβιστές στην προετοιμασία της μεγάλης διαδήλωσης έξω από το συνέδριο του Δημοκρατικού Κόμματος. Η διαδήλωση εκείνη είχε χτυπηθεί άγρια από την αστυνομία και ο Σιλ, ο Χόφμαν, ο Ρούμπιν και πέντε ακόμα σύντροφοί τους (που έμειναν στην ιστορία σαν οι "8 του Σικάγο") είχαν συλληφθεί και παραπεμφθεί σε δίκη με βαριές κατηγορίες.

Οπως ήταν φυσικό, το FBI σήμανε συναγερμό και ο Λένον και η Ονο τέθηκαν αμέσως κάτω από στενή παρακολούθηση. Ο συναγερμός αυτός μετατράπηκε σε πανικό -που έφτασε μέχρι τον ίδιο τον πρόεδρο Νίξον- όταν αποκαλύφθηκε ότι προετοίμαζαν μια μεγάλη σειρά αντιπολεμικών συναυλιών που θα συνέπιπτε με τις προεδρικές εκλογές το φθινόπωρο του 1972.

Και είχαν πραγματικά λόγους να τρέμουν: τον Δεκέμβρη του 1971 ο Λένον είχε πάρει μέρος σε μια συναυλία για την απελευθέρωση του Τζον Σίνκλερ, που είχε καταδικαστεί σε 10 χρόνια φυλακή για ναρκωτικά, υποτίθεται. Στην πραγματικότητα ο Σίνκλερ ήταν πολιτικός κρατούμενος: ήταν ένας από τους συνιδρυτές του "Κόμματος των Λευκών Πανθήρων" -μιας αντιρατσιστικής οργάνωσης που παράπεμπε άμεσα στους "Μαύρους Πάνθηρες"- και είχε παίξει και αυτός σημαντικό ρόλο στην διοργάνωση της διαδήλωσης έξω από το συνέδριο του Δημοκρατικού Κόμματος τον Αύγουστο του 1968. Η συναυλία είχε τόσο μεγάλη απήχηση που ανάγκασε το δικαστήριο να συνεδριάσει εκτάκτως, τρεις μόλις μέρες μετά και να αφήσει τον Σίνκλειρ ελεύθερο!

Τον Φλεβάρη του 1972 η κυβέρνηση του Νίξον σκαρφίστηκε ένα σχέδιο για να εμποδίσει τον γύρο των συναυλιών: να απελάσει τον Λένον με πρόσχημα μια σύλληψή του, πολλά χρόνια πριν, στην Αγγλία, για ναρκωτικά.

Οι προσπάθειες της κυβέρνησης του Νίξον να απελάσει τους Λένον είναι το κέντρο του ντοκυμαντέρ "Αμερική ενάντια στον Λένον" του Ντέιβιντ Λιφ και του Τζον Σάινφελντ που προβάλλεται αυτές τις μέρες στους κινηματογράφους. Είναι μια φοβερή ταινία με σκηνές από το αντιπολεμικό κίνημα της εποχής, συνεντεύξεις με τους πρωταγωνιστές της ιστορίας (την Γιόκο Ονο, τον Μπόμπι Σιλ, τον Τζον Σίνκλερ), δημοσιογράφους, γερουσιαστές, διανοούμενους του κινήματος -ακόμα και χαφιέδες του FBI! Η ιστορία στηρίζεται στα αρχεία του FBI που αναγκάστηκε να δημοσιεύσει ύστερα από την προσφυγή ενός ιστορικού, του Τζον Βίνερ, στο ανώτατο δικαστήριο.

Η κυβέρνηση δεν κατάφερε να απελάσει τους Λένον. Αλλά ο γύρος των συναυλιών δεν έγινε ποτέ. Το φθινόπωρο του 1972 ο Νίξον επανεκλέχτηκε για μια ακόμα τετραετία. Η ιστορία, όμως, δεν είχε πει ακόμα την τελευταία της λέξη: το 1975 ο Νίξον έγινε ο πρώτος πρόεδρος στην ιστορία των ΗΠΑ που έχει παραιτηθεί από την θέση του. Στο μεταξύ τα αμερικανικά στρατεύματα είχαν φύγει από το Βιετνάμ. Και το ίδιο το Βιετνάμ, από όνομα χώρας, είχε γίνει "σύνδρομο" για την αμερικάνικη άρχουσα τάξη.

Σωτήρης Κοντογιάννης

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ry Cooder «My name is Buddy»

Τραγούδα δυνατά

"Τραγούδα δυνατά. Με το τραγούδι παίρνεις θάρρος και δύναμη. Αν μένεις σιωπηλός και φοβισμένος, γίνεσαι έρμαιο και σε σέρνουν εδώ και κει. Έχεις δει ποτέ τους απεργοσπάστες ή τους μπάτσους των αφεντικών να τραγουδάνε παρέα; Όχι, δεν τους έχεις δει. Γιατί όταν τραγουδάς το κάνεις για το φιλαράκι που βρίσκεται δίπλα σου – κι αυτό είναι κάτι που ούτε τα αφεντικά, ούτε οι μπάτσοι μπορούν να καταλάβουν».

Έτσι προλογίζει ο Ry Cooder το τραγούδι Strike (Απεργία) στο νέο του άλμπουμ My name is Buddy. Τρία χρόνια μετά το Chavez Ravine – την προηγούμενη δουλειά του που ήταν εμπνευσμένη από την αντίσταση των ισπανόφωνων κατοίκων μια παραγκούπολης έξω από το Λος Άντζελες ενάντια στους εργολάβους που γκρέμιζαν τις καλύβες τους για να κτιστεί ένα γήπεδο μπέιζμπολ – ο εξηντάχρονος Cooder μας ταξιδεύει στη ζωή και τους αγώνες της αμερικάνικης εργατικής τάξης τη δεκαετία του '30.

Ο Red Cat Buddy είναι ένας κοκκινοτρίχης γάτος, περιπλανώμενος εργάτης. Στο δρόμο του συναντά ένα ποντικό, τον Lefty που είναι αριστερός συνδικαλιστής και ένα τυφλό βάτραχο, τον αιδεσιμότατο Tom Toad, που είναι κυνηγημένος από την Κου Κλουξ Κλαν και δηλώνει ...άθεος. Οι τρεις τους ταξιδεύουν στις Πολιτείες των ΗΠΑ. Αντιμετωπίζουν τους ρατσιστές της Κλαν, χώνονται σε απεργιακές φρουρές μεταλλωρύχων, συγκρούονται με τους μπράβους των αφεντικών, περνούν το βράδυ τους φυλακισμένοι με απεργούς, βρίζουν τον κομμουνιστοφάγο αρχηγό του FBI Έντγκαρ Χούβερ, τραγουδούν για τους τροβαδούρους της εργατικής τάξης που έγιναν στόχος της καταστολής του καπιταλιστικού κράτους – τον Τζο Χιλ, τον Πολ Ρόμπσον, τον Πιτ Σίγκερ.

Ολο το άλμπουμ είναι ένας ύμνος στην αλληλεγγύη. Στο Strike ο δικαστής, βλέποντας ότι οι μπάτσοι από «υπερβάλλοντα ζήλο» έχουν κουβαλήσει και ένα κοκκινοτρίχη γάτο μαζί με τους απεργούς, αφήνει τον Buddy ελεύθερο. Αλλά αυτός δεν μπορεί να εγκαταλείψει τους φίλους του γιατί «οι εργάτες του συνδικάτου πρέπει να μένουν πάντα ενωμένοι». Στο Red Cat Till I Die (Κόκκινος Γάτος Μέχρι Να Πεθάνω) οι πράκτορες του FBI του ζητούν να καρφώσει που βρίσκονται οι δυο καταζητούμενοι φίλοι του. Τους απαντά:

Θα μείνω κόκκινος γάτος μέχρι να πεθάνω
Δεν θα με κάνετε κίτρινο, δεν θα με κάνετε μπλε
Δεν θα γίνω ποτέ απεργοσπάστης.
Δεν θα γίνω ποτέ χαφιές
Ούτε Πρόεδρος, τραπεζίτης, μπάτσος, βουλευτής
Ούτε θα πολεμήσω στο δικό σας πόλεμό σας, πλούσιοι
Να σκοτώσω φτωχούς ανθρώπους για χάρη σας
Σας το λέω ξανά: Κόκκινος Γάτος Μέχρι Να Πεθάνω

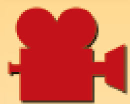
Το τελευταίο τραγούδι στέλνει μήνυμα αισιοδοξίας: «Κάπου υπάρχει η φωτεινή πλευρά» που οι άνθρωποι έχουν δουλειά, αξιοπρέπεια, ειρήνη - και ο Buddy ορκίζεται ότι «δεν θα κουραστεί να παλεύει για την βρει»

Στο άλμπουμ κυριαρχεί ο ήχος της αμερικάνικης φολκ μουσικής. Πολλά από τα τραγούδια μοιάζουν σαν να βγαίνουν από τις κιθάρες του Γούντι Γκάθρι και του Λιντμπέλι. Αλλά όχι μόνο. Ο Ry Cooder πετυχαίνει ένα εξαιρετικό συνδυασμό της κάουντρι με τα αυθεντικά μπλουζ και τη νωχελική τζαζ του μεσοπολέμου, τους λατινοαμερικάνικους ρυθμούς με τη σόουλ της δεκαετίας του '60. Οι μουσικοί του, ανάμεσά τους και ο βετεράνος των τραγουδιών διαμαρτυρίας του '60, Πιτ Σίγκερ, είναι όλοι τους πολύ καλοί.

Ο Ry Cooder ήταν από τους καλύτερους μουσικούς που ανέδειξε η δεκαετία το '70. Ηταν ο βασικός κιθαρίστας στα ιστορικά άλμπουμ των Rolling Stones "Sticky Fingers" και "Let it Bleed". Οι προσωπικές του δουλειές "Paradise and lunch"(1974) και "Bop till you drop" (1978) χαρακτηρίστηκαν αριστουργήματα. Το 1984 έγινε περισσότερο γνωστός με την εξαιρετική μουσική επένδυση της ταινίας «Παρίσι – Τέξας» του Βιμ Βέντερς. Τα τελευταία χρόνια διεκδικεί επάξια και τον τίτλο ενός από τους πιο αριστερούς αμερικάνους καλλιτέχνες. Σε μια πρόσφατη συνέντευξή του έλεγε:

«Ο Κλίντον είχε φροντίσει να βάλει ένα ακόμα καρφί στο φέρετρο της εργατικής τάξης. Αλλά δεν συγκρίνεται με τους δειλούς, μπάσταρδους, πολεμοκάπηλους και φασίστες Ρεπουμπλικάνους που μας κυβερνούν τώρα... Αλλά δεν είμαι απελπισμένος. Ξέρω ότι δεν μπορείς να αποφύγεις αυτόν τον κόσμο. Πρέπει, όμως, να τον αναγνωρίσεις όπως είναι, για να προσπαθήσεις μετά να τον αλλάξεις».

Κώστας Πίττας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΛΙΝΤΣ
Κανένα κίνητρο

Από πού ν' αρχίσει κανείς; Μια σύντομη και όσο το δυνατόν πιο πιστή περιγραφή της ταινίας θα μπορούσε να είναι και η ακόλουθη:

Η Νίκι (Λόρα Ντερν), μια μεγαλοαστή ηθοποιός, πρωταγωνιστεί στην ταινία που σκηνοθετεί ο Κίνγκσλεϊ (Τζέρεμι Άϊρονς). Ο συμπρωταγωνιστής της Ντέβον (Τζάστιν Θερού) έχει τη φήμη ανθρώπου που ρίχνει στο κρεβάτι όλες τις συμπρωταγωνίστριές του. Όμως ο πανίσχυρος και κτητικός άνδρας της Νίκι προειδοποιεί τον Ντέβον να μην αποτολμήσει κάτι τέτοιο. Παρόλα αυτά οι δύο ηθοποιοί είναι στα πρόθυρα να δημιουργήσουν σχέση. Στην αρχή των γυρισμάτων της ταινίας οι δύο πρωταγωνιστές μαθαίνουν ότι το σενάριο, βασισμένο σε ένα τσιγγάνικο πολωνικό παραμύθι, είναι ριμέικ μιας ταινίας που δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. Οι αρχικοί πρωταγωνιστές που διατηρούσαν σχέση, δολοφονήθηκαν κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες. Τα γυρίσματα ξεκινούν, όπως και η παράνομη σχέση της Νίκι και του Ντέβον.

Όλη αυτή η βασική πλοκή προφανώς φέρνει στο νου προηγούμενες, γριφώδεις ταινίες του Ντέϊβιντ Λιντς, μόνο που αυτή τη φορά τα πράγματα εξελίσσονται διαφορετικά: ο θεατής με δυσκολία παρακολουθεί την πρώτη μια ώρα εξέλιξης της ταινίας, ενώ στη συνέχεια της ιστορίας μπλέκονται ανεξήγητα μια παράξενη μελαχρινή γυναίκα, ένα ζευγάρι Πολωνών πρωταγωνιστών, μια απειλητική γειτόνισσα, με τη Νίκι να δολοφονείται on camera για να βρεθεί σ' ένα studio με κουνελάνθρωπους...

Στην πραγματικότητα, οποιαδήποτε περιγραφή των «τεκταινόμενων» δεν αποδίδει το απερίγραπτο χάος μιας ταινίας που αδιαφορεί να στήσει οποιοδήποτε «αίνιγμα» για αναζήτηση, να δώσει οποιοδήποτε κίνητρο θέασης πέρα από την διαστροφική περιέργεια (!)

Ο Ντέϊβιντ Λιντς έχει προσφέρει στο παρελθόν σημαντικότατες ταινίες όπως το Mulholand Drive, τη Χαμένη Λεωφόρο, το Straight Story ή το Twin Picks. Με την εξαίρεση του Straight Story (μιας συγκινητικής και γραμμικής ταινίας αναζήτησης), στις υπόλοιπες ο θεατής καλείται να λύσει αινίγματα, να αποκρυπτογραφήσει το νόημα ιστοριών που εκτυλίσσονται πέρα απ' τις αφηγηματικές συμβάσεις.

Το Inland Empire προχωράει ένα (μοιραίο) βήμα παρακάτω: κανένα αίνιγμα προς επίλυση, καμιά σύνδεση ανάμεσα στα διάσπαρτα κομμάτια ενός εγκεφαλικού παζλ, κοντολογίς ένα Λιντς χαμένος στους δαιδάλους των προσωπικών του αναζητήσεων.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που εκνευρίστηκαν και διέγνωσαν στοιχεία ανούσιας σαδιστικής περιφρόνησης. Προσωπικά πιστεύω ότι αν και η ταινία φανερά περιπαίζει όσους επιμένουν να αναζητήσουν κρυφά νοήματα, ο Λιντς έχει σαν κίνητρο έναν ακραίο πειραματικό μινιμαλισμό που δεν προσφέρει κανένα κίνητρο σε όποιον δυστυχή έκανε το λάθος να πληρώσει εισιτήριο πιστεύοντας ότι θα βυθιστεί στους γοητευτικούς γρίφους ενός αγαπημένου σκηνοθέτη.

Γιάννης Γιαννουλέας

ΟΙ GUERILLA GIRLS ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
Καλλιτέχνες ενάντια στο ρατσισμό και το σεξισμό

Η φετινή διοργάνωση της «Art Αθήνα» επεφύλασσε μια ευχάριστη έκπληξη: Έφερε και φιλοξενεί μια παρουσίαση από τη δουλειά της γυναικείας ομάδας Guerilla Girls, και ήδη έχει κάνει μεγάλη αίσθηση στον τύπο αλλά και στο κοινό: «(Μετα)φεμινισμός, (αντι)σεξισμός, φυλετικές και σεξιστικές διακρίσεις...» είχαν παραδόξως την τιμητική τους στην αρθρογραφία των εφημερίδων της τελευταίας εβδομάδας. Μακάρι αυτό να συνέβαινε πιο τακτικά.

Τι είναι όμως οι Guerilla girls; Πρόκειται για μια ομάδα γυναικών που πάντα εμφανίζεται φορώντας μάσκες γορίλα και έχει βάλει στόχο της την κατάδειξη και καταγγελία των διακρίσεων εις βάρος των γυναικών και των φυλετικών μειονοτήτων, όπως των μαύρων, στο χώρο των καλών τεχνών και του θεάματος, και όχι μόνο. Η πραγματική ταυτότητα της καθεμιάς τους δεν είναι γνωστή, εσκεμμένα διάλεξαν ψευδώνυμα, τα οποία δανείζονται από γυναίκες καλλιτέχνιδες που δεν ζουν: Φρίντα (Κάλο), Κέτε (Κόλβιτζ), Λιουμπόβ (Ποπόβα), Γερτρούδη (Στάιν), κι αυτό γιατί επιδιώκουν να εστιάσουν το ενδιαφέρον του κόσμου στα συλλογικά μηνύματα που θέλουν να περάσουν και όχι στην προσωπική ανάδειξη της καθεμιάς.

Έτσι η παρουσίαση της δουλειάς τους δεν αφορά μια συνηθισμένη έκθεση, δεν πρόκειται για έργα τέχνης, πίνακες, γλυπτά, κλπ., αλλά για μια επιλογή από τις πιο χαρακτηριστικές αφίσες της ομάδας, γιατί αυτός ακριβώς είναι ο τρόπος που διάλεξαν να δρουν: Με πόστερ, πλακάτ και κολάζ που αναρτούν σε κεντρικά σημεία ή και λεωφορεία, όπου διαμαρτύρονται με τρόπο καυστικό, σχεδόν προβοκατόρικο, για τα κακώς κείμενα στο θέμα που κάθε φορά επιλέγουν. Πιο γνωστές αφίσες είναι «Τα «πλεονεκτήματα» του να είσαι γυναίκα καλλιτέχνης», «Εκτρώσεις: επιστροφή στις παραδοσιακές αξίες» (με αφορμή το γεγονός ότι βάλλεται το δικαίωμα στην έκτρωση), «Αγνοούμενος μάχης», ανάμεσα στα στοιχεία που αγνοούνται: Εθνικό Σύστημα Υγείας, Τέρμα στη φτώχεια και τις διακρίσεις, Παιδεία για όλους, Ασφαλές περιβάλλον κ.α. , «Μια βόμβα οιστρογόνου για τους Μπους, Τσένι, Ράμσφελντ». Συχνά συνδυάζουν το υλικό αυτό με ακτιβίστικες δικές τους ενέργειες έξω από φανταχτερές διοργανώσεις, ειδικά αν οι τελευταίες έχουν πρωτοστατήσει σε αποκλεισμούς γυναικών και έγχρωμων καλλιτεχνών.

«Είμαστε η συνείδηση στον κόσμο της τέχνης» δηλώνουν. Όσο κι αν ακούγεται εγωιστικό, υπογραμμίζει μια θέση, ότι ζούμε σε έναν κόσμο όπου η συνείδηση κατάντησε είδος σε σπανιότητα.

Οι Guerilla girls δεν είναι μια συνηθισμένη οργάνωση. Δημιουργήθηκαν το 1985, με αφορμή μια αναδρομική έκθεση στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης, όπου διαπίστωσαν ότι στο σύνολο των σύγχρονων καλλιτεχνών σύγχρονης τέχνης, το έργο των οποίων παρουσιαζόταν, η γυναικεία παρουσία δεν ξεπερνούσε το 10%. Αποφάσισαν να αντιδράσουν, να διαμαρτυρηθούν συντονισμένα και μέσα από αυτή την προσπάθεια γεννήθηκε η οργάνωση «Guerilla Girls». Όπως αφηγείται ένα μέλος τους: «Αναρωτηθήκαμε γύρω από κάποια ζητήματα. Γιατί τα πράγματα για τις γυναίκες και τους έγχρωμους καλλιτέχνες ήταν καλύτερα στη δεκαετία του '70 από του '80; Υπήρχε συντηρητική αντεπίθεση και στην τέχνη; Ποιός φταίει; Τι μπορούσε να κάνει κανείς;»

«Να ξαναεφεύρουμε τον φεμινισμό»;Στην πραγματικότητα οι γυναίκες που πρωτοστάτησαν στη δημιουργία των Guerilla Girls έρχονταν από πιο μακριά. Είναι παιδιά των κινημάτων του 1968, το όνομά τους άλλωστε, Guerilla, παραπέμπει στο αντάρτικο που εκείνη την εποχή μεσουρανούσε. Είχαν ζήσει την εξέγερση στην αυλή της αμερικανικής αυτοκρατορίας, την αμφισβήτηση και την τεράστια πρόοδο που είχε φέρει στις συνειδήσεις και τη ζωή όλου του κόσμου και κατά συνέπεια στην καλλιτεχνική δραστηριότητα. Με το κίνημα του '68 οι γυναίκες, οι μαύροι, οι ομοφυλόφιλοι κυριολεκτικά βγήκαν από το περιθώριο της ιστορίας, από τα ντουλάπια όπου τους είχε χώσει το σύστημα, ύψωσαν τη δική τους φωνή και νίκησαν, όμως στον καπιταλισμό τίποτα δεν αποτελεί μόνιμη κατάκτηση. Λίγα χρόνια αργότερα το κίνημα ξεφούσκωσε, η κατάσταση στράφηκε δεξιά, οι κυβερνήσεις Ρίγκαν δεν άργησαν να βρουν τους αποδιοπομπαίους τράγους που χρειάζονταν για να χτυπήσουν όλη την εργατική τάξη στα πρόσωπα των πιο αδύναμων κοινωνικών ομάδων. Σε μια συγκυρία που ο άνεμος έσπρωχνε προς το δίκιο του πλούσιου και ισχυρού, τι τύχη μπορούσε να έχει μια αφροαμερικανίδα καλλιτέχνης για ίση μεταχείριση στον κόσμο των μουσείων και των γκαλερί; Μέσα στην απογοήτευση και τον κατακερματισμό που επικρατούσε τη δεκαετία του '80, όταν μια μετωπική αντιπαράθεση με τον καπιταλισμό φαινόταν αδιανόητη, η αναβίωση του φεμινιστικού κινήματος ήταν για τις ακτιβίστριες αυτές κάτι πολύ πιο εφικτό.

Σύστημα

Ο φεμινισμός των Guerilla Girls είναι ιδιότυπος, δεν έχει να κάνει με εχθρότητα προς το ανδρικό φύλο, ούτε με ενσωμάτωση στο σύστημα μέσα από την κατοχή κρατικών και επιχειρηματικών πόστων, αλλά με την ανάδειξη των διακρίσεων, συχνά με σαρκασμό και χιούμορ και την απαίτηση από το κράτος και τους φορείς για ίση αντιμετώπιση. «Έχει σημασία ότι χλευάζουμε το ίδιο το σύστημα που μας αποκλείει...», δηλώνει μια ακτιβίστρια. Είναι μάλιστα προς τιμήν τους ότι δεν περιορίστηκαν στα προνομιακά ζητήματα του φεμινισμού, αλλά επεκτάθηκαν, αρχικά στον αντιρατσισμό, στην υπεράσπιση των ανθρώπων με Aids, στα ζητήματα περιβάλλοντος μέχρι τον διαρκή πόλεμο του Τζορτζ Μπους.

Γι'αυτό, παρά τους αυτοπεριορισμούς που βάζει ο τρόπος που λειτουργούν (κλειστά και εμπιστευτικά, με ηλεκτρονικές λίστες και δικτυακό χώρο και χωρίς ανοικτές συγκεντρώσεις), τα μηνύματά τους αγκαλιάστηκαν από χιλιάδες ανθρώπους, άντρες και γυναίκες σε διάφορα σημεία του πλανήτη, που επιδοκιμάζουν και στηρίζουν μια ομάδα που τα βάζει με το σεξισμό και το ρατσισμό. Κάποιες γυναίκες πήραν τις αφίσες και τις ανάρτησαν στο χώρο τους, σε χώρες όπως η Ισπανία, το Μεξικό, η Τουρκία διοργανώθηκαν αντίστοιχες αντισεξιστικές καμπάνιες.

Ο επίσημος καλλιτεχνικός κόσμος ανταποκρίθηκε με το δικό του τρόπο: Μια σειρά γκαλερί και κάποια μουσεία (όχι πολλά) αισθάνθηκαν την πίεση να απευθυνθούν σε ευρύτερα κομμάτια από καλλιτέχνες και να περιλάβουν περισσότερες γυναίκες και αφροαμερικανούς-ίδες. Το πιο αντιφατικό είναι ότι οι ίδιες οι δυνάμεις στο χώρο των μουσείων, του τύπου και των εκδόσεων, που πρωτοστατούν στους αποκλεισμούς, αντιμετωπίζουν σήμερα τις Guerilla Girls με σοβαρότητα έως και γλείψιμο, κάποιοι τις έχουν περιλάβει στα σύγχρονα καλλιτεχνικά κινήματα, μετατρέποντάς τις σε αντικείμενο μελέτης. Είναι σημαντικό ότι οι ίδιες δεν δείχνουν να παραμυθιάζονται από τέτοιου είδους επιτυχίες, αντίθετα ξεκαθαρίζουν ότι «...το να αφήσεις την αγορά να καθορίσει ποια είναι η πιο σημαντική τέχνη είναι λάθος τρόπος να θεμελιώσεις την ιστορία του πολιτισμού... Η τέχνη που είναι ακτιβιστική και έρχεται αντιμέτωπη με την κοινωνία αποτελεί αντίδοτο στην υπερθερμασμένη αγορά που αναζητά την επόμενη μεγάλη επένδυση».

Η έκθεση με το υλικό των Guerilla Girls αξίζει την προσοχή όλων μας, όχι γιατί συμφωνούμε απόλυτα με κάθε τι που πραγματεύονται, αλλά γιατί αγγίζουν σπουδαία ζητήματα που είναι σήμερα ανοιχτά και αφορούν όχι μόνο το φιλότεχνο κοινό αλλά εκατομμύρια γυναίκες και άντρες σ'όλο τον κόσμο.

Δήμητρα Κυρίλλου

INFO: Η έκθεση των Guerilla Girls θα φιλοξενείται στην Ελληνοαμερικανική Ένωση, Μασσαλίας 22, μέχρι τις 31 Ιουλίου. Είσοδος ελεύθερη.

«Χρειάζεται να είναι γυμνές οι γυναίκες για να μπουν στο Μουσείο της Met; Λιγότερο από 5% των καλλιτεχνών είναι γυναίκες, αλλά 85% των γυμνών είναι γυναικεία»

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Παλεύουμε για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ
μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης.

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ
και όχι "σοσιαλισμό σε μια χώρα" ή "σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα"

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του σταλινισμού, της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών είναι κρατικοί καπιταλισμοί όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι'αυτό, υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε επίσης όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλεία της "δικής μας" άρχουσας τάξης υποστηρίζουμε το σύνθημα Ελληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σε αυτή την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ενα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

Θέλω να γίνω μέλος του ΣΕΚ

Ονομα
Διεύθυνση...
Πόλη ....
Τηλέφωνο ....
Σωματείο - Σύλλογος.........................
....
Γράψτε μας στη διεύθυνση:
Τ.Θ.8161, Ομόνοια, 100 10 Αθήνα

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΟΥΜ

40 χρόνια από τον "Πόλεμο των 6 Ημερών" - Πότε θα τελειώσει η Ισραηλινή κατοχή;

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 Πολιτιστ Κέντρο ΟΝΑ (Δημοφώντος 164) 6.30μμ
Ομιλητής: Νίκος Λούντος

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 9/6 Κέντρο Νέων 6.30μμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 9/6 Πολιτιστικός Σύλλογος Ανάληψη 7μμ

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 Πολυψυχαγωγικό Κέντρο 8μμ
Ομιλητής: Κώστας Πίττας

ΝΙΚΑΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 Δημαρχείο 7.30μμ
Ομιλητής: Λέανδρος Μπόλαρης

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 Εργατικό Κέντρο 7.30μμ
Ομιλήτρια: Μαρία Στύλλου

ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6 ΑΣΟΕΕ 7μμ
Ομιλητής: Πάνος Γκαργκάνας

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15/6 Στέκι (Αβέρωφ 7α) 8.30μμ
Ομιλητής: Νίκος Λούντος

ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/6 Αίθ Ομίλου Unesco (Αλκιβιάδου 212) 7.30μμ
Ομιλητής: Π.Κωνσταντίνου

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6 8μμ
Ομιλητής: Γιάννης Σηφακάκης

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6 Ταπητουργείο 8μμ
Ομιλήτρια: Μαρία Στύλλου

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΣΑΒΒΑΤΟ 23/6 Ξυλοτεχνία 7.30μμ
Ομιλητής: Πάνος Γκαργκάνας

ΙΛΙΟΝ
ΣΑΒΒΑΤΟ 30/6 Πολιτιστικό Κέντρο 6.30μμ
Ομιλητής: Κώστας Πίττας

στις σχολές..

ΙΑΤΡΙΚΗ ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 7/6 Αίθ 1ου Έτους 2μμ
Ομιλήτρια: Θένια Ασλανίδη

ΠΑΝΤΕΙΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 Αιθ.Σ.Καράγιωργα 2 2μμ

Από την ΟΣΕ στο ΣΕΚ

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6, Info cafe, 8μμ
Ομιλητής: Γιάννης Σηφακάκης

Ν.ΣΜΥΡΝΗ
ΠΕΜΠΤΗ 7/6 Παλ Δημαρχείο 7μμ
Ομιλητής: Πάνος Γκαργκάνας

Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6
Εργατικό Κέντρο 7μμ

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 ταβέρνα Ροζαλία 7.30μμ
Λένιν
Ομιλητής: Γιάννης Αγγελόπουλος

ΠΑΤΗΣΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 ΑΣΟΕΕ 5.30μμ
Ο Μάης του '68
Ομιλητής: Γρηγόρης Λιακόπουλος

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ Γαρδένια 8μμ
Τρότσκι: Προβλήματα της καθημερινής ζωής
Ομιλητής: Δημήτρης Λάμπρου

ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 Everest 7μμ
Η κρίση της Τουρκίας & η στάση της Αριστεράς
Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ info 8μμ
9 Ιούνη: Η πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς για τις εκλογές
Ομιλητής: Γιώργος Τσαμούρης

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ πυονο 8μμ
9 Ιούνη: Η πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς για τις εκλογές
Ομιλητής: Χρήστος Αργύρης

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφενείο (κάτω πλατεία) 8μμ
9 Ιούνη: Η πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς για τις εκλογές
Ομιλήτρια: Χριστίνα Κόικα

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ Άλσος 7μμ
Ο Μάης του '68
Ομιλήτρια: Χρυσούλα Δελλή

ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 Εργατικό Κέντρο 7.30μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Μαρία Ανδρέου

ΝΙΚΑΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 Δημαρχείο 7.30μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλητής: Τάσος Αναστασιάδης

ΧΑΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ «Γωνιά των Αγγέλων» 8μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Δώρα Κιντή

Ν.ΙΩΝΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 Παλαιό Δημαρχείο 8.30μμ
Η κρίση της Τουρκίας & η στάση της Αριστεράς
Ομιλητής: Σωτήρης Κοντογιάννης

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 Coffee Time 8.30μμ
Η κρίση της Τουρκίας και η στάση της Αριστεράς
Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 καφέ dream 8μμ
9 Ιούνη: Η πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς για τις εκλογές
Ομιλητής: Στρατής Κωνσταντάρας

Ν.ΣΜΥΡΝΗ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 καφέ Γιώργος 8μμ
9 Ιούνη: Η πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς για τις εκλογές
Ομιλήτρια: Διονυσία Πυλαρινού

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 καφέ Μινώταυρος 6.30μμ
Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Κωνσταντίνα Τριαντοπούλου

ΙΛΙΟΝ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 καφέ Έδεσμα 7μμ
Λένιν
Ομιλητής: Γιάννης Βαλαής

ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 καφέ Sante 7μμ
Η κρίση της Τουρκίας & η στάση της Αριστεράς
Ομιλητής: Στέλιος Γιαννούλης

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 Πολιτιστ Σύλλ Ανάληψη 7μμ
Τρότσκι: Οι ιδέες ενός μεγάλου επαναστάτη
Ομιλήτρια: Μαρίνα Παναγιωτοπούλου

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 Κέντρο Νέων 6.30μμ
Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ
Ομιλητής: Παντελής Παναγιωτακόπουλος

ΧΑΡΙΛΑΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗ 3/6 Σύνδεσμος Α.Βελουχιώτη 7μμ
Τα αποτελέσματα των εκλογών στην Γαλλία. Τι Αριστερά χρειαζόμαστε;
Ομιλητής: Νίκος Τουρνάς

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ 3/6 Γραφεία Δημοτικής Κίνησης 8μμ
Η απελευθέρωση των Ομοφυλόφιλων
Ομιλητής: Κώστας Τορπουζίδης

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 3/6 καφέ 7μμ
Τα αποτελέσματα των εκλογών στη Γαλλία. Τι Αριστερά χρειαζόμαστε;
Ομιλητής: Νίκος Μέτσικας

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΚΥΡΙΑΚΗ 3/6 Κέντρο Νέων 6μμ
Η πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς στις εκλογές
Ομιλητής: Νικηφόρος Παπαδόπουλος

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6 καφέ Γαρδένια 8μμ
Λένιν: οδηγός για δράση
Ομιλήτρια: Ευδοκία Μουστάκα

Ν.ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6 Δημαρχείο 8μμ
Λένιν: οδηγός για δράση
Ομιλήτρια: Δήμητρα Λιναρδάκη

ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6 Everest 8μμ
Λένιν: οδηγός για δράση
Ομιλητής: Σταμάτης Χατζηδήμου

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΠΕΜΠΤΗ 7/6 Coffee Time 8.30μμ
Λένιν: οδηγός για δράση
Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος

Ν.ΙΩΝΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 7/6 Παλαιό Δημαρχείο 8.30μμ
Λένιν: οδηγός για δράση
Ομιλήτρια: Νάστια Καλλινίκου

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 10/6 καφέ 7μμ
Η κρίση της Τουρκίας & η στάση της Αριστεράς

ΧΑΝΙΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ 11/6 καφέ «Γωνιά των Αγγέλων» 8μμ
Έχει «νέο» πρόγραμμα το ΠΑΣΟΚ;
Ομιλητής: Σεραφείμ Ρίζος

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 καφέ Πρεσβεία 6.30μμ
Λένιν

ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 καφέ Λουξίν 6.30μμ
Λένιν

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 16/6 Κέντρο Νέων 6.30μμ
Σοβιετική Ενωση: «Υπαρκτός Σοσιαλισμός» ή Κρατικός Καπιταλισμός;
Ομιλητής: Νίκος Βούλτσος

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 16/6 Πολιτιστ Σύλλ Ανάληψη 7μμ
Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ
Ομιλητής: Θράσος Τζιάρας

ΧΑΝΙΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/6 καφέ "Γωνιά των Αγγέλων" 8μμ
Τι είναι ρατσισμός και πως παλεύεται

στις σχολές..

ΠΑΝΤΕΙΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 Αιθ.Σ.Καράγιωργα 2 2μμ
Τι είναι και γιατί παλεύει το ΣΕΚ
Ομιλητής: Στρατής Κωνσταντάρας

ΦΛΣ ΑΘΗΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 2μμ
Ισπανία 1936
Ομιλήτρια: Αιμιλία Γεροκούδη

ΝΟΜΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 Αίθουσα 5 (3ος όροφος) 4μμ
Η Ισπανία του 1936.
Η πάλη ενάντια στον φασισμό
Ομιλήτρια: Ντίνα Χαριστού

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ ΡΕΘΥΜΝΟ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 Κέντρο Νέων 6μμ
Η πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς στις εκλογές
Ομιλητής: Στέλιος Μιχαηλίδης

ΦΛΣ ΡΕΘΥΜΝΟ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 Κέντρο Νέων 6μμ
Η πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς στις εκλογές
Ομιλήτρια: Νεκταρία Σοφοκλέους

ΤΕΙ ΡΕΘΥΜΝΟ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 Κέντρο Νέων 6μμ
Η πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς στις εκλογές
Ομιλητής: Νίκος Σκιαδάς

ΤΕΙ ΠΑΤΡΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1/6 Μεγάλο Αμφιθέατρο 7μμ
Η Ρώσικη Επανάσταση
Ομιλητής: Νίκος Αναστασίου

ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1/6 Κτίριο Δ, Αίθουσα 205 2μμ
Ηταν ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» Κρατικός Καπιταλισμός;
Ομιλητής: Γιώργος-Άγγελος Δημητροκάλλης

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΕΧΝΗΣ ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1/6 Κεντρική Βιβλιοθήκη 2μμ
Βενεζουέλα: Η αντικαπιταλιστική ανταρσία στην «αυλή» των ΗΠΑ
Ομιλητής: Άλκηστης Πολυχρόνη

ΠΑΝΤΕΙΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6 Αιθ.Σ.Καράγιωργα 2 2μμ
Μαρξ vs Μπακούνιν

ΝΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6 3μμ
Τόνι Κλιφ
Ομιλήτρια: Κατερίνα Παπαδούλη

ΜΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΠΕΜΠΤΗ 7/6 Αίθουσα Α4 6μμ
1989: Η κατάρρευση του σταλινισμού
Ομιλήτρια: Αλεξάνδρα Σιαφάκα

ΝΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 3μμ
Τρότσκι
Ομιλήτρια: Δήμητρα Λιναρδάκη

Εξορμήσεις με την Εργατική Αλληλεγγύη

ΠΕΜΠΤΗ 31/5
ΠΛ.ΑΤΤΙΚΗ σταθμός Μετρό 6.30πμ
ΔΑΦΝΗ σταθμός Μετρό 7.30πμ
ΑΓ.ΑΝΤΩΝΙΟΣ σταθμός Μετρό 3μμ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ σταθμός Μετρό 3.30μμ
ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ σταθμός ΗΣΑΠ 6.30μμ
ΚΟΥΚΑΚΙ σταθμός Μετρό Φιξ 6.30μμ
Ν.ΙΩΝΙΑ πεζόδρομος Μ.Ασίας 6μμ
ΜΑΡΟΥΣΙ πεζόδρομος Ερμού 6μμ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ πεζόδρομος Χαιμαντά 6μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παλιά Πόλη 6.30μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1/6
ΑΓ.ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ σταθμός Μετρό 11πμ
ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ σταθμός Μετρό 7μμ
ΓΑΛΑΤΣΙ Γαλατσίου & Βείκου 7μμ
Ν.ΗΡΑΚΛΕΙΟ πλ.ΗΣΑΠ 6μμ
Ν.ΣΜΥΡΝΗ κεντρική πλατεία 7μμ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ μάρκετ ΙΝ 7μμ
ΒΥΡΩΝΑΣ πλατεία Δεληολάνη 7μμ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Σκλαβενίτης 6.30μμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πεζόδρομος 6.30μμ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ πεζόδρομος Σωτήρος 7μμ
ΝΙΚΑΙΑ πλ.Περιβολάκι (Νεοσετ) 7μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παλιά Πόλη 6.30μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6
ΕΞΑΡΧΕΙΑ λαϊκή Καλλιδρομίου 11.30πμ
ΚΥΨΕΛΗ κεντρική πλατεία 12.30μμ
ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Αγ.Ιωάννη & Γιαβάση 11.30πμ
ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ Βασιλόπουλος 12μες
ΙΛΙΟΝ κεντρική πλατεία 11πμ
ΑΙΓΑΛΕΩ πλ.Εσταυρωμένου 11.30πμ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ πλ.Ελευθερίας 12μες

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΕΝΤΡΟ Άγ.Λαμπράκη 11πμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ πλ.Επταλόφου 11πμ
ΤΟΥΜΠΑ Αγ.Θεράποντος 11πμ
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ πεζόδρομος 11πμ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ πλ.Οσίας Ξένης 11πμ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ Νομαρχία 11πμ
ΡΕΘΥΜΝΟ Παλιά Πόλη 11.30πμ
ΗΡΑΚΛΕΙΟ Λιοντάρια 11.30πμ
ΧΑΝΙΑ Αγορά 11.30πμ

ΔΕΥΤΕΡΑ 4/6
ΒΙΚΤΩΡΙΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ

ΤΡΙΤΗ 5/6
ΚΗΦΙΣΙΑ σταθμός ΗΣΑΠ 6μμ

στις σχολές κάθε μέρα...

ΑΘΗΝΑ
ΠΑΝΤΕΙΟΣ Πεζόδρομος 11πμ / **ΦΛΣ** κεντρική είσοδος 11πμ / **ΝΟΠΕ** κεντρική είσοδος 11πμ/ **ΕΜΠ** Τοπογράφοι 11πμ / **ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ** ΣΤΕΦ εστιατόριο 1μμ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΙΑΤΡΙΚΗ κυλικείο 9πμ / **ΦΛΣ** κυλικείο 10πμ / **ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΕΧΝΗΣ** κεντρική Βιβλιοθήκη 10πμ / **ΛΕΣΧΗ** 2μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ Κοσμητεία 9πμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ (Βούτες) 11πμ /
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΝΩΣΣΟΣ 11πμ / ΤΕΙ 11πμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5
ΑΣΟΕΕ κεντρική είσοδος 1μμ

ΠΕΜΠΤΗ 31/5
ΑΣΟΕΕ κεντρική είσοδος 1μμ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ φουαγιέ 12μες/ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ Θέρμη 12.30μμ

ΠΑΤΡΑ ΤΕΙ διάδρομος 10πμ

ΤΡΙΤΗ 5/6
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ κυλικείο 10πμ

Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ στις σχολές

Η διαδήλωση ενάντια στους G8. Ο νέος σταθμός του αντικαπιταλιστικού κινήματος

ΝΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 Αίθουσα 3 2.30μμ
Ομιλητής: Πέτρος Κωνσταντίνου

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΝΩΣΣΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6 6μμ

Πάρτυ

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 μπαρ Αίτνα (Εμ.Μπενάκη 85) 11μμ

5 ΙΟΥΝΗ - ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

Κλιματική αλλαγή και κοινωνική αλλαγή

Οταν το 1972 η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ θέσπιζε την 5η Ιούνη ως Παγκόσμια Ημέρα Περιβάλλοντος, κανείς δε φανταζόταν ότι 35 χρόνια μετά οι ακραίες καιρικές συνθήκες θα ήταν καθημερινό φαινόμενο. Μόνο στη χώρα μας φέτος, ο θερμός χειμώνας που ζήσαμε έδωσε τη θέση του σε μια άνοιξη με μίνι καύσωνες, ενώ τώρα αρχές καλοκαιριού οι απότομες βροχοπτώσεις θυμίζουν φθινόπωρο. Σε αντίθεση με τις επίσημες εξηγήσεις που δίνονταν παλιότερα, όμως, κανείς πλέον δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι απλά "ο καιρός τρελάθηκε".

Η 5η Ιούνη θα εορταστεί φέτος σε όλο τον κόσμο με τα πορίσματα της Εκθεσης Στερν για το περιβάλλον που δημοσιεύτηκε τον περασμένο Οκτώβρη και της Εκθεσης της Διακυβερνητικής Επιτροπής του ΟΗΕ για την Κλιματική Αλλαγή (IPCC) που ακολούθησε το Φλεβάρη, να περιγράφουν την πραγματική εικόνα. Σύμφωνα με την πρώτη *"Η κλιματική αλλαγή θα επηρεάσει τα βασικά στοιχεία της ανθρώπινης ζωής σε όλο τον πλανήτη .–την πρόσβαση στο νερό, την παραγωγή τροφής, την υγεία και το περιβάλλον. Εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι θα υποφέρουν από πείνα, λειψυδρία και πλημμύρες όσο ο πλανήτης συνεχίζει να θερμαίνεται".*

Και οι δύο εκθέσεις προβλέπουν ότι, χωρίς τα απαραίτητα μέτρα, μέχρι το τέλος του αιώνα η θερμοκρασία της γης θα έχει αυξηθεί έως και 4 βαθμούς Κελσίου με καταστροφικές συνέπειες για το οικοσύστημα και τους ανθρώπους. Παρά τις γενικόλογες αναφορές ότι η αιτία του προβλήματος είναι "η ανθρώπινη δραστηριότητα", όλοι αναγνωρίζουν ότι ο βασικός παράγοντας για αυτή την εξέλιξη είναι οι ανεξέλεγκτες εκπομπές των αερίων του θερμοκηπίου στην ατμόσφαιρα και κυρίως του διοξειδίου του άνθρακα. Ολόκληρη η παγκόσμια οικονομία είναι βασισμένη από τις πολυεθνικές του πετρελαίου, των αυτοκινήτων και τις κατασκευαστικές εταιρίες στην καύση ορυκτών καυσίμων. Τα τεράστια κέρδη αυτών των εταιριών που μπαίνουν πάνω από την προστασία του περιβάλλοντος, είναι η πραγματική αιτία του προβλήματος.

Χωρίς να μπει φρένο στη δραστηριότητα των εταιριών τα επόμενα χρόνια, το φαινόμενο του θερμοκηπίου θα οδηγήσει σε ακόμα πιο ακραία και απρόβλεπτα καιρικά φαινόμενα -σε αυξημένο αριθμό τυφώνων, σε πλημμύρες, ξηρασίες και ερημοποίηση ολόκληρων περιοχών. Το 2100 η στάθμη της θάλασσας θα ανέβει περίπου μισό μέτρο. Εκατομμύρια χιλιόμετρα γης θα χαθούν οριστικά, ολόκληρες χώρες θα αντιμετωπίσουν πιο σοβαρές και συχνές πλημμύρες. Η υπερθέρμανση της ατμόσφαιρας αλλά και οι πλημμύρες που αναμένονται από την αύξηση της στάθμης των υδάτων θα οδηγήσουν σε μαζικές μεταναστεύσεις πληθυσμών -200 εκατομμύρια άνθρωποι θα μεταναστεύσουν σύμφωνα με μια πρώτη εκτίμηση- στις πιο ασφαλείς γωνίες του πλανήτη, με αποτέλεσμα την ερήμωση ολόκληρων χωρών.

Αν δεν ληφθούν μέτρα, οι οικονομικές επιπτώσεις θα είναι επίσης τεράστιες. Η Εκθεση Στερν υπολογίζει ότι οι καταστροφές που θα προκληθούν θα ισοδυναμούν με *"απώλεια τουλάχιστον 5% του παγκόσμιου ΑΕΠ κάθε χρόνο, τώρα και για πάντα".* Αντίθετα, η αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής θα ήταν σχετικά φτηνή, φτάνοντας μόλις το 1% του παγκόσμιου ΑΕΠ.

Διαδήλωση για την Κλιματική Αλλαγή στο Λονδίνο, το Νοέμβρη του 2006

Οι επιπτώσεις από την κλιματική αλλαγή είναι ήδη εμφανείς. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (WHO) υπολογίζει ότι αυτή τη στιγμή 1,1 δισεκατομμύριο άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό, καθώς στις αναπτυσσόμενες χώρες το 90%-95% των βιομηχανικών αποβλήτων απορρίπτεται σε υδάτινους χώρους μολύνοντας το νερό. 12 εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο σε όλο τον κόσμο εξαιτίας μολυσμένων νερών και κακών συνθηκών υγιεινής, ενώ τρία εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο εξαιτίας της μόλυνσης της ατμόσφαιρας.

Οι προβλέψεις για το άμεσο μέλλον είναι ακόμα πιο εφιαλτικές. Υπολογίζεται ότι τουλάχιστον ένα δισ. άνθρωποι πρόκειται να εξαναγκαστούν σε μετανάστευση ως το 2050 λόγω της υπερθέρμανσης του πλανήτη, ενώ πάνω από 45% του συνολικού πληθυσμού δεν θα έχει ούτε την απαιτούμενη ποσότητα νερού. Μέχρι το 2080, 200 με 600 εκατ. άνθρωποι θα υποφέρουν από πείνα.

Εκτιμήσεις

Παρά τις επίμονες προειδοποιήσεις των επιστημόνων, των οικολογικών οργανώσεων, της αριστεράς και του αντικαπιταλιστικού κινήματος όλα τα προηγούμενα χρόνια για το κίνδυνο της κλιματικής αλλαγής, οι κυβερνήσεις αδιαφορούσαν θεωρώντας τις εκτιμήσεις τους ως σενάρια επιστημονικής φαντασίας. Πιο προκλητικά από όλους, οι ΗΠΑ αρνούνται μέχρι σήμερα να υπογράψουν το Πρωτόκολλο του Κιότο παρόλο που παράγουν το ένα τέταρτο του διοξειδίου του άνθρακα παγκοσμίως.

Ακόμα και οι χώρες όμως που υπέγραψαν το Πρωτόκολλο του Κιότο δεσμευόμενες να μειώσουν τις εκπομπές τους μέχρι το 2012 κατά 5.8% σε σχέση με τα επίπεδα του 1990, στην πραγματικότητα το έγραψαν στα παλιά τους τα παπούτσια αυξάνοντας τις εκπομπές. Η Ελλάδα για παράδειγμα που υπέγραψε το Πρωτόκολλο, καταλαμβάνει τη 5η θέση ανάμεσα στις χώρες με τη μεγαλύτερη ποσοστιαία αύξηση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου, ενώ μέχρι το 2020 υπολογίζεται ότι θα σημειώσει αύξηση των ρύπων κατά 58% σε σχέση με το 1990.

Η δημοσίευση των δύο πρόσφατων εκθέσεων άλλαξε τη φρασεολογία των κυβερνήσεων προς το οικολογικότερο αλλά όχι την ουσία. Στις αρχές Μάρτη η ΕΕ πρόβαλε σχέδιο για τη μείωση των εκπομπών μέχρι και 20% έως το 2020. Η Εκθεση Στερν όμως μιλά για ανάγκη μείωσης των εκπομπών έως και 60% τα επόμενα χρόνια. Στην πραγματικότητα οι ηγέτες του κόσμου αρνούνται να πάρουν ουσιαστικά μέτρα ενάντια στην κλιματική αλλαγή.

Σε άρθρο του για την "Οικολογία ενάντια στον Καπιταλισμό", ο **Τζόναθαν Νηλ**, μέλος της Παγκόσμιας Καμπάνιας Ενάντια στην Κλιματική Αλλαγή, περιγράφει τις απλές λύσεις που μπορούν να σώσουν τον πλανήτη "Οι μεταφορές ευθύνονται για το ένα τρίτο των εκπομπών άνθρακα και το μερίδιο αυξάνει ολοένα. Το βασικό πρόβλημα είναι κατά κύριο λόγο τα αυτοκίνητα. Τα αεροπλάνα έχουν ακόμα μικρό ποσοστό. Αλλά το μερίδιό τους αυξάνει γρήγορα και μάλιστα τοποθετούν το διοξείδιο στο πάνω μέρος της ατμόσφαιρας όπου κάνει την μεγαλύτερη ζημιά.

Γι'αυτό χρειάζεται να απαλλαγούμε από τα αυτοκίνητα και να μειώσουμε τα αεροπλάνα. Αυτό σημαίνει δημόσιες συγκοινωνίες που λειτουργούν σωστά, έρχονται γρήγορα και εξυπηρετούν κάθε δρόμο, κάθε χωριό, μέρα και νύχτα. Σημαίνει πολλούς περισσότερους σιδηρόδρομους που μπορούν να χρησιμοποιούν άλλη ενέργεια αντί για πετρέλαιο. Και σημαίνει ταχείες που μπορούν να διασχίζουν την Αγγλία σε μια μέρα και να πηγαίνουν από το Λονδίνο στο Δελχί σε τρεις μέρες -με άλλα λόγια μαζικές επενδύσεις σε μέσα μαζικής μεταφοράς.

Αλλος τρόπος είναι η μόνωση στα σπίτια και το σταμάτημα της σπατάλης. Χρειαζόμαστε ικανοποιητικές μονώσεις σε όλα τα νέα κτίρια και εγκατάσταση σε όλα τα παλιά. Και πάλι αυτό σημαίνει μαζικές δημόσιες επενδύσεις. Κάθε φορά που κάποιος λέει ότι η δράση ενάντια στην κλιματική αλλαγή κοστίζει, θυμηθείτε ότι τα περισσότερα λεφτά είναι για περισσότερη εργασία. Η πάλη ενάντια στην κλιματική αλλαγή σημαίνει ότι τα κέρδη ίσως υποφέρουν. Αλλά σημαίνει ότι οι εργάτες θα έχουν περισσότερες δουλειές.

Στην κορυφή όλων αυτών, αν οι εταιρίες επικεντρωθούν στην ενεργειακή επάρκεια, όχι στα κέρδη, τότε μπορούν γρήγορα να μειώσουν την ενεργειακή χρήση σε γεννήτριες, καλώδια και σε όλα τα μέρη των μηχανών. Δεν το κάνουν αυτή τη στιγμή".

Λύσεις

Το Σαββατοκύριακο οι G8, οι ηγέτες των οχτώ πλουσιότερων χωρών του κόσμου, θα βρεθούν στη Γερμανία για να αποφασίσουν για το μέλλον του πλανήτη σε όλα τα επίπεδα. Παρόλο που θα βρεθούν πολιορκημένοι από χιλιάδες διαδηλωτές, είναι σίγουρο ότι δεν θα πάρουν υπόψην τους καμιά από αυτές τις λύσεις όταν θα συζητήσουν για το περιβάλλον. Οπως εξηγεί ο Τζόναθαν Νηλ "Μπορούμε να δούμε αμέσως γιατί ο Μπους, ο Μπλερ, ο Σιράκ έχουν πρόβλημα με όλα αυτά. Πρώτον, οι εταιρίες πετρελαίου και αυτοκινήτων είναι στο κέντρο κάθε βιομηχανικής οικονομίας.

Αλλά ακόμα πιο απειλητικό είναι ότι κάθε λύση που προσφέρει μαζική μείωση των εκπομπών περιέχει περιορισμούς στη αγορά και μαζικά έξοδα των κυβερνήσεων. Αλλά αν το κάνουμε αυτό για το κλίμα, θα αναρωτηθεί ο κόσμος, γιατί να μην κάνουμε για άλλες ανθρώπινες ανάγκες;

Γι'αυτό οι πραγματικές λύσεις είναι τόσο απειλητικές για να τις σκεφτούν. Ετσι στρέφονται στην αγορά για λύσεις. Αυτή ήταν η βάση του Κιότο, που υπογράφτηκε από τις βασικές βιομηχανικές δυνάμεις εκτός των ΗΠΑ. Το Κιότο υπόσχεται μικρές μειώσεις και λειτουργεί μέσα στην αγορά. Αλλά υπάρχει λόγος που ο Μπους δεν την υπογράφει. Το Κιότο σηματοδοτεί την λεπτή άκρη του γκρεμού. Για να καταφέρουμε να πετύχουμε 95% μείωση πρέπει να αναγκάσουμε τον Μπους να υπογράψει το Κιότο και μετά τις κυβερνήσεις να αποφασίσουν μια ακόμα καλύτερη συμφωνία.

Ο μόνος τρόπος για να το κάνουμε είναι οι μαζικές διεθνείς διαδηλώσεις. Χρειαζόμαστε μαζικές διεθνείς διαδηλώσεις σε όλο το κόσμο όπως για τον πόλεμο, αλλά ακόμα μεγαλύτερες.

Η παγκόσμια θέρμανση δεν είναι απλά ένα περιβαλλοντικό θέμα. Είναι οικονομικό θέμα, θέμα των συνδικάτων και μια πολιτική πρόκληση.

Για να το αντιμετωπίσουμε χρειαζόμαστε όλες μας τις δυνάμεις. Δύο πράγματα είναι με το μέρος μας. Το ένα είναι κακό -η ένδειξη της αύξησης της θερμοκρασίας είναι εμφανής και οι άνθρωποι έχουν αρχίσει να τη νιώθουν και να τη βλέπουν και αυτή η ένδειξη θα χειροτερέψει. Το δεύτερο είναι καλό -όλοι μιλούν γι αυτό, στο σπίτι, στη δουλειά, στις παρέες. Υπάρχει η αίσθηση ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Μπορούμε και πρέπει να το κάνουμε".

Λένα Βερδέ

γράμματα ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ergatiki@otenet.gr

Ενας Μαρξισμός που αναπτύσσεται

Πώς οργανώνεις μια ελεύθερη συζήτηση πάνω σε θεμελιακά ζητήματα με μια ιδιαίτερα πειθαρχημένη διαδικασία; Πώς καταφέρνεις να «μαζέψεις» τόσο κόσμο σαββατιάτικα, που ακούει «χωρίς ανάσα» εισηγήσεις σοβαρού επιπέδου και συμμετέχει στη συζήτηση;

Πώς «τραβάς» τόσους πολλούς στο βιβλιοπωλείο της διοργάνωσης, το οποίο, μάλιστα, μαζί με το κυλικείο, το κλείνεις λίγα λεπτά πριν την έναρξη των εισηγήσεων; Πώς δημιουργείς ένα πολιτισμένο κλίμα μέσα σε κάθε συνεδρία, όταν – η κατά κανόνα κοπέλα – διευθύνουσα συστήνεται και ανακοινώνει τη διαδικασία της συνεδρίας; Όταν η ίδια πιέζει τον ομιλητή/ομιλήτρια να συντομεύει, περιφρουρώντας τη δυνατότητα για συζήτηση; Όταν, στο τέλος, συστήνει μια σχετική και μικρή βιβλιογραφία για το θέμα που παρουσιάστηκε, η οποία, μάλιστα, είναι διαθέσιμη έξω από την αίθουσα; Τι ήταν αυτό; Συζητήσεις «μάχης» ή ένα «καθώς πρέπει» συνέδριο;

Ήταν ακριβώς το πρώτο με χαρακτηριστικά του δεύτερου! Ήταν συνάντηση «απλών» ανθρώπων, εργαζομένων, φοιτητών, διανοουμένων και μη, που τους ενδιέφερε να ακούσουν και να μιλήσουν για κορυφαία προβλήματα της κοινωνίας και του κινήματος πάνω στη βάση του Μαρξισμού. Ενός Μαρξισμού, που δεν παραμένει «ιερό ευαγγέλιο» για να εκφωνείται από κάποιους κομματικούς «ιεροκήρυκες», αλλά που αναπτύσσεται ανάλογα με το βαθμό ανάπτυξης του κινήματος καθώς και με την -και αυτή αναπτυσσόμενη- ικανότητα των μάχιμων μελετητών του!

Μπράβο, σύντροφοι! Στο περιεχόμενο του τριημέρου δεν μπαίνω, άλλωστε η μορφή αλληλεπιδρά με αυτό. Η όλη διεξαγωγή απέδειξε ότι είστε μια σοβαρή πολιτική δύναμη, που αξιοποιεί στο έπακρο το αριθμητικά μικρό δυναμικό της. Το τι θα μου λέγατε σχετικά με την τελευταία επισήμανση, το ξέρω! Θα τα ξαναπούμε στη δράση!

Συντροφικά

***Μάριος Μιχαηλίδης**, δάσκαλος οργανωτικά προσωρινά ανέντακτος*

Οι αγωνιστές και οι εκλογές

Είναι θετικό το γεγονός ότι παλαιοί και συνεπείς αγωνιστές του εργατικού κινήματος όπως ο Μήτσος Κωστόπουλος αρνούνται πεισματικά να μετέχουν στο εκλογικό παζάρι που λαμβάνει χώρα την τελευταία περίοδο στα εσωτερικά του ΣΥΡΙΖΑ.

Ένας αγωνιστής του ηθικού και ειδικού πολιτικού βάρους του συντρόφου Μ.Κωστόπουλου ίσως να είναι εκείνη η πολιτική προσωπικότητα που θα αποτελούσε πόλο έλξης για τη συσπείρωση της αντικαπιταλιστικής και ευρύτερης ριζοσπαστικής αριστεράς στην παρούσα φάση της κλιμάκωσης των αγώνων του κινήματος.

Ανάμεσα στις τόσες προσωπικότητες της εναλλακτικής και οικολογικής αριστεράς, ανένταχτων σοσιαλιστών, ριζοσπαστών και μαρξιστών, που κατά καιρούς πλαισιώνουν τα αγωνιστικά ψηφοδέλτια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, ο σ.Μ.Κωστόπουλος θα μπορούσε να λειτουργήσει ως καταλύτης ώστε να φτάσει το μήνυμα του κινήματος σε ακόμη πλατύτερα στρώματα της εργατικής τάξης.

Ίσως ακόμη να μπορούσε να αποτελέσει αγωνιστικό πόλο συσπείρωσης για ευρύτερες ριζοσπαστικές δυνάμεις όπως το ΝΑΡ, τα ΕΑΑΚ και το ΜΕΡΑ, την οικολογική αριστερά, το ΣΕΚ, την Αντικαπιταλιστική Συμμαχία, την Πρωτ.Γένοβα, τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, τους χιλιάδες ανένταχτους αριστερούς, ακτιβιστές και σοσιαλιστές που ψάχνουν πολιτική έκφραση και εκλογική προοπτική στα πολλά πολιτικά αδιέξοδα και εκλογικό επιστέγασμα για τους αγώνες του κινήματος.

Η ενωτική, κεντρική προσωπικότητα και η ηγετική φυσιογνωμία του εν λόγω αγωνιστή συντρόφου θα μπορούσε να δημιουργήσει μία τεράστια δυναμική για την πολιτική και εκλογική έκφραση του κινήματος που θα άγγιζε πλατιά λαϊκά στρώματα και μεγάλο μέρος της εργατικής τάξης που πρόσφατα βρέθηκε σε κινητοποίηση.

Όπως η ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική αριστερά έχει ανάγκη από το μεγάλο πολιτικό κύρος και το ειδικό πολιτικό βάρος που απολαμβάνουν συνεργαζόμενες προσωπικότητες και αγωνιστές της ριζοσπαστικής οικολογίας, του αγωνιζόμενου καλλιτεχνικού χώρου, των τεχνών και των γραμμάτων, έτσι το κοινωνικό κίνημα στην υπηρεσία του μαχητικού σοσιαλισμού χρειάζεται και αγωνιστές και προσωπικότητες από το χώρο του εργατικού και ριζοσπαστικού εργατικού κινήματος, των οποίων το κοινωνικό και ταξικό μήνυμα μπορεί να φθάσει πολύ μακρύτερα από το δικό μας μήνυμα των απλών αγωνιστών της βάσης, των χιλιάδων ανώνυμων ακτιβιστών και επαναστατών σοσιαλιστών του αντικαπιταλιστικού εργατικού κινήματος.

Σε μία τέτοια βάση και με σαφή εκλογική και πολιτική προοπτική θα έπρεπε να απευθύνουμε κάλεσμα αγωνιστικής συμπαράταξης και συστράτευσης εξίσου σε αγωνιστές της βάσης αλλά και σε προσωπικότητες του χώρου του μαχητικού συνδικαλιστικού κινήματος όπως οι σ.σ. Μήτσος Κωστόπουλος, Κώστας Σπανόπουλος και Μιχ.Τρεμόπουλος από το χώρο της ριζοσπαστικής οικολογίας, Δημ.Λιβιεράτος, Λάζαρος Απέκης και Στέφανος Ληναίος από το χώρο των τεχνών, των γραμμάτων, των επιστημών και της ακαδημίας, Σάββας Μιχαήλ-Μάτσας, Θ.Κουτσουμπός, Γ.Δελαστίκ και Δημ.Δεσύλλας και Στέλιος Κούλογλου από το χόρο της μαχητικής δημοσιογραφίας. Λόγω οικονομίας χόρου, περιορίζομαι να αναφέρω μόνον λίγους επιφανείς αγωνιστές του κινήματος.

Είναι μία καλή ευκαιρία να δημιουργηθεί ένας αγωνιστικός πόλος της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε μόνιμη και δυναμική βάση και πέραν των επερχόμενων εκλογών. Βέβαια, για να είναι στέρεα μια τέτοια βάση χρειάζεται προγραμματική συμφωνία σε βασικούς τομείς και ζητήματα. Ζητήματα σε θέματα καθημερινής τακτικής αλλά και πολιτικής στρατηγικής σε μία συνεπή αντικαπιταλιστική βάση και ριζοσπαστική εναλλακτική προοπτική.

***Ηλίας Λεων. Ασημακόπουλος**, Αιγάλεω*

Εκθεση Βιβλίου στην Θεσ/νίκη

Ολοκληρώθηκε το περασμένο Σαββατοκύριακο η Εκθεση Βιβλίου στη ΔΕΘ στην οποία συμμετείχε για δεύτερη φορά το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο. Με μία μέτρια προσέλευση κόσμου από τις 17 εώς τις 20 Μάη οι επιδόσεις της παρέμβασής μας ξεπέρασαν τις αρχικές μας ανησυχίες. Πουλήθηκαν βιβλία αξίας 950 ευρώ ενώ το ενδιαφέρον της πλειοψηφίας των επισκεπτών επικεντρώθηκε στις νέες μας κυρίως εκδόσεις, όπως ο Γκράμσι, ο Πουλιόπουλος, ο Ενγκελς, τα «προβλήματα της καθημερινής ζωής» του Τρότσκι.

Ο χαμηλός μέσος όρος ηλικίας των επισκεπτών αλλά και το ιδιαίτερο ενδιαφέρον για αγγλικούς τίτλους και νέες εκδόσεις- μεταφράσεις δείχνει τη δίψα που υπάρχει για νέες ιδέες στον κόσμο. Ενας κόσμος που πιέζεται από τη δεξιά πολιτική και αναζητά λύσεις το λιγότερο σε θεωρητικό επίπεδο. Χαρακτηριστική ήταν η ερώτηση του στιλ: "πού μπορούμε να σας βρούμε στη Θεσσαλονίκη;» ή «σε ποια άλλα βιβλιοπωλεία κυκλοφορούν οι εκδόσεις σας» και «πότε θα εκδοθούν στα ελληνικά αγγλικοί τίτλοι» όπως το «The Fire Last Time» για το Μάη του '68 του Κρις Χάρμαν ή ο Τρότσκι του Τόνι Κλιφ.

Δεν περιμέναμε να έχει εξαπλωθεί τόσο η φήμη μας σε κόσμο άγνωστο σε εμάς και υποσχεθήκαμε το ελάχιστο. Μία ακόμα καλύτερη παρουσία στην 15νθήμερη Έκθεση Βιβλίου στην παραλία τον Ιούνιο.

Γρηγόρης Πουλέας

Η Εκθεση Βιβλίου στην παραλία θεσ/νίκης γίνεται 1-17 Ιούνη και θα λειτουργεί καθημερινά 6.30μμ-11μμ, τις Κυριακές και πρωί 10.30πμ με 1.30μμ.
Το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο θα βρίσκεται στο περίπτερο Νο160 και στις 10 Ιούνη θα γίνει η παρουσίαση των νέων εκδόσεων.

Πολιτιστικές προχειρότητες

Όλες οι τελευταίες κωμικοτραγικές, προεκλογικές, αναγγελίες του ΥΠ.ΠΟΛ., περί Εθνικών Κέντρων, Ακαδημίες κλπ., μας αναγκάζει, δυστυχώς, να ξαναθυμηθούμε ένα κείμενο γραμμένο πριν από χρόνια. Γραμμένο για άλλες εποχές και για άλλες Κυβερνήσεις. Όπου αποδεικνύεται του λόγου το αληθές: Απο το 1994 που ο τότε πολυμήχανος κ.Μικρούτσικος άλωσε το ΥΠ.ΠΟΛ. και ιδιωτικοποίησε πλέον όλα τα Πνευματικά μας Ιδρύματα, παρ'όλες τις αντιδράσεις όλων των ανεξάρτητων φορέων, το έγκλημα συντελέσθη.

Όποιος κι αν κυβερνάει αυτό τον τόπο, το ΥΠ.ΠΟΛ., πολλά χρόνια τώρα, ουσιαστικά, διοικείται από το Δ.Ο.Λ.- Μέγαρο Μουσικής. Με αποτέλεσμα, συνέχεια, άλλοτε να γελάμε κι άλλοτε να κλαίμε με αυτό το αλαλούμ των Υπουργικών ανακοινώσεων, όλων των Κυβερνήσεων. Όπως και της σημερινής. Περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΕΑΣ....

...που βρίσκεται στα χέρια των ολίγων, για ολίγους... φοβόμαστε ότι φταίει για όλα..Ακόμη και για την αργοπορία ή και την οριστική ματαίωση της Ίδρυσης του Εθνικού Συμβουλίου Πολιτισμού. Σε μια αντιπροσωπευτική συνάντηση ανθρώπων του Πολιτισμού που έγινε πρόσφατα στο Θέατρο ΑΛΦΑ, το συμπέρασμα ήταν αυτό: Η πανταχού παρούσα "παρέα" έχει τη μεγαλύτερη ευθύνη. Και την ακολουθεί η "συμβιβαστική" πολιτική του ΥΠ.ΠΟ.-

Στη μεγάλη συζήτηση που έγινε, οι διαπιστώσεις ήταν ομόφωνες: Πολιτισμός σημαίνει δημιουργία: από όλους για όλους.. Συμμετοχή όλων: στις διαδικασίες παραγωγής του... Ισες ευκαιρίες για όλους: στην απόλαυσή του.. Τρόπος ζωής: για μας και τα παιδιά μας..

Δυστυχώς όμως οι περισσότερες Κυβερνήσεις μας, τον Πολιτισμό τον θεωρούσαν και τον θεωρούν φυσικά ακόμη σαν...επιδόρπιο..Για να εκτονωθούν κάποιοι "λαπάδες", να χωνέψουν κάποιοι χορτασμένοι και να εντυπωσιασθούν κάποιοι ξένοι τουρίστες.. Αυτή ακριβώς είναι η φιλοσοφία του πολιτισμού της "παρέας"..

Στην πατρίδα μας το ΥΠ.ΠΟ., θεωρείται, φαίνεται, πολύ εύκολο Υπουργείο γι'αυτό και το αναθέτουν, πολύ εύκολα, σε πολιτικούς που το αποδέχονται και αυτοί... πολύ εύκολα....Ισως γιατί, στην πατρίδα μας, όλοι οι Υπουργοί, χρόνια τώρα, ξέρουν πολύ καλά ότι το μεγάλο προσόν για έναν Υπουργό δεν είναι η πλήρης γνώση του αντικειμένου του αλλά η πιστή διαχείριση των άνωθεν εντολών.

Και αν μεν αυτές οι άνωθεν εντολές, προυποθέτουν την εφαρμογή ενός ολοκληρωμένου, εθνικού, πολιτιστικού, προγράμματος, καλώς. Αν όμως πρόκειται για "έξωθεν" εντολές που αντιπροσωπεύουν την ιδιόρρυθμη ή την ξενόφερτη πολιτιστική άποψη κάποιας μεγάλης παρέας ή κάποιων γνωστών, πολυεθνικών, κυκλωμάτων, τότε τι γίνεται;

Γίνεται, συνειδητά, ένας Υπουργός-μαϊμού..Και δεν διστάζει να φέρει και τα.... ΜΑΤ ακόμη (αυτό το μοναδικό και ανεπανάληπτο, ελπίζουμε, σε όλο τον κόσμο, έγινε, εδώ, το Δεκέμβρη του 1989...) επειδή ο τότε ΥΠ.ΠΟ....φοβήθηκε 30 διαμαρτυρόμενους μαθητές της Κρατικής Σχολής Χορού που είχαν παραταχθεί στην είσοδο του Υπουργείου!!!!

Η περίπτωση της Μελίνας, επιβεβαιώνει τον κανόνα. Μίλησε για πολλά, πραγματοποίησε λίγα και, σχεδόν, εξοντώθηκε πια όταν, για να επιβιώσει, συμβιβάστηκε κι άρχισε να γίνεται κι αυτή ΥΠ.ΠΟ-μαϊμού.. Και έφυγε από τη ζωή, θύμα κι αυτή του πολιτισμού της «παρέας»..

Και αυτός ο πολιτισμός της "παρέας", έγινε πια "θεσμός": Και ονομάζεται Δ.Ο.Λ και Μέγαρο Μουσικής. Τα πάντα κάτω από τη μεγάλη ομπρέλα του... Ο Παρθενώνας του Παρελθόντος και το Μέγαρο του Παρόντος και του Μέλλοντος... Όλα τα άλλα, κατώτερα: Κρατικά Θέατρα, Όπερες, Ορχήστρες, ΔΗΠΕΘΕ, Λυρικές, Πολιτιστικές Πρωτεύουσες,.. όλα ...δεύτερης κατηγορίας....!! Για τα "αποφάγια" της παρέας.. Με ειδικό νόμο που καθιστά ανεξέλεγκτους φεουδάρχες όλους τους εκάστοτε ΥΠ.ΠΟ και όλους τους εκάστοτε καλλιτεχνικούς διευθυντές της "παρέας", όλων των κρατικών και δημοτικών θεάτρων.

Με διορισμούς σε όλες τις επιτροπές και σε όλα τα συμβούλια, ανθρώπων της "παρέας", για να εφαρμόσουν τις εντολές της "παρέας"..Επιχορηγήσεις, επιδοτήσεις, προσλήψεις, βραβεύσεις, υποτροφίες και αποστολές σε μέλη ή φίλους των...μελών της "παρέας"..

Σήριαλ, εκπομπές, σενάρια, παραγωγές, ερμηνείες, σκηνοθεσίες, Επιδαύρια, Φεστιβάλ, από τους ίδιους, για τους ίδιους, με τους ίδιους. Με επιδοτήσεις πολλών εκατομμυρίων για παραγωγές πολλών..."φιάσκων"...

Υμνοι, συνεντεύξεις, αφιερώματα, καπηλείες, τυμβωρυχίες για να κατασκευασθούν και να "καταξιωθούν" οι εκλεκτοί της "παρέας"... Και "ομερτά", νόμος της σιωπής, για τους εκτός της "παρέας"...η πίκρα μας είναι αφόρητη όταν συλλογιζόμαστε πόσες σημαντικές φωνές χάνονται ή συμβιβάζονται, θύματα αυτής της "παρέας". Κάθε χρόνο και χειρότερα. Και φέτος,χειρότερα από κάθε άλλη φορά. Με τη βούλα της εξουσίας και τα λιβανωτά των χρυσοπληρωμένων κοντυλοφόρων....αλλά και η χαρά μας είναι απροσμέτρητη όταν, μελετώντας την Ιστορία, διαπιστώνουμε ότι αυτός ο κάλπικος πολιτισμός αυτής της παντοδύναμης «παρέας», κρατάει όσο και το φθαρτό σώμα της... Και, μένει, στους αιώνες των αιώνων, μόνον ο γνήσιος Πολιτισμός της Ψυχής και της Αλήθειας του Ελεύθερου Ανθρώπου.-

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΛΗΝΑΙΟΣ
Από το βιβλίο του Η ΑΛΥΣΙΔΑ Εκδόσεις ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ-2003

ΕΙΝΑΠ: Απεργία 30 Μάη

24 ωρη απεργία και συγκέντρωση στις 12 το μεσημέρι έξω από το υπουργείο Υγείας πραγματοποιούν την Τετάρτη 30 Μάη οι νοσοκομειακοί γιατροί της Αθήνας και του Πειραιά. Οι γιατροί διεκδικούν την πληρωμή των εφημεριών τους, μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στα νοσοκομεία, αύξηση των κονδυλίων για το ΕΣΥ.

Σε όλη τη διάρκεια της θητείας του υπουργού Υγείας Αβραμόπουλου, γιατροί και εργαζόμενοι στα νοσοκομεία δεν έχουν δει ένα από τα αιτήματά τους να ικανοποιείται. Ο υπουργός συνέχισε την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών του προκατόχου του Κακλαμάνη, ενώ προσπάθησε με το πέπλο του "διαλόγου" να προχωρήσει και σε νέες επιθέσεις στα ωράρια και τους μισθούς τους. Αυτή τη στιγμή, η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο. Τα κονδύλια για την πληρωμή των εφημεριών δεν εγκρίνονται, οι προσλήψεις μετατίθενται για το μέλλον, ενώ οι ελλείψεις σε προσωπικό, υποδομές και εξοπλισμό κοστίζουν ανθρώπινες ζωές.

Οπως καταγγέλλουν 15 γιατροί της Ψυχιατρικής Κλινικής του **Ευαγγελισμού** *"Η νοσηλεία σταθερά τουλάχιστον 15 υπεράριθμων ψυχιατρικών ασθενών, όλου του φάσματος της ψυχοπαθολογίας (σήμερα 25/5/07 νοσηλεύονται 40 ασθενείς με δύναμη κλινών μόλις 20), σε συνδυασμό με τις τρομακτικές ελλείψεις σε προσωπικό (που μετά βίας θα αρκούσαν να καλύψουν τις ανάγκες των προβλεπόμενων ασθενών) καθιστούν την κατάσταση, πέρα από αντιθεραπευτική για τους νοσηλευόμενους και εφιαλτική για τους εργαζόμενους, ιδιαιτέρως επικίνδυνη για τη σωματική ακεραιότητα όλων".*

Η οργή στη βάση των γιατρών είναι μεγάλη και σε πολλά νοσοκομεία μετατρέπεται σε δράση. Σε συνέλευσή τους στις 23 Μάη, οι γιατροί του **Κρατικού της Νίκαιας** αποφάσισαν να συμμετέχουν στην 24ωρη απεργία και τη συγκέντρωση στις 30 Μάη, ενώ προειδοποιούν ότι θα συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις. Εχουν ήδη αποφασίσει ότι αν δεν ικανοποιηθούν άμεσα τα αιτήματά τους, θα ξεκινήσουν *"επαναλαμβανόμενες κινητοποιήσεις από τη Δευτέρα 4/6 με αναστολή της τακτικής λειτουργίας του νοσοκομείου και εξυπηρέτηση μόνο των άκρως επειγόντων περιστατικών. Στα πλαίσια προετοιμασίας των κινητοποιήσεων αυτών, θα γίνει τις επόμενες μέρες αναστολή των εισιτηρίων, θα δοθεί συνέντευξη τύπου και θα κυκλοφορήσει ενημερωτική επιστολή προς τους πολίτες".* Η απόφαση αυτή θα επικυρωθεί στη νέα τους γενική συνέλευση την Πέμπτη 31/5.

Η απεργία της 30 Μάη είναι μια καλή αρχή που χρειάζεται συνέχεια. Η επιτυχία της θα εξασφαλίσει την κλιμάκωση του αγώνα από την ηγεσία της ΕΙΝΑΠ και επιπλέον θα δώσει αυτοπεποίθηση στους γιατρούς πανελλαδικά να βγουν σε κινητοποιήσεις. Η ηγεσία της ΟΕΝΓΕ είναι πολύ πίσω από τις διαθέσεις της βάσης και παρόλο που όλες οι υποσχέσεις του Αβραμόπουλου μέχρι τώρα έχουν διαψευστεί, δέχτηκε να μπει σε ένα νέο διάλογο με το υπουργείο, εκτιμώντας ότι υπάρχει "κάποια πρόοδος σε σχέση με τις προηγούμενες συναντήσεις". Μόνο η απεργιακή δράση των γιατρών και των εργαζόμενων στα νοσοκομεία μπορεί να αναγκάσει τον υπουργό να δώσει λύσεις και όχι ένας ακόμα στημένος διάλογος.

ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΕΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
48ωρη απεργία

48ωρη απεργία στις 30 και 31 Μάη και πανελλαδικό συλλαλητήριο την πρώτη ημέρα στις 11πμ στον πεζόδρομο της Κοραή, πραγματοποιούν οι καθαρίστριες Δημοσίων Σχολείων.

Οπως αναφέρει σε ανακοίνωσή της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων: «Η κυβέρνηση αφού αναγκάστηκε, κάτω από την πίεση και τους πολύχρονους αγώνες των εργαζομένων και της Ομοσπονδίας μας, να εφαρμόσει το ΠΔ 164/04 και να προχωρήσει στη μονιμοποίηση 7.162 καθαριστριών (σε σύνολο 8.000 περίπου) προσπαθεί τώρα με αυθαιρεσίες, λαθροχειρίες και απαράδεκτες μεθοδεύσεις να αποφύγει το κόστος μισθοδοσίας τους, επιχειρώντας παράνομα να το φορτώσει στους οικείους Δήμους και Κοινότητες, χωρίς φυσικά οι ΟΤΑ να έχουν ούτε την ιδιότητα του εργοδότη, ούτε τα απαραίτητα κονδύλια στους προϋπολογισμούς τους.

Επιπλέον προσπαθεί να ελαχιστοποιήσει ακόμα περισσότερο το κόστος από τη μία «μονιμοποιώντας» τους 2.500 εργαζόμενους (από τους 8.000) με συμβάσεις απασχόλησης της μισής, της μίας και μιάμισης ώρας ημερησίως. Στερώντας τους έτσι και το δικαίωμα της συνταξιοδότησης και από την άλλη, επιχειρώντας να προσμετρήσει ως προϋπηρεσία για όλους τους μονιμοποιημένους αυτήν που προσμετρήθηκε για την ένταξη τους στο ΠΔ 164/04 δηλαδή από το σχολικό έτος 2001-2002. Για δε τους ωρομίσθιους της μερικής απασχόλησης η προϋπηρεσία τους θα προσμετράται με άθροιση των μισάωρων. Το αν οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα των σχολείων έχουν προϋπηρεσία 15, 20 και 25 ετών, ουδόλως απασχολεί την Κυβέρνηση».

ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Στην παραλιακή ζώνη του Ελληνικού της οποίας ο χώρος τυπικά ανήκει στο Εθνικό Κέντρο Νεότητας Αγ.Κοσμά (ΕΑΚΝ/ΑΓ) έχει υπάρξει τα τελευταία χρόνια ένα όργιο ιδιωτικοποίησης.Ένα κομμάτι του Ολυμπιακού Κέντρου Ιστιοπλοίας(ΟΚΙ) παραχωρήθηκε το 2005 στα Ολυμπιακά Ακίνητα, για να αποτελέσει τα επόμενα χρόνια χώρος εκμετάλλευσης για κάθε επιχειρηματία της νύχτας. Παρότι νομικά έχει γίνει αποδεκτό ακόμα και από τους εκάστοτε Υπουργούς Οικονομικών, ότι οι χώροι αυτοί δεν μπορούν να παραχωρούνται σε ιδιώτες,οι υπεύθυνοι κάνουν τα στραβά μάτια.

Η ελεύθερη πρόσβαση στην παραλία είναι απαγορευτική για τους κατοίκους της περιοχής.Επιπρόσθετα μεθοδεύεται η παραχώρηση του χώρου του ΟΚΙ σε επενδυτικό όμιλο για εκμετάλλευση(για την δημιουργία εμπορικών και τουριστικών εγαταστάσεων). Αυτό θα επιδεινώσει τον ήδη απρόσιτο χαρακτήρα της παραλίας για τους κατοίκους.Οι διαδικασίες αυτές αποτελούν μέρος μιας γενικότερης προσπάθειας ιδιωτικοποίησης των δημόσιων χώρων από μεγαλοεπιχειρηματίες με την αρωγή του κράτους σε ολόκληρη την Αθήνα.Τα εκάστοτε Υπουργεία ΠΕΧΩΔΕ κάνουν πλάτες στα ιδιωτικά συμφέροντα.

Οι ενέργειες αυτές έχουν ξεσηκώσει αντιδράσεις στις τοπικές κοινωνίες.Χαρακτηριστική είναι η κίνηση του Δημάρχου Ελληνικού Χρήστου Κορτζίδη να προβεί σε απεργία πείνας από τις 18 Μάη.

Κρίνεται λοιπόν απαραίτητος ο συντονισμός όλων των κινημάτων πόλης τα οποία βρίσκονται στον ίδιο αγώνα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και η σύνδεση τους με τους αγώνες των εργαζομένων ενάντια στις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις που προωθεί στους χώρους εργασίας η κυβέρνηση της ΝΔ.

Απαιτούμε: **1)** Άμεση παραχώρηση της παραλιακής ζώνης του Ελληνικού στην ελεύθερη χρήση των κατοίκων του.
2) Συντονιζόμαστε με τις υπάρχουσες κινήσεις πόλης στην υπόλοιπη Αθήνα.
3) Συμπαράσταση στην απεργία πείνας του Χ.Κορτζίδη.
4) Συμμετοχή στην συγκέντρωση διαμαρτυρίας την Τετάρτη 30/5, 6μμ στην παραλία του Ελληνικού.

Στρατής Κωνσταντάρας

ΠΑΚΙΣΤΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
Γιορτάζει την νίκη συνεχίζει τον αγώνα

Πανηγυρική εκδήλωση για την απόρριψη της απέλασής του Τζαβέντ Ασλάμ στο Πακιστάν οργανώνει η Πακιστανική Κοινότητα Ελλάδος την Κυριακή 10 Ιουνη στην πλατεία Κοτζιά. Από τις 7μμ έως τις 10μμ μας καλεί όλους να γιορτάσουμε την μεγάλη αυτή νίκη ενάντια στην σκευωρία που έστησε η Πακιστανική Πρεσβεία στην Ελλάδα και η χούντα του Μουσάραφ στο Πακιστάν σε συνεργασία με την κυβέρνηση Καραμανλή για να συγκαλύψουν το σκάνδαλο των απαγωγών.

Η αθώωση του Τζαβέντ Ασλάμ, του προέδρου της Πακιστανικής Κοινότητας, ξεσηκώνει κύματα χαράς σε ολόκληρο το αντιπολεμικό κίνημα. Ηταν μια μεγάλη καμπάνια που κατάφερε να κάνει σκόνη την προσπάθεια φίμωσης και εκδίκησης των Πακιστανών για την αποκάλυψη των απαγωγών. Και έδειξε ότι η πάλη ενάντια στην καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, την ισλαμοφοβία και το ρατσισμό μπορεί να είναι νικηφόρα.

Η μάχη όμως δεν έχει τελειώσει. Η κυβέρνηση Καραμανλή ψήφισε μόνη της στη βουλή τη συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και Πακιστάν για πιο στενή συνεργασία των δύο χωρών στον “πόλεμο κατά της τρομοκρατίας” του Μπους. Είναι μια συμφωνία πρόκληση που δίνει τη δυνατότητα με νέες κατασκευασμένες κατηγορίες σε βάρος των Πακιστανών να απελαύνονται γρήγορα γρήγορα στη χούντα του Μουσάραφ. Ηδη υπάρχουν πληροφορίες ότι έχει σχηματιστεί λίστα 30 ατόμων -ανάμεσά τους και ο Τζαβέντ- που δήθεν είναι φανατικοί ισλαμιστές και τρομοκράτες και φέρονται να συμμετέχουν σε πυρήνες της αλ-Κάιντα στην Ελλάδα!

Την ίδια στιγμή η μεθόδευση για να κλείσει ο φάκελος των απαγωγών συνεχίζεται απροκάλυπτα. Ο νέος ανακριτής της υπόθεσης στέλνει τυπικές καταθέσεις στον εισαγγελέα με στόχο το σταμάτημα της έρευνας, ενώ συνεχίζονται οι πιέσεις και οι εκβιασμοί προς τα θύματα των απαγωγών για να πάρουν πίσω τις καταθέσεις τους.

Τέλος συνεχίζονται οι πιέσεις σε βάρος της Πακιστανικής Κοινότητας για να σταματήσει τις αποκαλύψεις. Με εντολή του Πακιστανού πρέσβη στην Ελλάδα έχει δημιουργηθεί λίστα 200 Πακιστανών που τους κατηγορούν για λαθρεμπόριο -την ίδια δηλαδή ψεύτικη κατηγορία με την οποία απείλησαν να απελάσουν τον Τζαβέντ- και έχει δοθεί η εντολή στην περιφέρεια να μην τους ανανεωθούν οι άδειες παραμονής τους. Ενάντια στις νέες απειλές θα συνεχίσουμε να είμαστε μαζί τους.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΔΗΜΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ

Μετά από 13 ημέρες πετυχημένων κινητοποιήσεων οι εργαζόμενοι του Δήμου Νίκαιας, κατάφεραν μία ακόμα νίκη στον αγώνα για μόνιμη και σταθερή δουλειά. Ο Δήμαρχος Νίκαιας, την Τρίτη 29 Μάη μετά από συνάντηση με το Σύλλογο Εργαζομένων αναγκάστηκε να δεσμευτεί εγγράφως ότι μέχρι την Παρασκευή 1η Ιούνη θα υπογράψει τις ειδικότητες των συμβασιούχων της Δημοτικής Επιχείρησης για να προχωρήσει η διαδικασία μονιμοποίησής τους.

Ολες αυτές τις ημέρες οι εργαζόμενοι του Δήμου, προχώρησαν σε αποχή από την εργασία τους ενώ την Δευτέρα και Τρίτη 21-22 Μάη κατέβηκαν σε 48ωρη απεργία. Μόνιμοι και συμβασιούχοι, έκαναν καθημερινές περιφρουρήσεις στο γκαράζ, με αποτέλεσμα να μην βγει ούτε ένα απορριμματοφόρο. Ολη την προηγούμενη εβδομάδα έκαναν καθημερινές συγκεντρώσεις στο Δημαρχείο όπου συζητούσαν για την πορεία του αγώνα τους, ενώ έκαναν μαζική κατάληψη στο γραφείου του Δημάρχου. Η ενότητα μονίμων και συμβασιούχων, οδήγησε τελικά το Δήμαρχο σε υποχώρηση και έσπασε τις απειλές και τις συκοφαντίες, που εξαπέλυσε εναντίον τους προσπαθώντας να τους απομονώσει.

Στο πλευρό των εργαζομένων βρέθηκε από την πρώτη στιγμή η Εργατική Αλληλεγγύη. Κυκλοφόρησε προκήρυξη συμπαράστασης στους εργαζόμενους που μοιράστηκε και στους εργαζόμενους του Δήμου Κορυδαλλού. Οπως αναφέρει η προκήρυξη: «ο αγώνας χρειάζεται να συνεχιστεί με τη μορφή της απεργίας διαρκείας. Μόνο έτσι μπορεί να μπει η πραγματική πίεση στην Δημοτική Αρχή, που κράτησε επιθετική στάση όλα αυτά τα χρόνια απέναντι στους συμβασιούχους καταθέτοντας ακόμα και στα δικαστήρια ότι είναι «άχρηστοι και περιττοί». Αλλά και να στείλει μήνυμα στην κυβέρνηση ότι οι εργαζόμενοι θα συνεχίσουν να παλεύουν ενάντια στις περικοπές, διεκδικώντας επαρκή χρηματοδότηση για να καλυφθούν οι ανάγκες της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, για υπηρεσίες δωρεάν για τις ανάγκες των δημοτών και όχι των επιχειρήσεων».

εργατικη αλληλεγγυη

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από το
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Ιδιοκτήτης: *ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ*
Εκδότης: *Κώστας Πίττας*
Διευθυντής: *Πάνος Γκαργκάνας*
Εκτύπωση: *Μεσημβρινή Α.Ε.*
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση:
Παντελής Γαβριηλίδης, Αλέξης Καλέργης
e-mail: ergatiki@otenet.gr
Γραφεία: Αναξαγόρα 14Α, Ομόνοια
τηλ. 210 52 41001, fax 210 52 27177
Διεύθυνση Αλληλογραφίας:
ΤΘ 8161 Ομόνοια 100 10 Αθήνα
Κωδικός ΕΛΤΑ 7856

Οικονομική Εξόρμηση

Άλλα 5.600 ευρώ συγκεντρώθηκαν την περασμένη βδομάδα. Φτάσαμε στα 50.600 ευρώ.

Ξεκίνησαν από την προηγούμενη βδομάδα και συνεχίζονται τις επόμενες μέρες οι εξορμήσεις σε χώρους και σχολές και τα πρώτα αποτελέσματα είναι ενδεικτικά. Στα Γιάννενα οι σύντροφοι μάζεψαν 350 ευρώ από τις εξορμήσεις τους σε πανεπιστημιακούς και εργατικούς χώρους. Επιπλέον 40 ευρώ συγκεντρώθηκαν από τους εργαζόμενους στο νοσοκομείο Αγία Σοφία, 20 ευρώ στο νοσοκομείο της Δουρούτης και 15 ευρώ στο νοσοκομείο Ρεθύμνου. Στο Πάντειο Πανεπιστήμιο μια πρώτη γύρα στους καθηγητές έφερε 50 ευρώ για την οικονομική καμπάνια της Εργατικής Αλληλεγγύης.

Ευχαριστούμε επίσης όλες τις φίλες και τους φίλους της εφημερίδας που ενίσχυσαν: την Αναστασία Μ. και τον Απόστόλη Λ. που έστειλαν από 100 ευρώ και τον Δημήτρη Γ. και τον Άγγελο Ε. από 50 ευρώ.

Ευχαριστούμε, τέλος, την ΑΔΕΔΥ, την ΕΔΟΘ, τα Εργατικά Κέντρα Χανίων και Ηρακλείου που αποφάσισαν να ενισχύσουν οικονομικά ανανεώνοντας την συνδρομή τους στην Εργατική Αλληλεγγύη.

10 | 20 | 30 | 40 | 50 | 60 | 70 | 80 | 90 | 100

εργατικη αλληλεγγυη

ΡΟΣΤΟΚ, ΟΠΩΣ ΣΙΑΤΛ, ΠΡΑΓΑ, ΓΕΝΟΒΑ...

"Πολιορκία" των G8

"Μια παγκοσμιοποίηση με ανθρώπινο πρόσωπο" θα είναι, σύμφωνα με την Ανγκελα Μέρκελ ο στόχος της φετινής συνόδου των G8 που γίνεται στις αρχές Ιούνη στο Χάιλιγκενταμ της Γερμανίας. Πρόκειται για καθαρή πρόκληση. Οι G8, οι ηγέτες των οκτώ ισχυρότερων χωρών του πλανήτη, είναι οι κύριοι υπεύθυνοι για τον πόλεμο, την φτώχεια, την καταστροφή του περιβάλλοντος και την εγκατάλειψη που μαστίζουν τον σημερινό "σύγχρονο" κόσμο, καταδικάζοντας εκατομμύρια ανθρώπους κάθε χρόνο σε έναν πρόωρο και άδικο θάνατο. Τα σχέδιά τους, πίσω από τα μεγάλα λόγια και τα φανταχτερά περιτυλίγματα, φέρνουν μόνο πόνο, καταστροφή και αίμα. Οι υποσχέσεις τους δεν αξίζουν ούτε το μελάνι των υπογραφών τους.

Πριν από δυο χρόνια οι G8, στην συνάντησή τους στο Γκλένιγκλες της Σκωτίας, μοίραζαν υποσχέσεις για βοήθεια στον Τρίτο Κόσμο, καταπολέμηση της πείνας στην Αφρική και άμεση παραγραφή ενός μέρους των χρεών που καταδικάζουν πολλές φτωχές χώρες στην λιμοκτονία. Τι έγιναν οι υποσχέσεις; Τίποτα απολύτως. Το 2005 υπόσχονταν αύξηση στα κονδύλια βοήθειας κατά 50 δις δολάρια μέχρι το 2010. Τώρα ο στόχος έχει πρακτικά περιοριστεί στα 20 δις δολάρια -και βλέπουμε.

Στο Χάιλιγκενταμ, βέβαια, οι ηγέτες των G8 θα ανανεώσουν τις ρητορείες τους για την βοήθεια προς τις φτωχές χώρες. Αλλά οι επιτροπές και οι συναντήσεις κορυφής των υπουργών που προετοιμάζουν την σύνοδο έχουν από τώρα ετοιμάσει την λίστα με τις "προϋποθέσεις" που θα πρέπει να πληρούν οι χώρες αυτές για να δικαιούνται την βοήθεια: "καλή οικονομική διαχείριση" που περιλαμβάνει, ανάμεσα στα άλλα, και την δημιουργία μιας "εγχώριας αγοράς ομολόγων" που θα προάγει, υποτίθεται, την ανάπτυξη και θα μειώσει τους κινδύνους από τον διεθνή δανεισμό.

"Το προσχέδιο που έχει ετοιμάσει το Βερολίνο", γράφει η εφημερίδα Financial Times, "εστιάζει στα βήματα που θα χρειαστούν για την δημιουργία των υποδομών και των αναπτυσσόμενων αγορών για να χρηματοπιστωτικά παράγωγα και τα swaps. Οι χώρες των G8 έχουν μεγάλη τεχνική γνώση να προσφέρουν, λέει το προσχέδιο". Και εταιρείες για να διαχειριστούν αυτά τα swaps και τα παράγωγα (δηλαδή τα δομημένα ομόλογα) έχουν, ξέχασε να γράψει το προσχέδιο. Την αμερικανική J.P.Morgan, την γερμανική HVB Vereinbank και τόσες άλλες...

Στην Βρετανία τα συνδικάτα ζήτησαν από τον Μπλερ να ξανανοίξει στο Χάιλιγκενταμ το ζήτημα των Hedge Funds, των κερδοσκοπικών "αμοιβαίων" κεφαλαίων που μετακινούνται από χρηματιστήριο σε χρηματιστήριο και από νόμισμα σε νόμισμα εκμεταλλευόμενα κάθε αδυναμία για να πλουτίσουν, αφήνοντας πίσω τους συντρίμμια. Πέρσι η Μέρκελ υποσχόταν ότι το ζήτημα της κερδοσκοπίας και των Hedge Funds θα είναι ένα από τα κεντρικά στην σύνοδο των G8. Τώρα φρόντισε απλά να το ξεχάσει. Τα Hedge Funds είναι άμεσα δεμένα με τις μεγάλες τράπεζες και το τελευταίο που θα ήθελαν οι ηγέτες των μεγάλων δυνάμεων είναι να ενοχλήσουν τους αγαπημένους τραπεζίτες τους.

Ορνεα

Το πιο εξοργιστικό παράδειγμα αυτής της ιδιαίτερης σχέσης είναι η προστασία που παρέχουν σε ένα άλλο, νέο είδος κερδοσκοπικών κεφαλαίων - τα Vulture (Ορνεα) Funds. Τα Vulture Funds ειδικεύονται στην αγορά παλιών ομολόγων καταχρεωμένων χωρών. Μια και οι χώρες που τα εξέδωσαν δεν είναι σε θέση να τα πληρώσουν, τα αγοράζουν σε εξευτελιστικές τιμές. Υστερα προσφεύγουν στα διεθνή δικαστήρια απαιτώντας από τις κυβερνήσεις των χωρών αυτών να τα ξεπληρώσουν με τα χρήματα που εισπράτουν από την διεθνή βοήθεια -για την καταπολέμηση του αναλφαβητισμού, της παιδικής θνησιμότητας ή του AIDS για παράδειγμα.

Η υπόθεση ήρθε πρόσφατα στην επιφάνεια όταν μια αμερικανική εταιρία, η Donegal International προσέφυγε στα βρετανικά δικαστήρια απαιτώντας από την Ζάμπια 55 εκατομμύρια δολάρια για ένα χρέος του 1999 προς την Ρουμανία που η Donegal είχε αγοράσει έναντι όλων και όλων 3.2 εκατομμυρίων δολαρίων! Στο δικαστήριο η Ζάμπια αναγκάστηκε να δεχτεί ένα συμβιβασμό που την υποχρεώνει τώρα να πληρώσει 15.5 εκατομμύρια δολάρια - το ένα τρίτο περίπου από τα χρήματα που θα εισπράξει φέτος από το πρόγραμμα παραγραφής των χρεών της "διεθνούς κοινότητας".

Μάταια θα περιμένατε να προβλέπει κάποιο μέτρο ενάντια στην Donegal και τις αδελφές η "παγκοσμιοποίηση με ανθρώπινο πρόσωπο" της Μέρκελ. "Ενας επίσημος του Λευκού Οίκου", γράφει η Financial Times, "δήλωσε ότι ο κύριος Μπους δεν έχει σχέδια για να ανοίξει το ζήτημα των vulture funds στην σύνοδο... Ο Γκόρντον Μπράουν (που θα γίνει πρωθυπουργός της Βρετανίας τον Ιούνη)... είχε υποσχεθεί κινήσεις ενάντια στα ταμεία αυτά πριν από μερικά χρόνια αλλά το Ηνωμένο Βασίλειο έχει αντισταθεί σε κάθε αλλαγή στους νόμους του που θα έκαναν πιο δύσκολες τις μηνύσεις ενάντια σε αυτούς που χρωστάνε..."

Το Χάιλιγκενταμ, σύμφωνα με τις υποσχέσεις της Μέρκελ, θα είναι ταυτόχρονα ένα σημείο καμπής για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής - που σύμφωνα με τους επιστήμονες έχει γίνει ένα από τα πιο επείγοντα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η ανθρωπότητα. Αν δεν υπάρξουν άμεσες δράσεις για τον δραστικό περιορισμό των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα ο πλανήτης ολόκληρος θα θυμίζει σε λίγα χρόνια Νέα Ορλεάνη.

Η γερμανική προεδρία ετοίμασε ένα προσχέδιο που προβλέπει περιορισμούς στις εκπομπές ανάλογες με αυτές που είχε αποφασίσει η σύνοδος για το Κλίμα του Κιότο πριν από μερικά χρόνια. Το μόνο που κατάφερε όμως το προσχέδιο ήταν να προκαλέσει μια δημόσια και οργισμένη αντίδραση από τις ΗΠΑ. "Το γερμανικό κείμενο ξεπερνάει τα όρια..." γράφει η απάντηση, τυπωμένη με κόκκινο μελάνι. "Οι περισσότερες από τις παρατηρήσεις μας στο προηγούμενο προσχέδιο δεν έχουν ληφθεί υπ' όψιν, ενώ νέα, προβληματικά, κομμάτια κειμένου έχουν προστεθεί..."

Στην πραγματικότητα, όμως, το ενδιαφέρον της Μέρκελ για τις κλιματικές αλλαγές είναι τελείως υποκριτικό. Και ο καυγάς με τις Ηνωμένες Πολιτείες ελάχιστη σχέση έχει με το περιβάλλον. Το ζήτημα που διχάζει τους G8 είναι η ενέργεια. Με την Μέση Ανατολή ανεξέλεγκτη -ειδικά αν αναγκαστούν οι ΗΠΑ να φύγουν "νύχτα" από την Βαγδάτη- οι πλούσιες χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής τρέμουν στην ιδέα μιας "διατάραξης" στην ροή του φυσικού αερίου και του πετρελαίου προς τις οικονομίες τους. Ο φόβος τους είναι κοινός -αλλά οι απαντήσεις τους καθόλου.

Στην Ευρώπη πολλές χώρες έχουν αρχίσει τα στρέφονται ανοιχτά προς μια πιο στενή συνεργασία με την Ρωσία. Οι ΗΠΑ -και μαζί τους οι χώρες της Ευρώπης που έχουν πιο στενούς δεσμούς μαζί τους- αντιδρούν σε αυτή την εξάρτηση από μια υπερδύναμη, που ποτέ δεν έχουν σταματήσει να αντιμετωπίζουν σαν ανταγωνιστή και αντίπαλο. Πριν από λίγες μέρες οι διαφωνίες αυτές τίναξαν κυριολεκτικά στον αέρα την σύνοδο κορυφής Ρωσίας-ΕΕ έγινε στην Σαμάρα (Ρωσία). Ταυτόχρονα έχουν αναβιώσει τα σχέδια αναπλήρωσης του πετρελαίου με άλλες μορφές ενέργειας -από το βιοντήζελ και την ηλιακή ενέργεια μέχρι τα πυρηνικά. Για αυτό θυμήθηκε ξαφνικά η Μέρκελ την κλιματική αλλαγή: οι G8, ακόμα και αν μπορούσαν να συμφωνήσουν πάνω σε ένα κοινό σχέδιο, δεν θα ήταν ένα σχέδιο για την σωτηρία του πλανήτη, αλλά για την καταστροφή του με έναν πιο κερδοφόρο τρόπο...

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές ετοιμάζονται να "υποδεχτούν" τους G8 στο Χάιλιγκενταμ όπως τους αξίζει: σαν ληστές και δολοφόνους. Η γερμανική αστυνομία έχει πάρει δρακόντεια μέτρα για να εμποδίσει τις διαδηλώσεις, τις αντισυνόδους, τις συναυλίες και τα χάπενινγκ που ετοιμάζει το κίνημα.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Το πρόγραμμα των κιντοποιήσεων προβλέπει:

Σάββατο 2 Ιούνη:
μεγάλη διαδήλωση στο Ρόστοκ, την πλησιέστερη πόλη στο Χάιλιγκενταμ που θα είναι και η βάση του κινήματος.

Κυριακή 3 Ιούνη:
Αντιπολεμική σύνοδος και συναυλία

Δευτέρα 4 Ιούνη:
Μέρα δράσης ενάντια στον ρατσισμό

Τρίτη 5 Ιούνη:
Συγκέντρωση στο αεροδρόμιο για τον αποκλεισμό των G8 που φτάνουν εκείνη την ημέρα

Τεταρτη 6 Ιούνη:
Αποκλεισμός της συνόδου

Πέμπτη 7 Ιούνη:
Πορεία προς την "κόκκινη ζώνη".

Οι κιντοποιήσεις θα κλείσουν με μια μεγάλη συναυλία το βράδυ της Πέμπτης.